

TÜRKİYE'DE TARİKATLAR
TARİH ve KÜLTÜR

editör

Semih Ceyhan

TÜRKİYE'DE TARİKATLAR

TARİH VE KÜLTÜR

editör

Semih Ceyhan

Bu eser
İSAM'ın İkinci Klasik Dönem Projesi kapsamında hazırlanmıştır.

İSAM Yayınları 162
İlmî Araştırmalar Dizisi 69

TÜRKİYE'DE TARİKATLAR
Tarih ve Kültür

editör
Semih Ceyhan

Bu kitap
İSAM Yönetim Kurulunun 21.10.2011 tarih
ve 2011/19 sayılı kararıyla basılmıştır.

© Her hakkı mahfuzdur.

Birinci Basım: Ocak 2015

ISBN 978-605-4829-19-4

İSAM Yayıncılık Sosyal Hizmetler San. ve Tic.Ltd.Şti.
İcadiye Bağlarbaşı Cad. No. 40 34662 Üsküdar/İstanbul
Tel: (0216) 474 08 50 Faks: (0216) 474 08 74
www.isam.com.tr bilgi@isam.com.tr
Sertifika No. 15734

Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No. 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat 2, 34310 Haramidere / İstanbul
Tel: (0212) 412 17 77
Sertifika No: 12027

Ceyhan, Semih (ed.)
Türkiye'de tarikatlar: tarih ve kültür / Semih Ceyhan (ed.). - İstanbul : İSAM
Yayınları, 2015.
1052 s. ; res. ; 24 cm. - (İSAM Yayınları ; 162. İlmî Araştırmalar Dizisi ; 69)
Dizin ve kaynakça var.
ISBN 978-605-4829-19-4

İçindekiler

KISALTMALAR 19
TAKDİM 21

1 GİRİŞ: TARİKAT ve TEKKE
KAVRAMLARINA DAİR 27
Semih Ceyhan

2 OSMANLI TÜRKİYESİNDE
TARİKATLAR 55
Reşat Öngören

3 CUMHURİYET
TÜRKİYESİNDE
TARİKATLAR 95
Mustafa Kara

4 VEFÂİYYE 135
Haşim Şahin

5 KÂDİRİYYE 159
Adalet Çakır

6 SA'DİYYE 223
Hür Mahmut Yücer

7 RİFÂİYYE 285
Mustafa Tahrahi

8 EKBERİYYE 337
Mahmud Erol Kılıç

9 ŞÂZELİYYE 373
Mustafa Salim Güven

10 BEKTAŞİYYE 447
Ahmet Yaşar Ocak

11 MEVLEVİYYE 489
Sezai Küçük

12 BEDEVİYYE 547
Derya Çakır Baş

13 NAKŞİBENDİYYE 611
Necdet Tosun

14 HALVETİYYE 695
Semih Ceyhan

15 BAYRAMİYYE 781
Haşim Şahin

16 ZEYİNİYYE 851
Reşat Öngören

17 CELVETİYYE 929
Hasan Kâmil Yılmaz

DİZİN 979

9

ŞÂZELİYYE

Mustafa Salim Güven

Pamukkale Üniversitesi İlahiyat Fakültesi

Şazeliyye Piri Ebü'l-Hasan eş-Şazeli

Ebü'l-Hasan eş-Şazeli 593 (1196) yılında dünyaya geldi. Doğum yeri, Mağrib-i Aksâ'da bugün İspanya sınırları içinde kalan Sebte (İspanya'ya ait Afrika topraklarında Cebelitârik kıyısında bulunan Ceuta şehri) yakınlarındaki Gammâre'dir. Asıl adı Ali, künyesi Ebü'l-Hasan'dır. Kerametleri, Tunus şehrine yakın Şâzile isimli beldede zuhur ettiği için oraya nispetle "Şazili" unvanı ile meşhur olmuştur.¹ Ancak Türkler arasında "Şazili" yerine daha çok galatimeşhur olan "Şazeli" telaffuzu kullanılmaktadır.

Ebü'l-Hasan eş-Şazeli'nin babasının adı Abdullah, dedesinin adı Abdülcebbâr'dır. Baba tarafından nesebi, Fah vakasında Hicaz'dan kaçıp Mağrib'e gelerek İdrîsî Devleti'nin temellerini atan I. İdrîs b. Abdullah'a (ö. 177/793) dayanır. Onun vasıtasıyla soyu Hz. Hasan, Hz. Ali ve Hz. Peygamber'e ulaşır. Anne tarafından ise Hz. Hüseyin soyundan geldiği kaydedilmektedir. Dolayısıyla neseben hem seyyit hem de şeriftir ve sultan ailesinden gelmektedir.

.....

1 İskenderî, *Letâif*, s. 75; Şa'rânî, *et-Tabakâtü'l-kübrâ*, II, 962. Muhammed Zâfir el-Medenî, bu beldenin isminin sonuna kapalı "te" veya "he" harfi ilâve edilmiş "sâhib" veznindeki "şâzil" kelimesinden türeyen "Şâzile" olduğunu ve buraya mensup olana da "Şazili" dendiğini ifade eder (bk. Zâfir, *el-Envâr*, s. 50). Bu çalışmada Arapça imlânın Türkler arasında meşhur olan "Şazeli" şeklindeki telaffuzu tercih edilmiştir.

Çocukluğunun büyük bir bölümünü doğduğu yer olan Mağrib-i Aksâ'da geçiren Şâzelî, ilk tahsilini memleketi Sebte ve civarında yaptı. Arkasından sırayla Fas, Zevile ve Tunus'a gitti. Tunus'a gidiş amacı, kimya ilminde mütehasşıs olmaktı. Ancak yaşadığı mânevî işaret taşıyan bazı olaylar, Şâzelî'nin kimya ilmi tahsilinden vazgeçip İslâmî ilimlere yönelmesini sağladı. Uzun bir süre Tunus'ta kalan Şâzelî'nin başlıca hocaları Ebû Muhammed el-Mehdevî (ö. 621/1224), Ebû Saîd el-Bâcî (ö. 627/1229) ve Ebû Abdullah b. Harrâzîm'dir (ö. 633/1236). Mağrib'de tekkelerin aynı zamanda medrese görevini icra ettiği, şeyhlerin de müderrislik vazifesi yaptıkları bilindiğine göre,¹ Şâzelî'nin bu hocalardan hem zâhirî hem de bâtınî ilimleri öğrendiği söylenebilir.²

Gençliğinde yer yer Mu'tezile'ye yakın akılcı görüşlere sahip olduğu görülen Ebû'l-Hasan eş-Şâzelî'nin, zamanla düşüncelerini netleştirerek itikatta Ehl-i sünnet ve Eş'arî esaslarını benimsediği anlaşılmaktadır. Atâullah el-İskenderî'nin (ö. 709/1309) kaydettiğine göre Şâzelî, yüce makamlara ve ulvî ilimlere sahipti. Ancak o, zâhirî ilimlerde metotlu münazara yapacak derinliğe ulaşmadan, hem şer'î hem fennî devrinin bütün ilimlerini cemetmeden tarikat yoluna girmemiştir.³

Mâlikî fakihî kabul edilen ve fıkıh dersleri de veren Ebû'l-Hasan eş-Şâzelî, tasavvufî yönünün yanı sıra tefsir, hadis, nahiv ve usul saha-larında da devrinin âlimleri arasında sayılmaktadır. Hem şer'î ilimlere hem de fen ilimlerine vâkıf olan Şâzelî, "Ahzâb" adıyla bilinen dualarındaki şairane üslûptan dolayı da edip kabul edilmektedir.⁴

İslâmî ilimler tahsilini tamamlayan Şâzelî'nin kalbinde, bu ilimlerin bâtınına ve ledünnî ilimlere yönelme isteği arttı. Bir arayış içine giren Şâzelî, zamanın kutbunu (kutbü'z-zamân) bulmak amacıyla 618 (1221) yılında doğuya doğru yolculuğa çıktı. Mısır üzerinden Irak'a geçti. Irak bu dönemde ilim, kültür, medeniyet ve hilâfet

1 Şehbenderzâde, *Senüsiyeler*, s. 19-20; a.mlf., *İslâm Tarihi* (M. Rahmî), s. 455; Hasan, *İslâm Tarihi*, VI, 95, 315; Yiğit, "Memlûkler", s. 249-250; a.mlf., "Endülüs Benî Ahmer Devleti", s. 355.

2 Şâzelî'nin nesebi, tahsili ve hayatı hakkında daha geniş bilgi için bk. Güven, *Ebu'l-Hasan Şâzîlî*, s. 52 vd.

3 İskenderî, *Letâif*, s. 75; Zâfir, *el-Envâr*, s. 45.

4 Mahlûf, *Şeceretü'n-nâr*, I, 187; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 33; Dernîka, *et-Tarîkatü's-Şâzeliyye*, s. 21.

merkezi idi. Irak'ın Bağdat ve Vâsıt gibi mühim yerleşim birimlerini de gezdiği anlaşılan Şazelî, aradığı vasıfları hâiz intisap edeceği bir şeyh bulabilmek için birçok velî ile görüştü. Bu velî zatların herbirinin farklı farklı yönlerinden istifade ettiğini söyleyen Şazelî, en çok Rifâiyye şeyhi Ebü'l-Feth el-Vâsıtı'den (ö. 632/1234) faydalandığını belirtir ve orada bulunduğu sürece Vâsıtı'nın sohbet meclislerine katıldığını ifade eder.⁵ Şazelî'nin çıktığı bu Doğu seyahatinin, kendisinin kemale ermesi ve mânevî gelişiminde bir basamak teşkil ettiği, ona İslâm dünyasının farklı bir coğrafyasını tanıma, oradaki entelektüel ve kültürel havayı tatma imkânı verdiği anlaşılmaktadır.

Şazelî'nin eğitiminde en son noktayı koyan kişi ise Abdüsselâm İbn Meşîş'tir (ö. 625/1228). Irak'ta iken görüştüğü velîlerden birinin -ki muhtemelen Ebü'l-Feth el-Vâsıtı'dır- "Sen kutbu Irak'ta arıyorsun, halbuki kutup senin memleketindedir. Memleketine geri dön, onu orada bulacaksın" demesi üzerine Şazelî, Irak'ta daha fazla kalmadan Mağrib'e geri dönmüş, yirmi altı yaş civarında iken İbn Meşîş'in yanına gelerek ondan tasavvuf ve tarikat ilmi almaya başlamıştır.⁶

Ebü'l-Hasan eş-Şazelî daha önce pek çok şeyh ile tanışmış ve bir kısmına intisap etmiş olmasına rağmen kendisini aktif tasavvuf hayatında yetiştiren şeyh olarak sadece İbn Meşîş'i göstermekte⁷ ve bu durumu kâmil bir mürşit iken söylediği şu sözlerle dile getirmektedir: "Önceden Abdüsselâm İbn Meşîş'e müntesip idim. Şimdi ise hiç kimseye müntesip değilim; on denizde yüzüyorum. Bunlardan beşi insanî, beşi de ruhanîdir. İnsanî olanlar Hz. Peygamber, Hz. Ebü Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali'dir. Ruhanî olanlar Cibrîl, Mîkâil, İsrâfil, Azrâil ve Rûhu'l-ekber'dir."⁸

Şazelî Irak'tan döndüğünde o sırada Mağrib'in Rabâta mevkiinde bulunan Alemdağ'ın tepesinde bir mağarada yaşamakta olan İbn Meşîş'e intisap etmiş, basireti açılıncaya kadar şeyhinin yanından ayrılmamış, onun sağlam Kur'an ve Sünnet bilgisinden faydalanmış,

*****

5 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 22; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 12; Zâfir, *el-Envâr*, s. 45-46; Ammâr, *Şazelî*, s. 53-78; Abdülhalîm, *el-Medresetü'ş-Şazelîyye*, s. 19-20.

6 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 22-23; Zâfir, *el-Envâr*, s. 45-46; Ammâr, *Şazelî*, s. 77-78.

7 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 18; Zâfir, *el-Envâr*, s. 89.

8 İskenderî, *Letâif*, s. 79.

velâyet ve keramet feyzinden beslenmiş, olağanüstü birtakım hallerine de şahit olmuştur.⁹ Şâzelî'nin şeyhiyle beraber olduğu günlerin daha çok tasavvufî hayatı müşahhas bir şekilde yaşama, bu konuda karşılıklı bilgi alışverişi ve ders işleme şeklinde geçtiği; aralarındaki konuşmaları tetkik ettiğimizde de dua, zikir, nefis, ism-i a'zam, sıfâtullah, kurb-bu'd, sahv-sekr, muhabbetullah, mârifetullah ve kutup gibi konularda İbn Meşîş'in Şâzelî'yi bilgilendirdiği görülmektedir.¹⁰

Tasavvufun nazarî ve amelî yönlerini öğrenerek seyrüsülükünü tamamlayan Şâzelî'ye şeyhi, bir müddet sonra ayrılık vaktinin geldiğini belirterek ona irşat ve hilâfet görevi vermiştir. Kaynaklarda nakledildiğine göre İbn Meşîş bu esnada dervişi Şâzelî'ye şöyle demiştir: "Ey Ali! İfrîkiye'ye git, orada Şâzile denilen beldeye yerleş. Çünkü Allah senin 'Şâzîlî' unvanı ile isimlendirilmeni takdir etse gerek. Arkasından Tunus şehrine geç. Orada idarede etkili olanlar kanalıyla sıkıntıya uğrayacaksın. Daha sonra da doğuya, Mısır diyarına git. Orada kutupluğa vâris olacaksın."¹¹ İbn Meşîş'in çizdiği bu plan zaman içerisinde aynen gerçekleşmiştir. Ayrılık öncesi çeşitli tavsiyelerde bulunan İbn Meşîş, insanlardan gelecek iltifatın Allah'ı unutturup kişiyi gaflete sürükleyebileceğini belirterek Şâzelî'yi insanların şerrinden ziyade hayrından korkması, şöhret ve Allah'ı unutturacak her şeyden uzak durması gibi konularda uyarır.¹² Zira İbn Meşîş'e göre hayır kalbe, şer cesede tesir eder. Kalbe tesir eden hayır, cesede tesir eden şerden daha kötüdür.¹³ Kaynaklarda belirtildiğine İbn Meşîş'in Şâzelî'ye söylediği son sözler şunlardır: "Allah'tan kork, O'nu unutup gaflete dalma! İnsanlara dikkat et! İnsanları zikretmekten dilini, onların sana olan teveccühlerine karşı

.....

9 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 22-23; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 12, Zâfir, *el-Envâr*, s. 46-47; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 20-21.

10 İbn Meşîş'in yukarıda belirtilen konularda Şâzelî'ye verdiği bilgiler için bk. İskenderî, *Letâif*, s. 60-61, 85-87; İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 23, 26; Câmî, *Nefehât*, s. 782-783; Şa'rânî, *et-Tabakâtü'l-kübrâ*, II, 983; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 12, 14; Zâfir, *el-Envâr*, s. 49-50; Ammâr, *Şâzelî*, s. 80-83; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 22-24.

11 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 23, İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 12; Zâfir, *el-Envâr*, s. 48-49; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 25.

12 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 23; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 12.

13 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 111. Şâzelî, şeyhinden aldığı bu nasihatleri, daha sonra aynı cümlelerle kendi müritlerine yapmıştır (bk. İskenderî, *Letâif*, s. 117).

da kalbini temiz tut. Farzları yerine getir.” Tavsiyesinin devamında, âzalarını uygun olmayan davranışlardan koruyamayan kişinin, onları yorarak farzları yerine getirmede zorlanacağını belirten İbn Meşş, Şâzelî’den insanları, sadece onlara karşı üzerine farz olan vazifeleri yerine getirmede hatırlamasını ister. Çünkü ona göre Allah’a ait farzları yerine getirmek, Allah’ın dostluğunu (velâyet), insanlara karşı sorumluluklarını yerine getirip lüzumsuz münasebetlerden kaçınmak da verâi tamamlar. Son olarak İbn Meşş, Şâzelî’ye insanların şerrinden korunmasını ve onlardan gelecek hayırlara mukabil Allah’tan gelen hayırlarla insanlardan müstağni kalmasını, halkın arasında iken kendisine özel veflik yapması için Allah’a dua etmesini öğütler.¹⁴

Görülen o ki İbn Meşş, Şâzelî’nin insanlarla ilişkisi üzerinde çok durmuş, münasebetlerin seviye ve dengesinin ne olacağını belirtmiştir. İbn Meşş’in bu hassasiyetinin, kendisinin insanlardan uzak yaşamasına mukabil müridini toplum içinde irşat ve tebliğ görevine hazırlıyor olmasından kaynaklandığı düşünülebilir. Bundan sonra daha fazla yaşamayan İbn Meşş, 622 (1225) veya 625 (1228) yılında yalancı peygamber İbn Tavâcîn ve taraftarlarınca şehit edilmiştir.¹⁵ Eldeki bilgilere bakıldığında Şâzelî’nin çok sıkı bir seyrüsülûke tâbi tutularak üç ya da en fazla beş sene gibi kısa bir sürede hilâfet alacak seviyeye yükseldiğini söyleyebiliriz.

İrşat yetkisiyle şeyhinin huzurundan ayrılan Şâzelî, önce Tunus’a uğradı, oradan Şâzile’ye geçip Zağvân dağındaki bir mağarada inzivaya çekildi. Burada Şâzile ahalisinden müttaki bir zat olan Ebû Muhammed Abdullah b. Selâme el-Habîbî onun ilk müridi oldu. Birlikte bitkiler ve otlarla beslenerek zorlu bir riyâzet ve inziva dönemi geçirdiler.

Ebû’l-Hasan eş-Şâzelî’nin kerametleri ilk defa Şâzile’de zuhur ettiği gibi, tasavvufî mânada şeyh sıfatıyla irşat ve tebliğe de ilk defa yine bu beldede başladı. Bundan dolayı Şâzile beldesinin Ebû’l-Hasan’ın ilk zuhur mekânı olduğu kaynaklarda belirtilmektedir.¹⁶

.....

14 İbn Sabbâğ, *Dürretü’l-esrâr*, s. 23; İbn İyâd, *el-Mefâhirü’l-aliyye*, s. 12-13; Zâfir, *el-Envâr*, s. 49-50; Ammâr, *Şâzelî*, s. 80-81; Abdülhalîm, *el-Medresetü’ş-Şâzeliyye*, s. 25-26.

15 Harîrizâde, *Tibyân*, III, vr. 126^a-126^b.

16 İskenderî, *Letâif*, s. 75. Zâfir, *el-Envâr*, s. 33; Gümüşhânevî, *Câmiu’l-usûl*, s. 493; Ammâr, *Şâzelî*, s. 86.

Şâzelî'nin söylediğine göre dört veya beş yıl kaldığı Şâzile'deki Zağvân dağından, kalbine gelen, "Ey Ali! Senden faydalanmaları için insanların bulunduğu yere in!"¹⁷ şeklindeki mânevî hitap üzerine ayrılıp Tunus şehrine indi.

Şâzelî daha önce çocuk denecek yaşta tahsil için geldiği Tunus'a, bu sefer otuz dört veya otuz beş yaşlarında iken zâhîrî ilimlere ilâve olarak bâtınî ilimleri de tahsil etmiş bir mürşit sıfatıyla tekrar geliyordu.

Kaynaklarda belirtildiğine göre, Şâzelî Tunus'a geldiğinde burada Hafsî Hükümdarı Ebû Zekeriyâ el-Hafsî (ö. 647/1249) sultan idi.¹⁸ Tarihçiler, aynı zamanda Hafsî Devleti'nin kurucusu da olan Ebû Zekeriyâ'nın 626 (1229) yılında Kayrevan'dan Tunus'a gelerek burasını merkez yaptığını haber veriyorlar.¹⁹ Ebû'l-Hasan eş-Şâzelî, Tunus'ta yaşamaya başladıktan sonra ilim ve fazilet sahibi mühim zatlar ile halk, ondan istifade etmek için etrafında toplanmaya başlamış, gün geçtikçe ders ve sohbetlerine katılanlar artmış, çevresindeki insanların sayısı çoğalmıştı. Sultan Ebû Zekeriyâ da Şâzelî'ye yakın ilgi göstermişti.²⁰

Sultan ve halk nezdinde Şâzelî'nin itibarının yükselmesi, resmî olarak devletin kâdilkudâtlık vazifesini yürüten Mâlikî fakihî Ebû'l-Kâsım İbn Berrâ'yı (ö. 677/1278) rahatsız etti. Ortada hiçbir şey yokken makamımı elimden alacak endişesiyle Şâzelî'ye karşı kıskançlık duygusuna kapıldı. Kendi konumunu garantiye almak için, devlet başkanıyla Şâzelî'yi karşı karşıya getirmek amacıyla, "Bu şahsın sultanlıkta gözü var. Halkı sana karşı kıskırtmak üzere hazırlık yapıyor" diyerek bir ara onu tutuklattı. Daha sonra gerçeği anlayan Sultan Ebû Zekeriyâ, Şâzelî'yi serbest bırakmıştır. Öyle ki zamanla sultan onu ülkesi için mânevî bir bereket kaynağı olarak görmeye başlamıştır.²¹

.....

17 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 28.

18 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 29; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 23; Zâfir, *el-Envâr*, s. 67.

19 Yiğit, "Endülüs Benî Ahmer Devleti", s. 284.

20 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 23; Zâfir, *el-Envâr*, s. 67.

21 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 29; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 23; Zâfir, *el-Envâr*, s. 67-69; Abdülhalim, *el-Medresetü's-Şâzelîyye*, s. 33-34.

İbn Berrâ'nın devam eden kıskançlıklarını göz önüne alarak bir müddet Tunus'tan uzaklaşan ve Mısır üzerinden hacca giden Şazeli, dönüşünde ileride halifesi olacak Ebü'l-Abbas el-Mürsî ile (ö. 686/1287) karşılaştı. Onu görünce, "Sen bana on yıldan beri arzediliyorsun"²² diyerek intisabını sağladı. Çevresine de "Ben Tunus'a sırf bu genç için döndüm" dediği nakledilir.²³ Bir süre sonra Şazeli, rüyasında Hz. Peygamber'i gördüğünü ve ondan, "Ey Ali Mısır'a git. Orada kırk arkadaş göreceksin" sözü ile irşat için Mısır'a gitme emri aldığını ifade eder.²⁴ Bu mânevî işaret üzerine 642 (1244) yılının yazında Mısır'a doğru yola çıkar.

Öyle anlaşılıyor ki Şazeli'nin Şazile hayatı şahsının, Tunus hayatı da tarikatının olgunlaşması için kuluçka dönemi mahiyetindedir. Mısır hayatı ise tarikatının intişar devresidir.

Şazeli Mısır'da o dönemin önemli bir ilim ve kültür merkezi olan farklı din ve milletlerin yaşadığı İskenderiye'ye yerleşti. Bu zamana kadar bekâr olan Şazeli, kâmil bir şeyh olarak Mısır'a yerleştiğinde evlendi. İki kız, üç erkek beş çocuğu dünyaya geldi. Eyyübî Hükümdarı Melik Sâlih Necmeddin (637-647/1240-1249) İskenderiye'yi çevreleyen surlardan bir burcu, daha sonra zürriyetinden geleceklere de intikal etmek üzere Şazeli'ye tahsis etti. Şazeli burasının bir katını kendi ikametine ayırdı, bir katını da tekke haline getirdi.²⁵ Zamanla burası ihtiyaca cevap veremez hale gelince vaaz, ilim ve sohbet meclislerinin bir kısmını Attârın Mescidi'nde yapmaya başladı.²⁶

Şazeli İskenderiye'de ikamet etmekle birlikte tebliğ ve irşat için Mısır'ın Kahire, Demeñhür, Dimyat ve Mansûra gibi şehirlerine de gidiyordu. Kahire'de hem yöneticilerden hem de âlimlerden büyük ilgi gördü. Burada bulunduğu sürece Kâmilîyye Medresesi'nde ders verdi. Ders meclislerine başta Mısır Müftüsü İzzeddin b. Abdüsselâm

.....

22 İskenderî, *Letâif*, s. 79-80.

23 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 33.

24 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 33; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 26; Zâfir, *el-Envâr*, s. 81; Ammâr, *Şazeli*, s. 101-102; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şazeliyye*, s. 39.

25 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 35; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şazeliyye*, s. 39; Neccâr, *et-Turuku's-süfiyye*, s. 128; Demeñka, *et-Tarikatü's-Şazeliyye*, s. 18.

26 Ammâr, *Şazeli*, s. 102; Neccâr, *et-Turuku's-süfiyye*, s. 128.

(ö. 660/1262) ve Kadı Bedreddin b. Cemâa (ö. 733/1333) olmak üzere ulemâdan, fukahadan ve sūfiyyeden birçok kişi katılır,²⁷ şer'î ve tasavvufî konularda onunengin bilgisine hayran kalırlardı. Şâzelî'nin derslerinde okuduğu bilinen belli başlı eserler Hakîm et-Tirmizî'nin (ö. 320/932) *Hatmü'l-evliyâ'sı*, Muhammed İbn Abdülcebbâr en-Nifferî'nin (ö. 354/965) *el-Mevâkıf ve'l-Muhâtabâtı*, Ebû Tâlib el-Mekki'nin (ö. 386/966) *Kütü'l-kulûb'u*, Abdülkerîm el-Kuşeyrî'nin (ö. 465/1072) *er-Risâle'si*, İmam Gazzâlî'nin (ö. 505/1111) *İhyâ ulûmi'd-dîn'i*, Kâdî İyâz'ın (ö. 544/1149) *eş-Şifâ'sı* ve İbn Atıyye'nin (ö. 546/1151) *el-Muharrerü'l-vecîz* adlı tefsiridir.²⁸

Şâzelî'nin gözleri 646 (1248) yılında görmemeye başladı.²⁹ Hayatının son yıllarında verdiği derslerde metinler kendisine okunur, o şerhederdi. Bu halinden şikâyetçi olmadığı gibi, "Basarım basirete dönüştü, külliyyen mubassır oldum" derdi.³⁰ Öyle ki âmâ ve yaşlı ilerlemiş olmasına rağmen müritleriyle, Fransız Kralı IX. Lui'nin kumandasındaki Haçlılar'a karşı 647-648 (1249-1250) yılları arasında yapılan Mansûre muharebesine bile katıldı.³¹

Birçok defa hacca giden Ebü'l-Hasan eş-Şâzelî, 656 (1258) yılının Şevval ayında hacca gitmek için müritleriyle birlikte yola çıktı. Ayzâb mevkiindeki Humeyserrâ'ya gelindiğinde bir akşam müritlerini toplayıp onlara bazı nasihatlerde bulundu, kendi tertip ettiği *Hizbü'l-bahrî* okumalarını tavsiye etti ve yerine Ebü'l-Abbas el-Mürsî'yi serhalife tayin etti. Sonra guslederek zikir için bir köşeye çekildi. Gece boyunca sesli olarak Allah'a tazarru ve niyazda bulundu. Seher vaktine doğru bu hal üzere vefat etti. Müritleri önce uyduğunu sandılar, sonra gerçeği anladılar. Şâzelî'nin cenazesini halifesi Ebü'l-Abbas el-Mürsî yıkadı ve cenaze namazını kıldırdı; vefat ettiği yer olan Humeyserrâ'ya defnedildi.³²

.....

27 Şâzelî'nin derslerine katılan şahıslar için bk. Güven, *Ebu'l-Hasan Şâzili*, s. 107-109.

28 İskenderî, *Letâif*, s. 76-78, 80,92; Ammâr, *Şâzelî*, s. 102-103; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 48; Zeytûn, *el-Mürsî*, s. 38; Dernîka, *et-Tarîkatü's-Şâzeliyye*, s. 18.

29 Dernîka, *et-Tarîkatü's-Şâzeliyye*, s. 18.

30 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 41.

31 İskenderî, *Letâif*, s. 86, Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 54-56, 71.

32 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 221-222; İbn Battûta, *er-Rihle*, s. 25; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 42-43; Zâfir, *el-Envâr*, s. 141.

Şâzelî günümüze kadar ulaşan *Hizbü'l-bahr*, *Hizbü'l-kebîr*, *Hizbü's-sagîr*, *Hizbü'n-nasr* ve *Hizbü'l-ber* gibi birçok dua ve hizb tertip etmiştir. Hikmetli sözleri, görüş ve düşünceleri vefatından sonra başta Atâullah el-İskenderî ve İbn Sabbâğ olmak üzere takipçileri tarafından kaleme alınmıştır. Ayrıca halifesi Ali b. Mahlûf es-Sakalî'ye (ö. 667/1269) yazdığı risâle tarzındaki bir mektup günümüze ulaşmıştır.³³

Şâzelî, insanlardan beklentisi olmadığını belirtmek için güzel, temiz ve yumuşak elbiseler giyer,³⁴ düzgün yürüyen cins atlara binmeyi tecih ederdi.³⁵ Alın teri ile kazanmayı en helâl rızık temin etme yolu olarak gördüğü için, geçimini çiftçilikten sağlardı. Şükrünü eda edebildikten sonra israf ve harama girmeden nefis yemekler yemeyi kerih görmezdi. Bütün âzalarının nimeti hissederek Allah'a şükretmesi için soğuk su içerdi.³⁶

Şâzelî bu uygulamalarını, "Bizim yolumuz ruhbanlık yolu değildir. İşini bırakıp arpa ve hurma yiyerek geçinme yolu da değildir. Bu yol hidayette sabır ve yakîn yoludur"³⁷ sözüyle açıklığa kavuşturur. Diğer taraftan Şâzelî, dünyayı terk ve açıklıkta bir ölçü ve sınır olması gerektiğini de belirtir. Bu hususu ifade etmek için, "Yiyip içmeyi bırakmakta ve dünyayı terkte ifrata kaçma. Çünkü onun yokluk zulmeti seni sarar. Âzalarını boşaltıp güçsüzeleştirir. Bu sefer dünyayı bıraktıktan sonra ona boyun eğerek geri dönersin. Bu dönüş içten gelen bir arzu, bir fikir, bir irade veya bir hareketle olabilir. Bu daha kötüdür" der.³⁸

Şâzelî, önemli günlerde, kandillerde, bayramlarda ve törenlerde, bu günler topluma yerleşerek canlılığını korusun diye halkın dikkatini çekecek icraatlarda bulunur ve merasimlere katılırdı. Toplu halde ibadet ve zikir yapar, sadaka dağıtılmasını sağlardı. Merasim günlerinde ve özellikle de mevlid-i nebî gecesi atına binerek törenlere

.....

33 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 47-59.

34 İskenderî, *Letâif*, s. 161; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 43-44, 71; Mustafa, *el-Binâü'l-ictimâî*, s. 113; Neccâr, *et-Turuku's-süfiyye*, s. 130.

35 Münâvî, *el-Kevâkib*, II, 127; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 45.

36 İskenderî, *Letâif*, s. 161-162; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 44; Mustafa, *el-Binâü'l-ictimâî*, s. 113.

37 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 135; Şa'rânî, *et-Tabakâtü'l-kübrâ*, II, 974.

38 Şa'rânî, *et-Tabakâtü'l-kübrâ*, II, 993.

katılır, zengin ve fakir bütün halk da onun etrafında yürürdü. Üzerlerinde bayraklar yükselir, önlerinde kösler çalmırdı.³⁹ Şâzelî hayatta iken başlayan bu ihtifaller günümüzde de devam etmektedir. Şâzelî ve haleflerinin icra ettiği kutlamalarla, Mısır'da Mevlit kandili geleneğinin oluşmasına katkı sağladıklarını söylemek mümkündür. Şâzelî'nin bu davranışları, tasavvuf ve tarikat erbabı hakkında oluşan, toplumdan uzak, halkın dertleriyle ilgilenmeyen münzevi insanlar şeklindeki kanaatin yanlış olduğunu göstermektedir.

Ebü'l-Hasan eş-Şâzelî kendi konumunu şu sözlerle açıklar: "Ben, dünyanın tamamı kendisine bir adım kılınmış kimselerdenim. Bir adımda dünyayı tayyederim."⁴⁰ "Bana tâbi olanlar nerede olursa olsunlar, benim elim onları muhafaza eder. Kimde bu özellik yoksa o, şeyh olamaz."⁴¹ "Bilmiş olun ki, ahyârdan olan kişi eşyanın esrarını bizim vasıtamızla idrak eder. Allah'ın envâr denizi ile halini değiştirdiği adama geliniz."⁴²

Devrin önemli sūflilerinden Sadreddin Konevî (ö. 673/1274), Mısır'a elçi olarak gittiğinde Şâzelî ile görüşmüş, önce Konevî'nin kendisi bazı tasavvufî mevzular hakkında konuşmuş, daha sonra Şâzelî'nin mânevî derinliğini anlayıp huzurunda sükût ederek onun tarikat pîri ve zamanın kutbu olduğunu onaylamıştır.⁴³

Şâzeliyye ve Esasları

Ebü'l-Hasan Şâzelî'nin fikirleri ve uygulamaları takipçileri tarafından sistemleştirilmiş ve insanlar tarafından benimsenmiştir. Şâzile'de temelleri atılan tarikat, Tunus, İskenderiye ve Kahire gibi şehir ortamlarında gelişip yaygınlaşmış, Mısır'da etkin kesimlere ulaşma imkânı bulmuştur. Şâzelî'nin halifesi Ebü'l-Abbas el-Mürsî'den sonra Yâkût el-Arşî el-Habeşî (ö. 732/1332), Atâullah el-İskenderî (ö. 709/1309), İmam Bûsîrî (ö. 695/1296) ve Dâvûd el-Bâhilî (ö. 730/1330'dan sonra) gibi önemli şahıslarla temsil edilmiştir. Şâzeliyye tarikatı İskenderiye merkez olmak üzere bütün Mısır'a, Kuzey

39 Münâvî, *el-Kevâkib*, II, 127; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 44-45.

40 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 36; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 28.

41 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 32-39; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 29-30.

42 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 10.

43 İskenderî, *Letâif*, s. 88.

Afrika'ya ve Afrika'nın iç kesimlerine ulaşarak geniş halk kitleleriyle buluştu. Osmanlılar döneminde ise başta Mekte, Medine, Beyrut, Şam ve Halep olmak üzere Arabistan'ın birçok yerinde mensupları oldu. Zamanla Hindistan ve Pasifik ülkelerindeki müslümanlar arasında da varlığını gösterdi. Günümüzde Avrupa ve Amerika'da bile müntesipleri bulunmaktadır. Anadolu ve Balkanlar'da ise XVI. yüzyıldan itibaren Şazeliyye şeyhleri görülmeye başlanmıştır.

Tarikat olmanın gereği, tasavvuf neşvesini öğreten mürşitlerin Hz. Peygamber'e ulaşan silsilelerinin bulunmasıdır. Silsile olmayınca semere de olmaz. Şazeliyye'de tarikata giriş sırasında senet de denilen bu silsilenin belirtilmesi ve zikirle birlikte müride telkin edilmesi esastır. Senet telkini bulunmayan zikrin de faydası olmaz. Telkin, tarikat senedindeki zatların tevfiik ve inâyet müsaadesi anlamına gelir.⁴⁴ Kaynaklarda Ebü'l-Hasan eş-Şâzelî ile ilgili farklı silsileler kaydedilmekle birlikte⁴⁵ en muteberi şudur: "Ebü'l-Hasan eş-Şâzelî > Abdüsselâm b. Meşîş (ö. 625/1228) > Abdurrahman el-Medenî (ö. 600/1203'ten sonra) >⁴⁶ Takıyyüddin Fukayyir en-Nehrâvendî > Fahreddin > Nüreddin Ebü'l-Hasan Ali > Tâceddin > Şemseddin et-Türkî > Zeynüddin el-Kazvîni > Ebü İshak İbrâhim el-Basrî > Ebü'l-Kâsım Ahmed el-Mervânî > Saîd > Sa'd > Ebü Muhammed Fethullah Suûd > Saîd el-Kazvânî > Ebü Muhammed Câbir (ö. 75/694) >⁴⁷ Evvelü'l-aktâb Hasan b. Ali (ö. 50/670) > Hz. Peygamber."⁴⁸

Şazeliyye seyrüsülûk usulü bakımından tövbe ve istiğfar, ibadet, sohbet, ilim, zikir, uzlet (halvet), sabır, murakabe ve muhasebe üzerine kurulu bir tarikattır. Ebü'l-Hasan eş-Şâzelî'ye göre tasavvufta gösterilen iradenin dört esası vardır: Kullukta sıdk,

.....

44 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 148.

45 Şâzelî'nin silsileleri hakkında daha geniş bilgi için bk. Güven, *Ebu'l-Hasan Şâzîlî*, s. 240-244.

46 Medineli idi. Attârlık yaptığı için "Attâr", zeytin yağı ticaretinin yapıldığı mahallede oturduğu için de "Zeyyât" unvanlarıyla meşhur olmuştur (bk. Harîrizâde, *Tibyân*, III, vr. 127^b-128^a).

47 Hüseyin Vassâf'ın *Sefîne*'de belirttiğine göre Ebü Muhammed Câbir, sahabeden Câbir b. Abdullah'tır (bk. Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, I, 246). Hz. Câbir hakkında daha geniş bilgi için bk. İbnü'l-Cevzî, *Sıfatü's-safve*, I, 271.

48 İskenderî, *Letâif*, s. 88; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 11-12; Harîrizâde, *Tibyân*, III, vr. 127^b; Zâfir, *el-Envâr*, s. 59-60.

Allah'ın rubûbiyyeti yanında ihtiyarı terketmek, her şeyin ilmini almak ve gönülden gelen bir muhabbetle Allah'ı her şeye tercih etmek.⁴⁹ Esasları incelendiğinde biri sâlikin kalbi ve niyeti ile, diğeri de sâlikin uyması gereken muâmelât kurallarıyla ilgili olmak üzere iki kısımdan oluştuğu görülür. Nitekim Atâullah el-İskenderî bu durumu, “Şâzeli'nin tarikâtı cem' alellah, adem-i tefrika, halvet ve zikir⁵⁰ esasları üzerine kurulmuştur”⁵¹ sözleriyle özetler.

İbn İyâd'ın belirttiğine göre “Allah'a ulaştırmada Kitap ve Sünnet'e uygun en kısa ve en kolay yol”⁵² olan Şâzeliyye tarikâtında seyrüsülûkün tövbe, istikamet, tehzîb ve takrîb olmak üzere dört temel mertebesi bulunmaktadır.⁵³ Tövbe, tarikata girmezden evvel yapılan bir temizlenme amelîyesidir. İstikamet, tarikata giren kişinin Allah'ın emirlerini yapıp yasaklarından kaçınarak günaha girmemeye özen göstermesidir.⁵⁴ Kur'an'daki, “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol” (Hûd 11/112; eş-Şûrâ 42/15) âyetinin hükmünü yerine getirme gayretidir. Tehzîb, tarikata giren kişinin birtakım güzel davranışlar kazanarak ahlâkını süslemesi ve kalbini saflaştırarak Allah'ın tecellilerinin inebileceği bir mihver haline getirmesidir. Bu da eski alışkanlıkları bırakıp yeni ve güzel birtakım alışkanlıklar kazandırmayı sağlayacak tatbikler yapma anlamına gelen “tedrîb” ile elde edilir.⁵⁵ Tehzîbin samt (suskunluk), uzlet, savm (oruç) ve seher (uykusuzluk) gibi rûkûnleri vardır.⁵⁶ Bu rûkûnler daha çok fizikî ve amelîdir. Zamanla bunlara havf, recâ, muhabbet, teveccüh, ihlâs, vera', zühd, rızâ, tevekkül, şükür ve sabır gibi kalbî boyutu olan unsurlar eklenir. Nitekim Şâzeliyye'de şükür cennetliklerin vasfıdır ve sabırdan daha önemlidir.⁵⁷ Züht anlayışı da dünya ve içindekileri kesben terketmeye değil, kalben terketmeye dayalıdır.⁵⁸

*****

49 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 132-133.

50 İskenderî eserlerinden birisinin bir bölümünü zikrin önemini belirtmeye ayırmıştır (bk. İskenderî, *Miftâhu'l-felâh ve misbâhu'l-ervâh*).

51 İskenderî, *Letâif*, s. 120; İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 52.

52 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 127.

53 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 138.

54 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 140-144.

55 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 130.

56 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 144-145.

57 İskenderî, *Letâif*, s. 174.

58 İskenderî, *Letâif*, s. 172.

Bu sebeple Muhammed Zâfir, “Şâzeliyye’de vüsûl için en kısa yolun teveccüh ve murakabe”⁵⁹ olduğunu belirterek kalp ve amelle Allah’a yönelmenin önemini vurgulamıştır. Takrîb, tarikatta sülûkün nihâî gayesi ve sonucudur. İbn İyâd’a göre Allah’a yaklaşmayı ifade eder. Takrîb ancak tövbe, istikamet ve tehzîbin elde edilmesinden sonra gerçekleşir. Sâlikin devamlı surette Allah’ın huzurunda olduğunu hakka’l-yakîn keşfetmesi ve rabbânî tecellilere açık hale gelmesidir. Seyrüsülûk mertebelerini geçme işinde kulun kesbi ve kalbin kastı etkilidir. Ancak takrîb makamında gerçekleşen tecelliler vehbîdir. Bu mertebeye ulaşan, sonuçta Allah’ın varlığı karşısında kendinden geçerek fâni olur ve rabbine vâsil olup yine O’nunla bekaya erişir.⁶⁰

Şâzeliyye’de tarikata girmek için iki rûknün bulunması şarttır. Bunlardan biri tövbe, diğeri de irşat ehliyeti olan kâmil bir mürşittir.⁶¹ Bu iki rûkn bulunduktan sonra sağlıklı bir intisap için mütareke ve mutâbaat lâzımdır. Mütareke şeyh ile mürit arasında gerçekleşen karşılıklı bir anlaşma ve biattır. Mutâbaat ise müridin bu anlaşmaya uy-⁶²ması ve şeyhini severek onun verdiği görevleri yerine getirmesidir.

İbn İyâd’ın belirttiğine göre Şâzeliyye’de tarikata girmek için öncelikle şeyhin müritliğe kabulü esastır. Hiçbir kimse kendi kendine tarikata girmiş sayılmaz ve şeyhsiz tarikat olmaz. Ayrıca, “Bir velîye intisap eden kişinin tarikatın usul ve fûrûunda şeyhine benzemeye çalışması ve onu Allah’a açılan bir kapı bilmesi şarttır.”⁶³ Şâzeliyye şubeleri arasında şeyhlerin değişik uygulamaları bulunmakla birlikte tarikata giriş merasimi ana hatlarıyla şöyledir: Maddî pisliklerden arınmak için gusûl yapılır; mânevî pisliklerden arınmak için de tecdîd-i iman, istiğfar ve tövbe edilir. Fâtiha’dan sonra birinci rekâtında Kâfirûn ve İhlâs, ikinci rekâtında Muavvizeteyn sûreleri okunarak tövbe namazı kılınır. Şeyh ile mürit karşılıklı oturarak dizlerini birbirine dayarlar ve ellerinden tutarlar. Bu sırada biat âyeti (el-Feth 48/10) okunur. Şeyh tarikat silsilesini sayar ve müritten Ebû’l-Hasan eş-Şâzeli’yi şeyh kabul ettiğine dair söz alır. Ahitleşilerek senet ve zikir telkin edilir. Şeyh yüksek sesle üç defa “lâ ilâhe illallah”

.....
59 Zâfir, *el-Envâr*, s. 164.

60 İbn İyâd, *el-Mefâhirü’l-aliyye*, s. 146.

61 Zâfir, *el-Envâr*, s. 170-172.

62 İbn İyâd, *el-Mefâhirü’l-aliyye*, s. 130.

63 İbn İyâd, *el-Mefâhirü’l-aliyye*, s. 131, 148.

diyerek kelime-i tevhidi söyler ve bunu müridine de tekrarlatır. Sonra mürit 100'er defa "estağfirullah, sübhânellâh, elhamdülillâh, lâ ilâhe illallah ve Allahüekber" diyerek tesbihatta bulunur. Tesbihat bitince şükür secdesinde bulunarak tarikata girmiş, yani biat gerçekleşmiş olur. Son olarak şeyh yeni müridine dua eder ve ona okuması gereken virdleri verir. İlk virdler genellikle lafza-i celâl, kelime-i tevhid, 100'er defa tekrarlanan istiğfar, salavat ve şükürden oluşur.⁶⁴ Artık bundan sonra tarikatın söz ve düşüncelerini, dirayetini, tedrîb ve tehzîbini almak için gayret edilir.⁶⁵ Böylece tam anlamıyla ihtidâ, iktidâ, telkin, sohbet ve muhabbet gerçekleşmiş olur.⁶⁶

Şâzeliyye'de günlük ve haftalık virdlere "vazife" adı verilir.⁶⁷ Tarikatta toplu zikir cehrî olup halkada veya karşılıklı saflarda oturarak başlar ve sonra hızlanarak ayakta devam eder. Genellikle haftada bir yapılır. Tekkelere göre farklılık göstermekle birlikte çoğunlukla cuma günleri yapılan bu toplu zikre "meclis, semâ, leyle, devran" gibi adların yanı sıra daha çok "hadrâ" denir.⁶⁸ Toplu zikirden sonra şeyh bir sohbet yapar veya vekili şeyhin belirlediği bir metni okur. Şâzeliyye'de şeyhin yaptığı bu sohbe bazı kollarda "müzakere" denilir.⁶⁹

Şâzeliyye'de müridin kendisini teslim edeceği şeyhin, sarîh bir zevk, sahih bir ilim, yüce bir gayret ve çaba, razı olunmuş hal, nüfuz edici ve etkileyici bir basiret sahibi olması lâzımdır. Dinde cahil, müslümanlara hürmetsiz, mâlâyânî işlere bulaşan, hevâyâ uyan ve kötü huylarına aldırmayan kimsenin şeyhliği sahih değildir.⁷⁰

Müridin keyfiyetini geliştiren ve onu koruyan uygulamalar arasında seyahat ve ziyaret de vardır.⁷¹ Şeyhin müritlerini, müritlerin de şeyhlerini ve birbirlerini ziyaret etmeleri, tarikat aidiyetini ve irtibatın

.....

64 Detaylar için bk. İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 130-131, 140, 148; Gümüşhânevî, *Câmiu'l-usûl*, s. 100.

65 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 130.

66 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 127.

67 Bu vazifeyi belirtmek için *el-Vazîfetü's-Şâzeliyye* isimli küçük kitapçığın bir baskısı 1301 yılında İstanbul'da yapılmıştır.

68 Şehbenderzâde, *Senûsîler*, s. 25; a.mlf., *İslâm Tarihi* (M. Rahmi), s. 461; Cebecioğlu, "Hamâdişe", s. 399.

69 Özel, "Şâzeliyye", s. 388.

70 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 119.

71 Özel, "Şâzeliyye", s. 388.

devamını sağlamada büyük öneme sahiptir. Ziyaret amacıyla yapılan seyahatler sırasında müritlerin bilgi, görgü, deneyim ve gözlemleri arttığı gibi tarikatın yayılması da hız kazanmaktadır. Şâzeliyye, şekil, merasim ve özel kıyafetten ârî, ilim ve çalışmayı teşvik eden, taassup ve şiddetten uzak bir tarikattır.⁷²

Ebü'l-Hasan eş-Şâzeli'nin tertip ettiği hizbler ve özellikle *Hizbû'l-bahr*, ayrıca *Salâtü'l-Meşîşiyye* ve *Cezûl'nin Delâilü'l-hayrât*'i Şâzeliyye tarikatında önem arzettiği gibi diğer tarikatlarca da benimsenmiş ve okunmuştur. Şâzeliyye'de zikrin ve ahzâbın kıymeti büyüktür. Nitekim Ebü'l-Hasan eş-Şâzeli, "Kim bizim hizbimizi okumaya devam ederse bize olan lutuflar ona da olur"⁷³ diyerek bu hususu belirtmiştir.

Şeyh Zerrûk (ö. 899/1493), "Bizim tarikatımızın usulü gizlide de alenîde de Allah'a karşı takvâ, söz ve fiilde sünnete ittibâ, ikbal ve idbârda yaratılmışlardan yüz çevirmek, azda ve çokta Allah'a rıza, bollukta ve darlıkta Allah'a rücû"⁷⁴ sözleriyle Şâzeliyye'nin ana kaidelerini belirtmiştir.

Şâzeliyye Ehl-i sünnet çizgisinde bir tarikattır. Başta Ebü'l-Hasan eş-Şâzeli'nin kendisi olmak üzere, tarikatın pek çok şeyhi soy açısından seyyit veya şerif olmasına rağmen Ni'metullâhiyye hariç hiçbir kolda Şîa meyline rastlanmaz.

Şâzeliyye anlayışında mârifet sahibi olmak demek aynı zamanda Cibrîl hadisinde belirtilen ihsan şuuruna ermek demektir. Mârifetin göstergesi, kişinin rabbi ile olan ilişkisidir. Bu ilişki yok olunca mârifet de biter.⁷⁵ Kulun mârifeti ibadetine tâbidir. Her âbidin kendi seviyesine uygun bir mârifeti vardır.

Şâzeliyye'de ubûdiyyet, Allah'ın emir ve yasaklarına teslimiyet, sünnete ittibâ ve tevekküle dayanır. Tevekkülün esası, kulun kendi aldığı tedbire güvenmeyi bırakarak Allah'ın takdirine tam bir bağlılıkla bağlanmayı gerektirir. Yoksa tevekkül, tedbirden uzak durmak değildir. Allah'ın takdiri olan teşrîf ve tekvinî emirlere uyulduğu halde, -ki buna tedbir denir- arzulanmayan şeyler başa gelirse teslimiyet

72 Şehbenderzâde, *Senûstler*, s. 24.

73 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 165, 177; Zâfir, *el-Envâr*, s. 255.

74 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 117.

75 Zerrûk, *Kavâidü't-tasavvuf*, s. 92.

göstermeli, yine Allah'ın emir ve yasaklarına uyarak yaşamaya devam etmelidir. Sonuçta Allah'ın her türlü hükmüne razı olup hayat O'na göre tanzim edilmelidir. Nitekim Atâullah el-İskenderî, sırf bu konuyu izah için *et-Tenvîr fî İskâtî't-tedbîr* isimli bir eser yazmıştır.

Şazelîyye'de 100'ün üstünde kol vardır. Bu kolların bir kısmı halen yaşamakta, bir kısmı da ismen yok olsa bile bünyesinden çıkardığı bir başka kolun içinde prensiplerini sürdürmektedir. Bu özelliği ile tarikat, İslâm dünyasının en yaygın, en fazla şubesi olan ve günümüzde de canlılığını koruyan bir tarikatıdır. Şube ve kollar, genellikle tarikat usulünde yapılan bir değişiklik, tarikata kazandırılan bir yenilik ya da yayılmasına evvelki şeyhlere göre daha fazla katkı sağlamak suretiyle oluşur. Bazen de bir coğrafyaya tarikatı ilk götüren kişiye nispetle kol isimlendirilmesi yapılmıştır.

Şazelîyye'ye çok fazla kolun izâfe edilmesinde şu hususları da göz önünde tutmak lâzımdır: XVIII ve XIX. yüzyılda özellikle Afrika'da Batılı ülkelerin sömürgecilik faaliyetleri hızlı idi. Bu emperyalist hareketlere karşı aktif veya pasif bir şekilde direnişe geçen tarikat şeyhlerinin çevresinde insanlar toplanmaya başladı. Bu şeyhler tarikat açısından hiçbir değişikliğe gitmedikleri halde etraflarında kalabalık halkaların oluşması, onların yeni bir kol kurucusu gibi algılanmalarına sebep oldu. Diğer taraftan, özellikle sömürgecilik ve misyonerlik için zemin hazırlamaya çalışan müsteşriklerin, tarikat zümrelerini tanımlamak için kullandıkları adlandırmaların da kol sayısı algısına etkisi olduğu söylenebilir. Ayrıca farklı tanım ve adlandırmalarla, tarikat gruplarını birbiriyle rekabete sürükleyerek sömürgeciler lehine etkisizleştirme imkânının doğabileceği gözden uzak tutulmamalıdır.

Tespit edebildiğimiz kadarıyla Şazelîyye kolları ve kurucuları şunlardır:

Neveviyye: İmam Muhyiddin Ebû Zekerîyyâ Yahyâ b. Şerefeddin en-Nevevî (ö. 670/1271).

İbn Abbâdiyye: Muhammed b. İbrâhim b. Abbâd er-Rundi en-Nifferî (ö. 792/1390).

Vefâiyye: Muhammed Vefâ (ö. 765/1364).

Yâfiyye: Muhammed Abdullah b. Es'ad el-Yâfiî (ö. 768/1367).

Cevheriyye: Muhammed Cevherî (VIII./XIV. asır).

Cebertiyye: Şerefeddin Ebû'l-Ma'ruf İsmâil b. İbrâhim el-Cebertî (ö. 806/1403).

Ni'metullahiyye: Seyyid Şah Nüreddin Ni'metullah Veli el-Kirmânî (ö. 834/1431).

Sütûhiyye: Şeyh Abdurrahman el-Kebîr es-Sütûhî (ö. ?).

Hanefiyye: Şemseddîn Muhammed b. Hüseyin el-Hanefî (ö. 847/1443).

Arûsiyye: Ebû'l-Abbas Ahmed b. Muhammed b. Arûs (ö. 868/1465).

Cezûliyye: Ebû Abdullah Muhammed b. Süleyman el-Cezûlî (ö. 870/1467).

Medyeniyye: Medyen b. Ahmed el-Eşmûnî el-Mağribî (ö. 862/1458).

Mustariyye: Muhammed b. Ahmed el-Meknesî el-Mustarî (ö. IX./XV. asır).

Şâbiyye (Şebiyye): Ahmed b. Mahlûf eş-Şâbî (ö. 887/1482).

Zerrûkiyye: Şehâbeddin Ahmed ez-Zerrûk (ö. 899/1495).

Sebtiyye: Ebû'l-Abbas b. Ahmed b. Ca'fer es-Sebtî (ö. 901/1495).

Tebbâiyye: el-Harrâr Ebû'l-İmâd Abdülazîz b. Abdülhak et-Tebbâ (ö. 914/1508).

Ayderûsiyye: Ebû Bekir b. Abdullah el-Ayderûs (ö. 914/1508).

Meymûniyye (Havâtriyye): Ali b. Meymûn el-İdrîsî (ö. 917/1511).

Hattâbiyye: Muhammed Hattâb (ö. X./XVI. asrın ilk yarısı).

Âsımiyye: Ebû Zeyd Abdurrahman b. Ali el-Âsımî (ö. X./XVI. yüzyıl).

Râşidiyye (Yûsufiyye): Ahmed b. Yûsuf er-Râşidî (ö. 927/1521).

İseviyye: Muhammed b. İsâ el-Meknesî el-Mağribî (ö. 930/1524).

Şa'râniyye: İmam Seyyid Abdülvehhâb eş-Şa'rânî (ö. 973/1565).

- Bekkiyye: Ömer b. Seyyid Ahmed el-Bekkî et-Tûnisî (ö. 960/1552).
- Gaziyye (Kâsımiyye): Ebü'l-Kâsım el-Gâzî (ö. 981/1573).
- Selâmiyye: Seyyid Abdüsselâm b. Selîm el-Esmer el-Feytûrî (ö. 981/1574).
- Bekriyye: Ebü'l-Mekârim Muhammed el-Bekrî (ö. 994/1586).
- İlmiyye: Ebû Muhammed Mulây Abdullah eş-Şerîf b. İbrâhim el-İlmî (ö. 1000/1593'ten sonra).
- Udayfiyye: Pîri bilinmemektedir.
- Şarkâviyye: Muhammed b. Ebü'l-Kâsım eş-Şarkî (ö. 1008/1599 veya 1010/1601).
- Mehâsiniyye: Ebü'l-Mehâsin Yûsuf b. Muhammed b. Yûsuf el-Fâsî (ö. 1013/1604).
- Dilâiyye: Ebû Bekir b. Muhammed el-Macatî es-Sanhâcî ed-Dilâî (ö. 1020/1612).
- Fazliyye: Cemâleddin Muhammed b. Fazlullah el-Hindî el-Burhânî (ö. 1029/1620).
- Âmiriyye: Âmir b. Âmir (ö. 1040/1630).
- Ayyâşiyye: Ebû Abdullah Muhammed el-Ayyâşî (ö. 1050/1640).
- Nâsiriyye: Ebû Abdullah Muhammed b. Muhammed b. Ahmed ed-Der'î (ö. 1085/1674).
- Vezzâniyye: Abdullah b. İbrâhim eş-Şerîf el-Vezzânî (ö. 1089/1678).
- Ebû Ya'kûbiyye: Ebû Ya'kûb Bâveysî (ö.?).
- Bû Aliyye (Ebû Aliyye): Bû Ali (ö. XI./XVII. asır).
- Hansaliyye: Saîd b. Yûsuf el-Hansalî (ö. 1114/1702).
- Tihâmiyye: Ahmed et-Tihâmî et-Tevvâtî (ö. 1127/1715).
- Hızriyye (Kâdiriyye): Abdülazîz b. Mes'ûd ed-Debbâğ (ö. 1129/1717).
- Hamâdişe: Ali b. Muhammed Hamdûş (ö. 1135/1722).

Amhavşiyye: Ebû Bekir Amhavş (ö. 1129/1717'den çok sonra).

Der'iyye: Hüseyin b. Muhammed b. Ali el-Bû Saîdî ed-Der'î (ö. 1142/1729).

Tayyibiyye: Mulây et-Tayyib (ö. 1181/1767).

Riyâhiyye: Pîri bilinmemektedir.

Sıddıkiyye (Saddâkiyye): Muhammed b. Sıddîk (d. 1295/1839).

Degügiyye: Sîdî Ahmed ed-Degügi (ö. XII./XVIII. yüzyılın ortaları).

Habîbiyye: Muhammed el-Habîbî et-Tâfilâtî (ö. 1166/1752).

Afîfiyye: Abdülvehhâb b. Abdüsselâm b. Ahmed el-Mezrukî el-Afîfî (ö. 1172/1758).

Beyyûmiyye: Ali Nûreddin b. el-Hicâzî el-Beyyûmî (ö. 1183/1769).

Semmâniyye (Semâniyye): Muhammed b. Abdülkerîm es-Semmânî (ö. 1189/1775).

Ammâriyye: Ammâr Bû Sennâ (ö. 1193/1780).

Derdîriyye: Ebû'l-Berekât Şehâbeddin Ahmed b. Muhammed b. Ahmed ed-Derdîr el-Adevî (ö. 1201/1786).

Fulâniyye: Osman dan Fodio (ö. 1233/1817).

Derkâviyye: Ebû Hâmid Mulây el-Arabî b. Ahmed ed-Derkâvî (ö. 1239/1823).

Süheyliyye: Hasan b. Süheyl (ö. 1244/1828).

Ziyâniyye: İbn Ebû Ziyân (ö. XII./XIX. asır).

Büzîdiyye: Muhammed b. Ahmed el-Büzîdî (ö. 1229/1814).

Ahmediyye (İdrîsiyye): Ahmed b. İdrîs el-Fâsî (ö. 1253/1837).

Reşîdiyye: İbrâhim b. Reşîd ed-Düveyhî (ö. ?).

Harrâkiyye: Muhammed b. Muhammed el-Harrâk (ö. 1261/1845).

Medeniyye: Muhammed Hasan b. Hamza Zâfir el-Medenî (ö.1263/1847).

Mîrganiyye (Emirgâniyye): Muhammed Osman el-Mîrganî (ö. 1269/1853).

Senûsiyye: Muhammed b. Ali es-Senûsî (ö. 1276/1859).

İsmâiliyye: İsmâil el-Vâlî (1280/1865).

Fâsiyye: Muhammed b. Mes'ûd el-Fâsî (ö. 1289/1872).

Rahmâniyye: Muhammed b. Mes'ûd b. Abdurrahman (ö. 1295/1878).

Mekkiyye: Muhammed b. Âkile el-Mekkî (ö. 1299/1882).

Kavukciyye: Ebû'l-Mehâsin Muhammed b. Halîl b. İbrâhim el-Kavukcî et-Trablusî (ö. 1305/1887).

Meczûbiyye: Hamîd Meczûb es-Sûdânî (ö. 1190/1776).

Bedeviyye: Ahmed el-Bedevî (ö. 1310/1892).

Yeşrûtiyye: Seyyid Ali Nûreddin b. Yeşrûfî et-Tûnisî (ö. 1316/1899).

Mehâciyye (Kaddûriyye): Ebû Ya'zâ (Sîdî Bû Azzâ) el-Mehâcî (ö. XII./XIX. yüzyılın ikinci yarısı).

Kerrâziyye (Kerzâziyye): Müessisi “?” (XII./XIX. asır Tâfilât ve Cezâyir).

Kerrâiyye: Pîri bilinmemektedir (XII./XIX. asır, Tunus).

Kâsımiyye: Pîri bilinmemektedir (XII./XIX. yüzyıl, Mısır ve Mağrib'de Meknes).

Gammâriyye (Gummâriyye): Ahmed b. Abdülmü'min el-Gammârî (ö. XIII./XIX. yüzyıl).

Kettâniyye: Muhammed b. Abdülvâhid el-Kettânî (ö. XII./XIX. yüzyıl).

Evâmiriyye: Pîri bilinmemektedir (XIX. asır, Tunus).

Zâfiriyye: Muhammed Zâfir el-Medenî (ö. 1321/1903).

Hassâfiyye: Haseneyn el-Hassâfî (ö. 1328/1910).

Sâlihiyye: Muhammed b. Sâlih er-Reşîd (ö. 1335/1917 veya 1337/1919).

Şa'bâniyye: Pîri bilinmemektedir (Mısır).

Hâşimiyye: Mısır'da Abdullah İbn Hâşim'e (XX. yüzyılın başı), Ürdün, Suriye ve Bağdat'ta Muhammed Hâşimî et-Tilimsânî'ye (ö. 1381/1961) nispet edilmek üzere iki Hâşimiyye kolu bulunmaktadır.

Şeyhiyye: Oranlı Şeyh Ulâd Sîdî (ö. ?).

Handûşiyiye: İbn Handûş (XX. yüzyılın başı).

Azmiyye (A'zamiyye): Muhammed Mâzî b. Ebü'l-Azâim (ö. 1351/1932).

Alâviyye: Ahmed el-Alâvî (ö. 1356/1934).

Feyziyye: Mahmûd Ebü'l-Feyz el-Menûfî (ö. 1357/1935).

Hâmidîyye: Selâme b. Hasan Ebü Hâmid er-Râzî (ö. 1360/1939).

Ömeriyye: Ömer Fevzi Mardin (ö. 1374/1953).

Muhammediyye: Muhammed Zeki İbrâhim (ö. ?).⁷⁶

Bu kollara Batı dünyasından René Guénon'un (1886-1951) fikri önderliğini yaptığı gelenekselcilik akımını (traditionalism), Frithjof Schuon'un (İsâ Nûreddin) (ö. 1998) kurduğu Meryemiyye kolunu ve İskoç asıllı Ian Dallas'ın (Abdülkadir es-Sûfî) kurduğu Murâbıt grubunu da eklemek mümkündür.

Şazeliyye ve Türkler

Şazeliğin yayıldığı coğrafyanın önemli bir kısmında, 648'de (1250) Memlûkler ile başlayan ve 923 (1517) yılında Yavuz Sultan Selim'in hilâfeti devralmasıyla devam eden bir Türk hâkimiyeti söz konusudur. Şazeliyye mensuplarının çoğu ise Türk değildir. Ancak aralarında 670 sene gibi azımsanmayacak kadar uzun bir devlet-teb'a ilişkisi sürmüştür. Bu açıdan daha Ebü'l-Hasan eş-Şâzelî'nin

.....

⁷⁶ Şazeliyye'nin kolları hakkında daha geniş bilgi için bk. Güven, *Ebu'l-Hasan Şazilî*, s. 303-361.

sağlığında başlayan Türk hâkimiyetine, Ebü'l-Hasan eş-Şâzelî'nin ve Şâzeliyye mensuplarının bakışı önem arz etmektedir.

Şâzelî'nin Türkler'e bakış açısını, Mısır'da Eyyübîler ile Memlûkler arasında cereyan eden iktidar mücadeleleri sırasında başından geçtiği anlaşılan bir hadiseden öğreniyoruz. İbn Sabbâğ'ın belirttiğine göre bu mücadelelerden bunalan Şâzelî, bir gece Türkler'e beddua etmeyi düşünür. Fakat niyetini gerçekleştirmeden uyur. Rüyasında üstadı Abdüsselâm b. Meşîş'i görür. Mürşidinin, "Niyetini geri al, onların lehine dua et!" şeklindeki ikazıyla karşılaşır. Ayrıca mürşidi müntesiplerinden sabırlı olmalarını, hallerine şükretmeleri, rıza, teslim, tevekkül, ihsan ve takvâya sarılmalarını ister. "Sakın yılmayın, üzüntüye kapılmayın, eğer iman ediyorsanız mutlaka üstün gelirsiniz' (Âl-i İmrân 3/139). İstediklerinizi yapacak Allah'tan başka müdebbir mi istiyorsunuz ve O'nun hükmünden başka hüküm mü arıyorsunuz? 'İkâna ulaşmış topluluklar için kim Allah'tan daha iyi hüküm verebilir?'" (el-Mâide 5/50) şeklinde öğütte bulunur. Bu ihtardan sonra Şâzelî'nin Türkler'in aleyhinde olmaktan vazgeçerek olumlu düşünmeye başladığı anlaşılmaktadır.⁷⁷

Diğer taraftan Şâzelî'nin düşüncelerinde Türkler'in hâkim olduğu Mâverâünnehir bölgesinde gelişen Melâmî tasavvuf ekolünün etkilerini görmek mümkündür.⁷⁸ Ayrıca Şâzelî'nin tarikat silsilesinde Şemseddin et-Türkî (ö. ?) adında bir Türk sūfinin bulunduğu bilinmektedir.⁷⁹ Daha sonraları özellikle Şâzeliyye'nin Hanefiyye kolundan mühim Türk sūfler yetişmiş ve irşat makamına yükselmiştir. Bunlardan birisi Muhammed Mağribî eş-Şâzelî'dir (ö. 910/1504).⁸⁰

Şâzelî'den sonraki dönemlerde tarikatın mühim şeyhleri arasında sayılan Seyyid Abdüsselâm el-Esmer el-Feytûrî (ö. 981/1574), müritlerine yaptığı bir nasihatte, "Türkler İslâmiyet'e hizmet eden ve Allah'ın yardımına nâil olan güçlü İslâm askerleridir. Onlara

•••••

77 İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr*, s. 178.

78 Kara, "Şâzeliyye Tarikati", s. 26.

79 İbn İyâd, *el-Mefâhirü'l-aliyye*, s. 11-12; Harîrîzâde, *Tibyân*, III, vr. 127^b; Zâfir, *en-Nûrû's-sâtt'*, s. 3-4; a.mlf., *el-Envâr*, s. 59.

80 Babası Mağribî'de yaşadığı için Mağribî nisbesini almıştır. Annesi ise Mısır'a yerleşmiş bir Türk'tür (hakkında daha geniş bilgi için bk. Şa'rânî, *et-Tabakâtü'l-kübrâ*, IV, 1639-1653).

muhabbet ediniz”⁸¹ diyerek Şâzeliyye mensuplarının Türkler’e karşı besledikleri müspet kanaati daha net bir biçimde ortaya koyar.

Şâzelîler’in genel anlamda Türk hâkimiyetine karşı olumsuz tavırları yoktur. Ancak uzun süren bu beraberlik döneminde tayinle gelen bazı idarecilerin yanlış uygulamalarından dolayı, tekke şeyhlerinden ve müntesiplerinden bir kısmının ferdi ve müstakil isyanlarının meydana geldiği de bir gerçektir. Meselâ Derkâviyye koluna bağlı olan Şeyh el-Hâc Muhammed el-Ahraş ile (Bu Dali) Şeyh Muhammed b. Şerif’in Cezayir’deki isyanları buna örnektir.⁸² Bu isyanların altında kıtlık, kuraklık, salgın hastalıklar ve ağır vergiler gibi sosyal etkilerin yanı sıra, Fransızlar’ın Kuzey Afrika’da yapacakları işgal hareketi için, bu sosyal bunalımlardan yararlanarak Osmanlı gücünü kırmaya yönelik dolaylı kışkırtmalarının da bulunma ihtimali göz ardı edilmemelidir. Nitekim Batılı müsteşrik M. Bertt, “Kuzey Afrika’yı kontrol edebilmek için itaat altına alınan tarikatlar geleneksel kurumlar olarak desteklendi” diye Avrupalılar’ın Kuzey Afrika işgalini gerçekleştirebilmek için bir şekilde tarikatları kullandıklarını itiraf etmiştir. Bunda Şâzelîler’den ziyade Ticânîler’in başrolü oynadığını ve hatta ilk iş birlikçilerinin Ticânîler olduğunu belirtmiştir.⁸³ İleride II. Abdülhamid ile Şâzelîler’in ilişkileri ele alındığında da görüleceği üzere Şâzelîler hilâfet makamına bağlı kalmaya ve Türkler ile iyi geçinmeye özen göstermişlerdir.

Şâzeliyye’nin Anadolu’ya Girişi

Osmanlı Türkleri’nin en yoğun olarak yaşadığı bölgeler kuşkusuz Anadolu ve Rumeli’dir. Bu bölgelerde daha çok kökleri Orta Asya’ya dayanan Yeseviyye, Mevleviyye, Bektâşiyye, Halvetiyye, Bayramiyye, Nakşibendiyye gibi tarikatlar ile yakın coğrafyada zuhur eden Kâdiriyye ve Rifâiyye etkili olmuştur. Şâzeliyye ise Kuzey Afrika kökenli bir tarikat olduğu için o günün şartlarında Anadolu’ya ulaşması ve buralarda diğer tarikatlar kadar aktif faaliyet göstermesi pek mümkün olmamıştır.

.....

81 Şehbenderzâde, *İslâm Tarihi* (M. Rahmi), s. 461.

82 Martin, *Sömürgeciliğe Karşı*, s. 62-67.

83 Brett, *İslam in North Africa*, s. 345.

Diğer taraftan Şâzeliyye tarikatı kurulduğu sıralarda henüz daha Anadolu'nun tamamı fethedilmemiş ve Rumeli'ye de geçilme-mişti. Bursa henüz Bizanslılar'ın elindeydi. Osmanlı Devleti'nin kurucusu Osman Gazi de Ebû'l-Hasan eş-Şâzeli'nin vefat ettiği sene Söğüt'te dünyaya geldi. Dolayısıyla Şâzeliyye tarikatının Anadolu ve Trakya müslümanlarıyla teması daha sonraki dönemlere rastlar.

Şâzeliyye'nin Anadolu'ya ilk girişinin, Meymûniyye'nin (Havâ-tıriyye) kurucusu Ali b. Meymûn (ö. 917/1511) vasıtasıyla XVI. asrın başlarında gerçekleştiği anlaşılmaktadır.⁸⁴ Taşköprizâde başta olmak üzere kaynakların verdiği bilgilere göre Suriye'de bulunan Şeyh Ali b. Meymûn, hayatının son yıllarında Anadolu'ya gelmiş ve altı sene⁸⁵ Bursa'da kalmıştır. Daha sonra tekrar Suriye'ye dönen Ali b. Meymûn'un Bursa'da gösterdiği tarikat faaliyetleri hakkında elimizde yeterli bilgi bulunmamaktadır. Sadece yerine halife olarak "Süfzâde" lakabıyla meşhur olan müntesibi Şeyh Abdurrahman'ı (ö. 919/1513) bıraktığı bilinmektedir.⁸⁶

Taşköprizâde'nin kaydettiğine göre, başlangıçta Ali b. Meymûn'un sohbetlerine katılan, fakat onun Suriye'ye dönmesi üzerine halifesi Süfzâde'nin sohbetlerine devam eden Abdülmü'min isimli bir zat, Süfzâde'nin vefatından sonra halka vaaz ve nasihate başlar. Bu sırada halkın idrak edemeyeceği tasavvufi inceliklerden bahsetmiş olmalı ki halk iki gruba ayrılarak bir kısmı onu desteklerken bir kısmı da aleyhine geçmiştir. Taşköprizâde kendisinin ve devrin ileri gelen âlimlerinden birinin Şeyh Abdülmü'min'i haklı bulduğunu belirtir.⁸⁷ Başka kayıtlardan Şeyh Abdülmü'min'i haklı bulan diğer şahsın Aziz Mahmûd Hüdâî'nin (ö. 1038/1628) şeyhi Üftâde (ö. 988/1580) hazretleri olduğu anlaşılmaktadır.⁸⁸ Ali b. Meymûn vasıtasıyla Anadolu'ya giren tarikatın bundan sonraki seyri hakkında elimizde herhangi bir bilgi bulunmamaktadır.

Ali b. Meymûn'un Bursa'da bulunduğu sıralarda folklorik kültürümüze önemli yeri olan ve dünyaya yayılmasını Şâzeliyye

•••••

84 Öngören, *Osmanlılar'da Tasavvuf*, s. 229-230.

85 Azamat, "Ali b. Meymûn", s. 412.

86 Taşköprizâde, *eş-Şekâik*, s. 352-355; Harîrîzâde, *Tıbyân*, III, vr. 171^a; Bal-dırzâde, *Vefeyâtnâme*, vr. 127^b.

87 Taşköprizâde, *eş-Şekâik*, s. 548-549; Baldırzâde, *Vefeyâtnâme*, vr. 131^b.

88 Bahadıroğlu, *Celvetiyye'nin Piri*, s. 55.

tarikâtına borçlu bulunan kahve İstanbul'a girdi. Peçevî'nin belirttiğine göre Halepli Hakem ve Şamlı Şems adında iki tüccar 962 (1554) yılında Tahtakale'de açtıkları birer büyük dükkânda kahve satmaya başladılar. Birtakım resmî engellemeler olduysa da her geçen gün kahve satışı arttı ve kahvehaneler açılmaya başladı.⁸⁹ Kahvenin Yavuz Sultan Selim'in Mısır seferi sonrasında veya Kanûnî döneminde İstanbul'a girdiğini söyleyenler olduğu gibi,⁹⁰ Cemalettin Server Revnakoğlu, bazı kahvehanelerin duvarına, "Kahvehane mahall-i eğlence" mısraı yazılarak, İstanbul'da ilk açılan kahvehane için 959 (1551) yılının tarih düşüldüğünü kaydeder.⁹¹ Ebü'l-Hasan Şazeli kahvecilerin pîri sayılıyordu. Bu vesileyle XVI. yüzyılın ortalarından itibaren onun adı kahve ile birlikte İstanbul'a girmiş ve birçok kişi Şazeli ismini duymuştu.⁹²

Aslında sûfiler arasında kahveyi ilk kullanan, Ebü'l-Abbas el-Mürsî'nin halifelerinden Yâkût el-Arşî (ö. 732/1332) idi. O, memleketi Habeşistan'ın bir bölgesinde halkın keşfettiği kahve bitkisinden geceleri ibadet kastıyla uyamak kalmak için kahve yapar, içer ve müritlerine de içirirdi. Daha sonra aynı tarikat silsilesinden gelen Ali b. Ömer eş-Şazeli'nin (ö. 814/1418) bu geleneği Yemen'deki tekkeye taşıyarak yaygınlaştırmasıyla Ebü'l-Hasan eş-Şazeli kahvecilerin pîri kabul edilmiştir.⁹³

Şazeliyye tarikatının Osmanlı padişahlarıyla irtibatı ise II. Selim'in saltanatı döneminde (974-982/1566-1574) başlamıştır. Şazeliyye'den Bekriyye kolunun müessisi Ebü'l-Mekârim Şemseddin Muhammed el-Bekrî (ö. 994/1586), kısa zamanda ilmi ve kerametleriyle tanınmış, şöhreti başta Kuzey Afrika, Hicaz, Suriye ve Anadolu olmak üzere birçok yerde yayılmış ve Osmanlı sarayına kadar ulaşmıştır. İslâm âleminin huzuru için hilâfet makamına bağlılığına önem veren Ebü'l-Mekârim el-Bekrî, bir ara İstanbul'da

.....

89 Peçevî, *Târîh-i Peçevî*, I, 258.

90 Özbilgen, *Bütün Yönleriyle Osmanlı*, s. 474.

91 Revnakoğlu Arşivi, 30/10-2.

92 Revnakoğlu Arşivi, 30/10. Günümüz piyasasında "Şazili" adıyla hazır Türk kahvesi satılmaktadır. Marka sahibi firma bu adın Şeyh Şazeli'den esinlenilerek verildiğini ve rivayete göre onun kahveyi ilk içen kimse olduğunu söylemektedir (bk. www.shazili.com.tr). (ed.n.)

93 Revnakoğlu Arşivi, 30/10-3-A.

misafir edilmiş, II. Selim, İslâm'ın neşri ve devletin bekasına yönelik hizmetler için Ebü'l-Mekârim ve soyundan gelenler adına bir vakıf kurulmasını onaylamış, bu işin maddî ve mânevî destekçisi olmuştur. Mekke şerifi ve Fas sultanı da Ebü'l-Mekârim'e değerli hediyeler göndererek II. Selim'in başlattığı hayır hizmetine katkıda bulunmuştur.⁹⁴ İstanbul'da kuruluşu tasdik ve tasvip gören bu vakfın merkezi Mısır olmuştur. Mısır'da Beytü's-Siddik veya Beytü'l-Bekrî diye tanınan bu aile mensupları, birçok tarikatı bünyesinde toplayan Meşâyihü's-Sûfiyye'yi kurmuş, bu kurumun başkanlığı olan şeyhülmeşâyihlik ile nakîbüleşraflık görevini de üstlenmişlerdir.⁹⁵

Osmanlı Sultanı IV. Murad'ın 1639 yılında Bağdat seferine giderken Urfa'ya uğrayıp Şeyh Ali Dede ismindeki bir Şâzelî şeyhinin tekkesine misafir olduğu, buradan ayrılırken tekkeye ve şeyhine hediyeler verdiği, ayrıca IV. Mehmed'in 30 Kasım 1651 tarihli bir berat ile bugün Karaköprü olarak bilinen Urfa yakınlarındaki beldeyi şeyhin tekkesine akar olarak bağışladığı nakledilir.⁹⁶ Ayrıca halk arasında Şeyh Ali Dede'nin torunlarına yakın zamanlara kadar "Halîlürrahman şeyhi" denildiği, soyadı kanunundan sonra da aile mensuplarının "Eren" ve "Felhan" soyadlarını aldıkları, Halîlürrahman'daki türbede bulunan iki küçük yeşil mezarın da Şeyh Ali Dede'nin küçük yaşta vefat eden Hasan ve Hüseyin adındaki oğullarına ait olduğu söylenir. Türbenin girişindeki mermer kitâbe de bu bilgileri doğrular niteliktedir.

Anadolu ve Rumeli müslümanlarının Şâzeliyye tarikatıyla tanışmalarındaki aşamalardan birisi de Cezûliyye koludur. Harîrîzâde'nin belirttiğine göre İstanbul ve Balkanlar'da Cezûliyye usulüne bağlı olarak faaliyet gösteren ilk sûfilerden birisi Ebü'l-Mevâhib Ahmed b. Ali es-Simâvî'dir (ö. 1028/1618).⁹⁷ Simâvî'nin faaliyetlerinin detayı hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmamakla birlikte, Anadolu halkının Şâzeliyye'den bir kol olan Cezûliyye'yi çok erken dönemlerde tanıdığı anlaşılmaktadır. Bunun en mühim göstergesi, Muhammed b. Süleyman el-Cezûlî'ye (ö. 870/1465) ait *Delâilü'l-hayrât* isimli salavat külliyyatını Anadolu'daki birçok tarikatın

.....

94 Tavil, *et-Tasavvuf fi Mısır*, s. 119.

95 Tavil, *et-Tasavvuf fi Mısır*, s. 91-103.

96 Yılmaz, *Osmanlı Toplumunda Tasavvuf*, s. 425.

97 Harîrîzâde, *Tibyân*, I, vr. 218^b.

benimseyip okuyor⁹⁸ olmasıdır. Nitekim birçok şerhi bulunan⁹⁹ *Delâilü'l-hayrât*'ın Mehmed İzmitî Efendi (ö. 948/1541) tarafından yapılan *Kara Dâvud* adıyla meşhür *Tevfikü muvaffiki'l-hayrât li-neyli'l-berekât fi hidmeti menbai's-saâdât* isimli şerhi, Anadolu'da ve Balkanlar'da Cezûliyye kültürünün yayılmasını sağlamıştır.¹⁰⁰

Şazeliyye tarikatı bu çalışmalara rağmen Anadolu ve Balkanlar'da yaygınlık kazanmamışsa da taraftar bulmakta zorlanmamıştır. Ali b. Hicâzî el-Beyyûmî'nin (ö. 1183/1769) kurduğu ve hocası İbn İyâd eş-Şâfîf (ö. 1153/1739) vasıtasıyla Şazeliyye izleri taşıyan Beyyûmiyye de bunlardan birisidir. Daha sonraları sadrazam olan Mısır Valisi Mustafa Paşa, Ali el-Beyyûmî'yi sevenlerden ve sohbetine devam eden meşhür müntesiplerindendi.¹⁰¹ Mustafa Paşa Şeyh Beyyûmî'ye bağlılığının bir nişanesi olarak Kahire'de Beyyûmiyye Camii'ni yaptırmıştır.¹⁰² Cemalettin Server Revnakoğlu'nun belirttiğine göre Beyyûmiyye'nin usul ve erkânı, Bedeviyye mensupları vasıtasıyla İstanbul'a taşınmıştır. Kocamustafapaşa'daki Ağaçkakan Bedevî Dergâhi ile Eyüp'teki İslâmbey Bedevî Tekkesi, aynı zamanda Beyyûmiyye'nin de merkezi olmuştur. Beyyûmiyye mensupları tekke ve zâviyeler kapanana kadar burada zikirlerini icra ediyorlardı.¹⁰³

Diğer taraftan Niğde'ye bağlı Fertek köyünde doğan, Mısır'da hem medrese tahsilini hem de Şazeliyye ve Nakşibendiyye tarikatlarında mânevî terbiyesini ikmal eden Osman b. Ahmed el-Fertekî'yi (ö. 1215/1800'den sonra) unutmamak lâzımdır. Bursalı Mehmed Tâhir Bey'in belirttiğine göre tahsilini tamamladıktan sonra memleketine dönen Fertekî, Şazeliyye ve Nakşibendiyye tarikatlarında kemal sahibi idi. Niğde'de bir zâviye yaptırarak Nakşî usulü üzere eğitim verirken Şazelîler'in önemseydiği *Salât-ı Meşşîyye*, *Celcelûtiyye* ve *Hizb-i Nevevî* gibi eserlere şerh yazmıştır.¹⁰⁴

Şazeliyye'nin müstakil bir tekke ile İstanbul'da ilk temsil edilişi ise XVIII. yüzyılın son çeyreğine rastlar. İstanbul'daki bu ilk Şazeli

.....

98 Uludağ, "Delâilü'l-hayrât", s. 113.

99 Kâtib Çelebi, *Keşfü'z-zunûn*, I, 759.

100 Bursalı, *Osmanlı Müellifleri*, I, 370.

101 Yılmaz, "Beyyûmî", s. 99.

102 Dernîka, *et-Tarîkatü'ş-Şazeliyye*, s.136.

103 Revnakoğlu Arşivi, 36.

104 Bursalı, *Osmanlı Müellifleri*, I, 172.

Tekkesi, 1200 (1786) yılında Silâhdar Abdullah Ağa tarafından yaptırılan Alibeyköy Şâzelî Dergâhı'dır.¹⁰⁵ Bu dergâhın açılışından sonra Şâzeliyye tarikatının İstanbul'daki faaliyetleri hızla artmış ve kısa bir süre sonra şehrin merkezi sayılan Unkapanı'nda ikinci bir tekke daha yaptırılmıştır.¹⁰⁶

Genelde Şâzeliyye tarikatının İstanbul'da faaliyet gösteren ilk şeyhinin Muhammed Zâfir el-Medenî (ö. 1321/1903) olduğu kanaati yaygındır. Şeyh Zâfir'in II. Abdülhamid'e yakınlığından doğan bu kanaat yanlıştır. Zira Zâkir Şükrü Efendi *Mecmua-i Tekâyâ*'sında, Unkapanı'ndaki Şâzelî Tekkesi'nin ilk şeyhinin 1242 (1826) yılında vefat eden el-Hâc Ahmed Efendi olduğunu belirtmektedir.¹⁰⁷ Aynı isim, II. Mahmud tarafından kızı Sâliha Sultan'ın düğününde saraya davet edilen şeyhler arasında Alibeyköy Şâzelî Tekkesi şeyhi olarak geçmektedir.¹⁰⁸

Bütün bu hususlar, Şâzelîler'in II. Mahmud döneminden itibaren İstanbul'da var olduklarına, saray çevrelerinde hüsnükabul gördüklerine ve el-Hâc Ahmed Efendi'nin (ö. 1242/1826) İstanbul'daki mühim Şâzelî şeyhlerinden birisi olduğuna işaret eder. Fakat şu bir gerçek ki Şâzeliyye'nin İstanbul'da etkinlik kazanması Medeniyye kolu aracılığıyla olmuştur. Kaynaklardan Medeniyye zincirinin halifelerinden üç şeyhin İstanbul ile doğrudan bağlantısı bulunduğunu öğreniyoruz. Bunlar, Şeyh Muhammed Zâfir, Şeyh İbrâhim Berâde¹⁰⁹ ve Şeyh Mahmûd Ebû's-Şâmât'tır (ö. 1341/1922).

Revnakoğlu'nun belirttiğine göre İbrâhim Berâde, II. Abdülhamid döneminde İstanbul'a gelmiş ve Yenikapı Mevlevîhânesi şeyhi

.....

105 Sa'dî, *Şâzelî İcâzetnâmesi*, vr. 2, Revnakoğlu Arşivi, 24; Revnakoğlu Arşivi, 60/115; Özdamar, *Dersââdet Dergâhları*, s. 49; Tanman, "Şâzelîlik", s. 140.

106 Öz, *İstanbul Camileri*, I, 137; Tanman, "Şâzelî Tekkesi", s. 138.

107 Zâkir Şükrü, *Mecmua-i Tekâyâ*, s. 35.

108 Bandırmahzâde, *Mecmua-i Tekâyâ*, s. 14; Tanman, "Şâzelîlik", s. 140.

109 İbrâhim Berâde, Medeniyye'nin kurucusu Muhammed Hasan Zâfir'in ilk müritlerindedir. Şeyh Hasan Zâfir Trablusgarp'a yerleşmezden evvel 1233-1236 (1818-1821) yılları arasında Medine'de kaldığı sırada ona intisap etmiştir (bk. Zâfir, *el-Envâr*, s. 150-151; Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, I, 259). Kaynaklarda İbrâhim Berâde'nin vefat tarihi hakkında herhangi bir bilgi verilmemektedir.

Osman Selâhaddin Dede'ye¹¹⁰ Şâzeliyye'den icâzet vermiştir.¹¹¹ Diğer taraftan Mahmûd Ebü's-Şâmât'ın da II. Abdülhamid döneminde İstanbul'a geldiği, başta Mâbeyin Başkâtibi Ali Rızâ Paşa olmak üzere birçok kişinin onun vasıtasıyla Şâzeliyye tarikatına girdiği ve Ali Rızâ Paşa'nın Şam'daki Baltacı Tekkesi'ni Şâzelîler'e bağışladığı kaydedilmektedir.¹¹² Alibeyköy Şâzelî Tekkesi son şeyhlerinden Ahmed İzzî Efendi, Şâzeliyye tarikatını hem Şeyh Ebü's-Şâmât'tan hem de Ali Nûreddin el-Yeşrûtî'den almıştır.¹¹³ İstanbullu kârî Hâfız Osman'ın da Akkâ'da Ali Nûreddin el-Yeşrûtî'den Şâzeliyye tarikatı aldığı belirtilmektedir.¹¹⁴

İstanbul Şâzelîliği söz konusu olduğunda en mühim isimlerden birisi kuşkusuz Şeyh Muhammed Zâfir'dir. Bu sebeple onun biyografisine dair ayrıntılı bilgi vermek kaçınılmazdır.

Şeyh Muhammed Zâfir

1244 (1828) yılında Trablusgarp'ın Mısırâte beldesinde dünyaya gelen Muhammed Zâfir el-Medenî, Şeyh Muhammed Hasan Zâfir el-Medenî'nin (ö. 1263/1847) oğludur. Annesi Kamer Hanım'dır. Kendisinin belirttiğine göre hocası ve şeyhi yine babasıdır.¹¹⁵ On sekiz yaşına kadar Mısırâte'de yaşayan Muhammed Zâfir, ilk tahsilini tamamladıktan sonra Tunus ve Cezayir'i gezmiş, Mısır üzerinden babasının doğum yeri olan Medîne-i Münevvere'ye gitmiş ve iki yıl burada kalarak Mısırâte'ye geri dönmüştür. Medine'de bulunduğu süre içerisinde ilim ve irfan ehli pek çok kimseden ilim ve feyiz alan Muhammed Zâfir, tasavvufî eğitimini babasının nezaretinde tamamlamıştır. Medeniyye'den hilâfet ve başkalarına zikir telkin etme izni aldıktan kısa bir süre sonra babasının vefat etmesi üzerine onun yerine irşat makamına geçmiştir.¹¹⁶

.....

110 Osman Selâhaddin Dede, II. Abdülhamid'in değer verdiği ve fikrine müracaat ettiği şeyhlerden biridir (bk. Kara, "II. Abdülhamid Dönemine Tasavvuf Tarihi Açısından Genel Bir Bakış", s. 70).

111 Revnakoğlu Arşivi, 30/1.

112 Yeşrutî, *Mevâhib*, s. 28.

113 Sa'dî, *Şâzelî İcâzetnâmesi*, vr. 1-2.

114 Yeşrûtî, *Mevâhib*, s. 37-38.

115 Zâfir, *el-Envâr*, s. 145, 161 vd.

116 Zâfir, *el-Envâr*, s. 164-165.

Babasının vefatından sonra kırk üç yaşına kadar Trablusgarp'tan hiç ayrılmayan ve irşat hizmetlerini buradan yürüten Muhammed Zâfir el-Medenî, dış bağlantılarını ailenin diğer fertleri aracılığı ile gerçekleştirmiştir. Bir ara küçük kardeşi Hamza Zâfir İstanbul'a gelmiş, bu sırada daha önce Trablus valisi olan Mahmud Nedim Paşa (ö. 1300/1883)¹¹⁷ vasıtasıyla Pertevniyal Vâlide Sultan ile tanışarak iltifatına mazhar olmuştur. Vâlide Sultan kendisine intisap etme arzusunu izhar edince de "Efendim, büyük biraderim ehl-i kemaldır, müsaade edin gidip onu getireyim" diyerek, ağabeyi Muhammed Zâfir'in İstanbul'a davet edilmesini sağlamıştır. Davet üzerine Sultan Abdülaziz devrinde 1287 (1870) senesinde İstanbul'a gelen Muhammed Zâfir, kendisini iyi tanıyan eski Trablus Valisi Vezîriâzam Mahmud Nedim Paşa'nın da hüsnüşehâdetiyle, kısa sürede geniş bir çevre edinmiş,¹¹⁸ Unkapanı civarında Üçmihraplı Cami¹¹⁹ yanında bir ev kiralarak üç sene kadar burada kalmıştır. Bu dönemde hem Pertevniyal Vâlide Sultan, hem de henüz şehzade olan ve tebdil-i kıyâfet ederek bu eve gelip giden II. Abdülhamid kendisine intisap etmiştir. 1290 (1873) yılında saraylı bir hanımla evlenen Şeyh Muhammed Zâfir, bir ara memleketine gidip gelmiş ve bir süre daha İstanbul'da kaldıktan sonra Medîne-i Münevvere'de inzivaya çekilmiştir. 1293 (1876) yılında sürpriz bir şekilde tahta geçen II. Abdülhamid, şeyhini İstanbul'a davet edince bu davete icâbet eden Muhammed Zâfir, Hamidiye Camii'nde Şazeli usulüne göre zikir icrasına başlamıştır.¹²⁰

Muhammed Zâfir birkaç defa memleketine dönmeyi temenni ettiyse de II. Abdülhamid kendisini bırakmamış, Beşiktaş Yıldız Yokuşu'ndaki Ertuğrul Tekkesi'ni yaptırarak, ömrünün sonuna kadar burada kalmasını sağlamıştır. Revnakoğlu'nun belirttiğine göre halim selim ve cezbeli bir kişiliğe sahip olan Muhammed Zâfir, saray çevrelerinin teveccühüne rağmen dünyaya iltifat etmemiş, küşe-i vahdeti tercih etmiştir. Sultanın teklif ettiği rütbe ve nişanları da almamıştır.¹²¹

*****

117 Mahmud Nedim Paşa için bk. Yalçınkaya, *Sultan II. Abdülhamid Hân'ın Notları*, s. 55-56.

118 Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, I, 259.

119 Üçmihraplı Cami için bk. Revnakoğlu Arşivi, 24/12; Öz, *İstanbul Camileri*, I, 148-149.

120 Revnakoğlu Arşivi, 76/2.

121 Revnakoğlu Arşivi, 76/2.

Cezayir ulemâsından Fas Müftüsü Şeyh Muhammed b. Azîz, Ahmed Zâfir ve İbrâhim Zâfir efendiler halifelerinden başlıcalarıdır.¹²² Ortadan biraz uzun boylu, güzel yüzlü, çil gözlü, sıcak kalpli olarak tarif edilen Şeyh Muhammed Zâfir için “Fıkîhî bilgisi azdı” şeklinde değerlendirmeler bulunsa bile¹²³ âlim, fâzıl, ârif, edip ve kâmil bir zat olduğu ortadadır. Bunu, Muhammed Abduh gibi bir ilim adamının kendisine intisap etmesinden¹²⁴ ve kaleme aldığı *el-Envârü'l-kudsiyye, en-Nûru's-sâti'*, *Akrabü'l-vesâil* ve *el-Vazîfetü'z-Zâfiriyye* isimli eserlerden anlamamız mümkündür.

1321 (1903) senesi Receb ayı başında vefat eden ve tekkesinin batı tarafındaki gotik mimari tarzına uygun yapılmış mermer türbeye defnedilen Muhammed Zâfir'in iki hanımından on dört erkek, dokuz kız evladı olduğu bilinmektedir. Hanımlarından birinin adı Deblec (ö. 1330/1912),¹²⁵ diğeriinki Tîr-i Nigâh (ö. 1926)¹²⁶ olup, her ikisi de Şeyh Muhammed Zâfir'den sonra vefat etmişlerdir.¹²⁷ Muhammed Zâfir, İstanbul Şehremini âzâlığını yürüten oğlu Hüseyin Zâfir'i (ö. 1948) Cezayir müdâfii Emîr Abdülkâdir el-Cezâiri'nin kızı ile evlendirmiştir.¹²⁸

Zâfir Ailesi ve Osmanlılar

Zâfir ailesinin Osmanlılar'la irtibatının 400 yıllık bir geçmişi vardır. Revnakoğlu'nun Mekke ve Medine ile ilgili eski kayıtlara dayanarak verdiği bilgilere göre, Zâfir ailesinin büyük dedeleri olan

*****

122 Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, I, 260.

123 Karlığa, *Islahatçı Bir Düşünür Tunuslu Hayrettin Paşa*, s. 26.

124 Akkâd, *Muhammed Abduh*, s. 88.

125 Kabri Ertuğrul Tekkesi avlusunda olup cadde tarafındaki Hamîdiye Çeşmesi'ne bitişik gotik mimari tarzda yapılmış türbededir. Üzerinde türbenin Deblec Hanım'a ait olduğunu bildiren kitâbe mevcuttur. Deblec, bilezik mânasına gelen Arapça bir kelimedir.

126 Tîr-i Nigâh Hamm, Muhammed Zâfir'in ikinci eşidir. Onunla 1290 (1873) yılında evlenmiştir. Sarayla irtibatı olan bir kadındır. 1926 yılında vefat etmiş ve Maçka Kabristanı'na defnedilmiştir (bk. Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, I, 260; Revnakoğlu Arşivi, 76/2).

127 Zâfir ailesi ve çocukları hakkında daha geniş bilgi için bk. Revnakoğlu Arşivi, 76/2; Tuğlacı, *Adalar Tarihi*, I, 351-357.

128 Revnakoğlu Arşivi, 76/2-18^a.

Hasan ez-Zâfir, maiyyetindeki insanlarla beraber Mısır seferi sırasında (1517) Yavuz Sultan Selim'e yardımcı olmuştur. Bu hizmeti karşılığında kendisine Bedevî baskınlarına karşı mücadele etme görevi verilmiştir. Bu görevde muvaffak olup halkın takdir ve sevgisini kazanınca, Yavuz Sultan Selim tarafından "Ağa" unvanıyla taltif edilerek "Ağavât-ı siyâhiyye"den kabul edilmiş, bir miktar tahsisat ile makâmât-ı mukaddesenin asayiş ve nizamıyla meşgul olma işine getirilmiştir. Bu vazife, hayatının sonuna kadar Hicaz'ı (Mekke-Medine) merkez edinen Hasan Ağa'nın üzerinde kalmış ve nesilden nesile intikal ederek Medeniyye'nin kurucusu Muhammed Hasan Zâfir b. Hamza Zâfir'e kadar ulaşmış, Tanzimat'ın ilânıyla da son bulmuştur.¹²⁹

Bu bilgiler ışığında Zâfir ailesi değerlendirildiğinde, ailenin Osmanlı padişahlarına yabancı olmadığı anlaşılmaktadır. Aile Yavuz Sultan Selim ile askerî alanda başlayan İslâm birliği anlayışına ve Osmanlı Devleti'ne uzun yıllar hizmet etmiş, Kuzey Afrika ve Hicaz'da nüfuzunu arttırmıştır. Sonradan buna bir de tarikat bağları eklenmiş, ailenin nüfuzu Ortadoğu'dan Madagaskar ve Komor adalarına kadar uzanmıştır.

Bu açıdan Muhammed Zâfir ile Abdülhamid'in daha sonra gelişen ilişkilerini, Batılılar'ın zannettiği gibi sırf panislâmist politika anlayışına veya şahsî dayanışma ve menfaatlere indirgemek doğru değildir.

Zâfir ailesinin Şâzeliyye-Medeniyye zinciri içindeki kollardan Derkâviyye, Medeniyye, Yeşrûtiyye, Rahmâniyye, Fâsiyye ve Zâfiriyye ile doğrudan tarikat bağı bulunmaktadır.¹³⁰ Çünkü Fransa'nın 1902 yılında İstanbul Tarabya, Trablusgarp, Bingazi, Tunus ve Cidde gibi beş ayrı temsilciliğinden Medeniyye hakkında bilgi istemesi Zâfir ailesinin nesep gücüyle tarikat nüfuzunun birleşmesinden doğan tedirginliğinin göstergesidir. Bu istek üzerine düzenlenen raporlarda, Tunus hariç diğer bütün bölgelerde Medeniyye'nin harekete geçirebileceği potansiyel bir gücünün bulunduğu, bu gücün hilâfet inancıyla bütünleşmesi durumunda Fransızlar'ın işinin zorlaşacağı ve böyle bir bütünleşmeyi önlemek için, nüfusu

*****

129 Revnakoğlu Arşivi, 76/2.

130 Şâzeliyye'nin kolları ile ilgili bk. Güven, *Ebu'l-Hasan Şâzîlî*, s. 303-362.

kalabalık kabilelerin reislerine hayallerinin üstünde maddî imkânlar sunulduğu kaydedilmiştir. Tunus'ta ise Medeniyye'ye ait on bir tekke ve dört toplantı yerinin bulunduğu, ancak bunların organize olamadığı ve müdavimlerinin daha köklü tarikatlara göre sayıca az olduğu bildirildikten sonra, tarikatların aralarındaki rekabetten faydalayıp Medeniyye'ye siyasetçi, diğerlerine ise samimi müslüman kimliğinin verilerek ittifaklarının engellendiği belirtilmiştir. Ayrıca şeyh ve mukaddemlerinin faaliyetleri hakkında jurnalde bulunanların memnun edilerek ihbar sisteminin işletildiği, Medenî ailesi ve akrabalarının yakın takipte tutulduğu vurgulanmıştır.¹³¹

Osmanlı Devleti XIX. yüzyılda dünyanın farklı bölgelerinden gelen yardım taleplerine cevap veremese de, en azından kendi topraklarında Batılılar'ın faaliyetlerini engellemek ve İstanbul'a uzak sınır bölgelerindeki müslümanların hilâfet makamına olan bağlılığını arttırmak için birtakım uygulamalarda bulunuyordu. Nitekim Sultan Abdülmecid (ö. 1277/1861) ve Sultan Abdülaziz (ö. 1293/1876) tarafından Senûsîler'e vergi muafiyetiyle buna benzer birtakım imtiyazlar tanınmış,¹³² Doğu Türkistan'da bağımsız bir devlet kuran Yâkub Han'a yardım edilmişti.¹³³ Bu durum, Yavuz Sultan Selim döneminde daha çok askerî zaferler ve toprak bütünlüğü şeklinde algılanan ittihâd-ı İslâm kavramının kazandığı yeni anlamdan doğan uygulamalar olarak düşünülebilir. Yavuz'dan beri mevcut olan ittihâd-ı İslâm fikrinin farklı boyutlarına ilk eğilen Padişah Abdülmecid, bu çizgide birtakım uygulamaları başlatan Abdülaziz ve toprak bütünlüğü olmasa da siyasî anlamda yekvücut olan bir İslâm dünyasının ne kadar güçlü olacağını ilk defa sezip hisseden ve buna uygun politikalar üreten II. Abdülhamid olmuştur.¹³⁴

Şeyh Muhammed Zâfir ve II. Abdülhamid

Bazı kaynaklara ve halk arasında yaygın olan anlayışa göre, II. Abdülhamid ile Muhammed Zâfir'in ilk tanışmaları, Abdülhamid'in

*****

131 Sırma, "Fransa'nın Kuzey Afrika'daki Sömürgeciliği", s. 159-179; a.mlf., "Ondokuzuncu Yüzyıl Osmanlı Siyaseti", s. 184-187.

132 Le Gall, "The Ottoman Government", s. 92.

133 Özcan, *Pan-İslamizm*, s. 56-58.

134 Martin, *Sömürgecilğe Karşı*, s. 14-15; Özcan, *Pan-İslamizm*, s. 58-59.

daha şehzadeligi döneminde meydana gelmiştir. Şehzade Abdülhamid, Kâğıthâne Seyezcibaşı'nda bir gezinti esnasında Şeyh Muhammed Zâfir'le karşılaşmış, şeyh efendi kendisine hiç alâmet yokken yakın zamanda tahta çıkacağını müjdelemiştir. Nitekim kısa süre sonra umulmadık hadiselerin cereyan etmesiyle Abdülhamid tahta çıkmış, Şeyh Muhammed Zâfir'i memleketine göndermeyerek kendisine intisap etmiştir.¹³⁵

II. Abdülhamid'in kızı Ayşe Osmanoğlu, kendisiyle yapılan bir röportajda bu anlatılanların hepsini yalanlamakta ve bunların babasını sevmeyenler tarafından kasıtlı olarak uydurulduğunu, düşünen kimselerde "Abdülhamid hurafelere inanırdı" fikrini oluşturmak için halkın arasına yayıldığını söylemektedir. Ayrıca babasının tahta çıkma sevdalısı olmadığını, kaçmasına rağmen kaderin yüklediği vazifeyi mecburen kabul ettiğini ve tahta çıkma konusunda müjdeli bir haber beklentisi içinde olmadığını açıklamaktadır.¹³⁶

Ayşe Osmanoğlu'nun belirttiğine göre Sultan Abdülhamid, genç bir şehzade iken ramazan ayında sık sık namaz kılmaya gittiği, hayır için açılan sergilerden alışveriş yaptığı Süleymaniye Camii'nde, önce Muhammed Zâfir'in küçük kardeşi Hamza Zâfir Efendi ile tanışır. Zamanla ahabaplıkları ilerler. Onun vasıtasıyla Muhammed Zâfir'e ve Şâzeliyye tarikatına intisap eder.¹³⁷ Zâfir ailesinin öteden beri Osmanlılar'la devam eden irtibatını, Muhammed Zâfir ve Hamza Zâfir'in eski Trablus valisi Mahmud Nedim Paşa ile olan yakınlıklarını ve paşanın tavassutunu göz önünde tutarsak, Ayşe Osmanoğlu'nun verdiği bilgilerin daha doğru olduğu anlaşılmaktadır.

Muhammed Zâfir ile II. Abdülhamid arasındaki yakın ilişkinin en dikkat çekici emârelerinden biri, saraydan başka hiçbir yerde yemek yemeyen Abdülhamid'in, Muhammed Zâfir'in tekkesinde yemek yemesidir.¹³⁸ Bu da padişahın Şeyh Zâfir'e büyük bir güven beslediğine işaret eder.

II. Abdülhamid ile Muhammed Zâfir'in ilişkilerinin iki farklı boyutu vardır: Birincisi şeyhlik-müritlik, diğeri ise

.....

135 Revnakoğlu Arşivi, 76/2.

136 Osmanoğlu, "Röportaj", *Tercüman*, 2 Ocak 1956.

137 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 24-25.

138 Revnakoğlu Arşivi, 76/2.

padişahlık-danışmanlık ilişkisidir. Şeyhlik-müritlik ilişkisi II. Abdülhamid'in gençlik yıllarına dayanır. Hüseyin Vassâfın belirttiğine göre Abdülhamid, 1287-1290 (1870-1873) yılları arasında İstanbul'da Şeyh Muhammed Zâfir'e intisap etmiştir.¹³⁹ Abdülhamid'in Rifâiyye, Kâdiriyye ve Nakşibendiyye tarikatlarına intisap ettiği kesin değilse de en azından onlarla çeşitli seviyelerde irtibatı olduğu bilinmektedir.¹⁴⁰ Şâzeliyye'den başka diğer bütün tarikatlarla kurduğu bağların teberrüken olduğunu söyleyebiliriz. Zira diğer tarikatlardan hiçbirinin evradını okuduğuna dair vesika bulunmazken, Şâzeliyye'nin "vazife" denilen günlük virdine devam ettiğini açıklayan belgeler vardır. Ayrıca Beşiktaş'ta Şeyh Zâfir'in haftada bir cuma namazından sonra düzenlediği Şâzeliyye âyinine sık olmasa da katıldığı kaydedilmektedir. Cemalettin Server Revnakoğlu, padişahın cuma selâmlığını müteaddit defalar Beşiktaş Şâzelî Tekkesi'nde icra ettiğini duyuran gazete kopyelerini toplayarak, "Sultan Hamid, cuma için tekkeye geldiği her namazdan sonra selâmlamanın akabinde alayın dağılmasını ve saraya dönmesini ister, kendisi zikirde bulunurdu" bilgisini vermektedir.¹⁴¹

Abdülhamid'in Şâzeliyye tarikatıyla olan bağının diğer tarikatlardan farklı olduğunu gösteren en mühim husus, tahttan indirildikten sonra bile Şâzeliyye ile irtibatı devam ettiği halde diğerleriyle kesilmesidir. Nitekim Abdülhamid, 1329 (1911) yılında Suriye'de bulunan ve hem Ali Nüreddin el-Yeşrûti'nin hem de Muhammed Zâfir'in halifesi olan Şâzelî şeyhi Mahmûd Ebû's-Şâmât'a (ö. 1341/1922) bir mektup yazmıştır. Bu mektubunda, "Efendim, evrâd-ı Şâzeliyye ve vazife-i Şâzeliyye kıraatine gece gündüz devam ediyorum. Bu vazifelerimi ifaya muvaffak olduğumdan dolayı Hak Teâlâ hazretlerine hamederim ve daavât-ı kalbiyyenize muhtaç olduğumu arzederim"¹⁴² diyen Abdülhamid, Şâzeliyye tarikatına intisabını açıkça belirtmiştir.

139 Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, I, 259-260.

140 Eraslan, II. *Abdülhamid*, s. 219-222; Karlığa, *Tunuslu Hayrettin Paşa*, s. 26-27.

141 Revnakoğlu Arşivi, 76/2.

142 Abdülhamid'in Jön Türkler'i, Filistin topraklarını ve bunlarla bağlantılı olarak tahttan indirilişini anlattığı bu mektubun Osmanlıca aslı, Arapça'sı ve İngilizce'si birkaç defa yayınlanmıştır (bu yayınlar için bk. Saîd Efgâni, *Mecelletü'l-Arabî*, sy. 169, Şevval 1392/1972; Ahmet Yakar, "Sultan Abdülhamid'in Hal Sebebi", *Yeni Devir Gazetesi*, 12.11.1977; Kara, "Şâzeliyye Tarikatı ve Üç Büyük Şeyhi", *Fikir ve Sanatta Hareket*, sy. 24 (1981), s. 23-25.

Kaynaklardan öğrendiğimize göre Abdülhamid'in Muhammed Zâfir ile olan ilişkisi padişahlığının ilk yıllarında daha sıkıdır. Ancak Romanya'daki Bükreş Sefâreti'nden gelen, "Önümüzdeki cuma günü Şâzeli Dergâhı'ndaki camiye selâmlık resm-i ifâsı için teşrif-i şâhâne vuku bulursa, suikasta mâruz kalacağını ve caminin civarındaki mecralara dinamit konmuş olduğunu haber aldık"¹⁴³ şifresi, Abdülhamid'i Muhammed Zâfir ile olan ilişkilerinde biraz daha temkinli olmaya sevketmiştir. Cuma gecesi cami ve tekkenin çevresinde araştırma yaptıran padişah, gündüz cuma namazını eda ve akabinde selâmlık resmini orada icra ederek karşı tarafa korkmadığını ilân etmiştir. Fakat bu ihbar araştırıldığında, arkasından padişahın Şeyh Muhammed Zâfir'e olan yakınlığını kiskanan ve ona haset eden tarikat şeyhleri çıkınca, Abdülhamid onları hasetten kurtarmak, birliği ve bütünlüğü sağlamak için Muhammed Zâfir'den sonra başka şeyhlere de intisap etmiştir. Bir daha cuma selâmlığı için bu camiye kullanmamıştır.¹⁴⁴ Belki böyle bir yolu seçmesinde Muhammed Zâfir'in de etkisi olmuş olabilir. Ayşe Osmanoğlu'nun belirttiğine göre, Muhammed Zâfir'den sonra babasının intisap ettiği şeyhlerin başında Rifâf Şeyhi Ebû'l-Hüdâ es-Sayyâdi (ö. 1326/1909) ve Yahyâ Efendi Tekkesi Kâdiri Şeyhi Abdullah Efendi gelir.¹⁴⁵ Buna, Şeyh Rahmetullah, Ferâset-i Şerife vekili Seyyid Ahmed Esad Efendi ve *er-Risâletü'l-Hamîdiyye* müellifi Seyyid Hüseyin el-Cisr'i de ekleyenler vardır.¹⁴⁶

Muhammed Zâfir ve Abdülhamid'in siyaset ve devlet işleri ile ilgili münasebetlerine gelince, bu, zannedildiği gibi ileri boyutta değildir. Bu konuda Ebû'l-Hüdâ es-Sayyâdi bütün şeyhlerden daha faaldir. Sayyâdi bu konudaki özel çaba ve becerilerinden dolayı padişah tarafından Arap meselelerine dair siyasî işlerde vazifelendirilmiş,¹⁴⁷ çeşitli nişanlarla taltif edilmiştir. Öyle ki, kaybettiği nişanın yerine yenisi verilmiş, birçok akrabası da çeşitli memuriyet görevlerine

.....

143 Kutay, *Türkiye İstiklâl ve Hürriyet Mücadeleleri Tarihi*, s. 5558; Bozdağ, *Abdülhamid'in Hâtırâ Defteri*, s. 203-205.

144 Kutay, *Türkiye İstiklâl ve Hürriyet Mücadeleleri Tarihi*, s. 5558; Bozdağ, *Abdülhamid'in Hâtırâ Defteri*, s. 204-206.

145 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 25; Karlığa, *Tunuslu Hayrettin Paşa*, s. 26-27.

146 Sırma, *II. Abdülhamid'in İslâm Birliği Siyaseti*, s. 66; Eraslan, *II. Abdülhamid*, s. 218-219; Talay, *Eserleri ve Hizmetleriyle Sultan Abdülhamid*, s. 87.

147 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 25.

getirilmiştir.¹⁴⁸ Bu durum tabii olarak devlet erkânından bazı üst düzey yetkilileri rahatsız etmiş ve ona hırslı bir tarikat şeyhi nazarıyla bakmalarına sebep olmuştur.¹⁴⁹ Abdülhamid tahttan indirilince de Ebü'l-Hüdâ Efendi sürgüne gönderilmiştir.¹⁵⁰

Muhammed Zâfir'in durumu ise böyle değildir. O, kendisine mensup olsun olmasın bütün devlet erkânının ve halkın takdirini kazanmış, muhterem bir zat olarak tanınmış ve gerek dışarıda gerekse sarayda herkesten saygı görmüştür.¹⁵¹ Sultan Abdülhamid kendisine rütbe teklif ettiği halde kabul etmemiş, bir tek nişan bile almamıştır.¹⁵² İsmet Bozdağ'ın Abdülhamid döneminde bir ara Dâhiliye nâzırlığı yapmış olan Reşid Bey'den naklen bildirdiğine göre Şeyh Muhammed Zâfir, "Kimseye zarar vermeyen, devlet işlerine karışmaktan çekinen, gerçekten mutekit bir âdemdi."¹⁵³ Kısacası Muhammed Zâfir hiçbir zaman doğrudan devlet işleriyle uğraşmamış ve bu konuda aktif rol almamıştır. Kendisine bir fikir sorulduğunda görüşünü açıklama konumunda kalmayı tercih etmiştir. II. Abdülhamid daha saltanatının ilk yıllarında Ruslar'la cereyan eden Doksanuç Harbi sırasında, devlet işlerinde kendisine yardımcı olacak güvenilir insanlar aramış; bu sırada Muhammed Zâfir etkin rol alma imkânına sahip olduğu halde yerine Tunuslu Hayreddin Paşa'yı (ö. 1308/1890) tavsiye etmiştir. Şeyhinin tavsiyesine uyan Abdülhamid, ıslahatçı fikirleriyle tanınan ve değerli bir devlet adamı olan Hayreddin Paşa'yı Tunus'tan getirtmiş, kendisini daha yakından tanıdıktan sonra sadrazamlık makamına kadar yükseltmiştir.¹⁵⁴

Muhammed Zâfir'in devlete en büyük desteği mânevî yön de oluyordu. Memlekette bir sıkıntı ve hastalık zuhur ettiği zaman

.....

148 Eraslan, *II. Abdülhamid*, s. 219-220.

149 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 26; Kutay, *Türkiye İstiklâl ve Hürriyet Mücadeleleri Tarihi*, s. 5558; Bozdağ, *Abdülhamid'in Hâtıra Defteri*, s. 204-205.

150 Karlığa, *Tunuslu Hayrettin Paşa*, s. 26.

151 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 25.

152 Revnakoğlu Arşivi, 76/2.

153 Bozdağ, *Abdülhamid'in Hâtıra Defteri*, s. 204.

154 Karlığa, *Tunuslu Hayrettin Paşa*, s. 21, Tunuslu Hayreddin Paşa ve İstanbul'a gelişi hakkında ayrıca bk. Çetin, *Tunuslu Hayreddin Paşa*, s. 267-271; İnal, *Son Sadrazamlar*, s. 898-911. Ayrıca bk. *Servet-i Fünûn*, sy. 90-1564, s. 186.

tekkesinde *Buhârî-i Şerîf* hatmi yapıyor, *Hizbü'l-bahr* okutuyordu.¹⁵⁵ Padişahın da bu dua meclislerine katıldığı olurdu. Sıkıntı umumi olunca İslâm âleminin değişik yerlerindeki tekkelere haber salınır, oralarda da müslümanlar için dua edilmesi, *Buhârî* ve *Hizbü'l-bahr* okunması istenirdi. Doksanüç Harbi sırasında tekkelere emir gönderilerek müslüman ordusunun zaferi, din düşmanlarının yenilmesi için dua edilmesinin ve halkın moral gücünün yüksek tutulmasının istenmesinde¹⁵⁶ Muhammed Zâfir'in telkinlerinin etkili olduğu söylenebilir. Muhammed Zâfir'in *Buhârî* okumaya ve onu hatmetmeye verdiği önem, II. Abdülhamid'in *Sahîh-i Buhârî*'yi bastırmasında da etkili olmuştur. Ayşe Osmanoğlu'nun belirttiğine göre *Buhârî* baskıları müslüman memleketlere gönderilmiş ve padişahın isteği ile İslâm dünyasının önemli camilerine hediye edilmiştir.¹⁵⁷

Abdülhamid dönemine ait belgelerden öğrendiğimize göre, devletin Muhammed Zâfir'e danıştığı konulardan bir diğeri de Senûsîler'le ilgilidir. Sultan Abdülmecid ve Sultan Abdülaziz döneminde vergi muafiyeti gibi birtakım imtiyazlara sahip olan Senûsîler, zamanla güçlenerek Afrika'da en etkin topluluk haline gelmişlerdir. Bu durum Abdülhamid'i Senûsîler'e karşı ihtiyatlı ve tedbirli davranmaya sevketmiştir.¹⁵⁸ Senûsîler'e karşı duyulan kuşkunun sebebi, devletin ve aydınların, Senûsiyye'nin bir tarikat mı yoksa siyasî bir hareket mi¹⁵⁹ olduğuna karar verememeleridir. Mesele Muhammed Zâfir'e sorulduğunda, Senûsiyye'nin tarikat olduğunu söylemiş ve Şâzeliyye'nin bir kolu olan İdrisiyye'nin (Ahmediyye) bir şubesi olduğunu ifade etmiştir. Saraya gönderdiği belgelerde Muhammed el-Mehdî için "Şeyh Senûsî", "Muhammed Mehdi Efendi" ve "büyük Şâzeliyye şeyhi" gibi unvanlar kullanmıştır.¹⁶⁰ Ancak Senûsiyye'nin tasavvuf ve tarikatlar açısından Medeniyye gibi yeni bir yorum getirmedini belirtmiştir.¹⁶¹

•••••

155 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 25.

156 Eraslan, *II. Abdülhamid*, s. 217-218.

157 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 25.

158 Şehbenderzâde, *Senûsîler*, s. 69-70.

159 Şehbenderzâde, *Senûsîler*, s. 45.

160 BOA, YEE., nr. 18, 38, 93, 553, 603.

161 Le Gall, "The Ottoman Government", s. 93-94, İki tarikat arasındaki sosyolojik farklardan birisi, Senûsiyye'nin bedevîler arasında, Medeniyye'nin ise şehir ve kasabalarda revaç bulmasıdır (Le Gall, "The Ottoman Government", s. 93).

Muhammed Zâfir'in bu tezkiyesinden sonra II. Abdülhamid, geç de olsa arayış düzeltmek için Seyyid Mehdî es-Senûsî'ye özel bir sefir göndermiştir.¹⁶² Ancak bu tutum beklenen ideal sonucun doğmasına yetmemiş, sadece devletle Senûsîler'in arasının düzelmesini sağlamıştır. Karşılıklı oluşan bu güven ortamı bile Batılılar'ı korkutmaya yetmiştir.¹⁶³

Abdülhamid'in konumu gereği, gerek Batı'dan gerekse Doğu'dan birçok kişi onunla görüşmeye gelirdi. Saraydaki görüşme bitince heyet mensupları değişik yerlerde misafir edilirdi. Ayşe Osmanoğlu, Arapça konuşulan bölgelerden gelen misafirlerin büyük bir bölümü için "Zâfir Efendi Tekkesi'nde babam tarafından yaptırılmış olan misafirhanede ikamet ederlerdi"¹⁶⁴ diyerek, devletin işleyişi içinde Muhammed Zâfir'in yerini ve tekkesinin fonksiyonunu belirtmektedir.

Eldeki belgelerden anlaşıldığına göre Muhammed Zâfir el-Medenî, kendisiyle aynı kadere paylaşan insanları ve özellikle de Araplar'ı durumdan haberdar etmek istemiştir. Bu iş için atalarının asayiş sağlamaya maksadıyla 400 sene hizmet verdikleri Mekke ve Medine'yi üs olarak seçmiştir. Siyasî bir amaç ve hırs gözetmeden yaşadığı tarih sürecinin şartlarına uygun irşat ve tebliğ görevi yürütmüştür. Gerek kendisi gerekse halifeleri vasıtasıyla özellikle Kuzey Afrika'dan hacca gelen insanlara durumu anlatmış, onları hem dünya hem de âhiret gâfletinden uyarmaya çalışmış ve Osmanlı halifesine itaat etmelerini öğütlemiştir. Bu durumdan rahatsız olan

.....

162 Şehbenderzâde, *Senûsîler*, s. 70.

163 Nitekim o tarihlerde Kuzey Afrika'da bulunmuş bir misyoner, daha sonraları şu yorumu yapmıştır: "Hem Senûsiyye hem de Medeniyye tarikatları Osmanlılar'ın panislâmist politikasına uygun hareket ettikleri için Kuzey Afrika'daki Fransız koloniciliğine uzun süre direnmişlerdir. Onların direnişinin arkasında bizzat Abdülhamid vardır. Nitekim Abdülhamid'den sonra I. Dünya Savaşı sırasında Osmanlı Devleti'nde panislâmizm yerine İttihat ve Terakkî vasıtasıyla yeni fikirler hâkim olunca bu tarikatlar Yeni Osmanlılar'dan yeterli ilgiyi görmediler. Böylelikle desteklerini ve güçlerini kaybeden bu tarikatlardan Avrupalılar korkmaz hale geldiler. Çünkü bu tarikatlar Avrupalılar'ın hiç tanımadığı bir yapıya sahipti ve bizim menfaatlarımıza zıt hareket ediyorlardı." (bk. Le Gall, "The Ottoman Government", s. 91-92).

164 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 26.

Fransa'nın Cidde Konsolosluğu, 20 Nisan 1902'de Fransa Dışişleri Bakanlığı'na yazdığı bir raporda, "Kuzey Afrika müstemlekelerimizde yaşayan müslümanların Hicaz'a gelişlerini zorlaştırmalıyız. Mümkün merteye, sağlık ve ekonomik sebepleri bahane ederek hacca izin vermemeliyiz"¹⁶⁵ demektedir.

Tunus'tan Paris'e gelen bilgiler, Cidde'deki Fransız Konsolosluğu'nun raporunu doğrulamakta ve Medeniyye'nin Trablusgarp'taki ilk tekkeden ziyade, Hicaz'daki tekkeler vasıtasıyla yayıldığını göstermektedir. Tunus'tan gönderilen bilgilerde, o tarihte Tunus'ta en itibarlı Medeniyye şeyhi sayılan Seyyid Muhammed et-Tâhir b. Ahmed b. Adülvâris'in,¹⁶⁶ tarikatın kendisine intikali hakkında müritlerine yaptığı konuşmalara da yer verilmekte ve onun şu sözleri nakledilmektedir:

Babam Ahmed, hac farızasını yerine getirmek için Fas'tan hareketle mukaddes yerlere gittiğinde Mekke'de Fas'ın Mevlâ el-Arabî heyeti mücibince Mekke Derkavîleri'nin başında bulunan ve anne tarafından ceddîm olan Şeyh Seyyid Muhammed b. Hamza Ca'fer el-Medenî ile buluştu. Mekke'de onun yanında birçok sene kaldıktan sonra Trablusgarp'a gitti ve orada evlendi. Daha sonra Tunus'a gelip tarikat için çok sayıda mürit topladı.¹⁶⁷

İstanbul Tarabya'dan gönderilen 18 Temmuz 1902 tarihli bir başka vesikadan ise Cidde Konsolosluğu'nun isteğinin yerine getirildiği, o tarihte Fransız müstemlekesi olan Tunus'tan hacca gidenlerin engellendiği, bütün engellemelere rağmen hacca gidenlerin de yol güzergâhındaki yerli idarecilerle temas kurmalarına imkân verildiği anlaşılmaktadır.¹⁶⁸

Muhammed Zâfir'i bazan II. Abdülhamid'in politikalarına alet olmakla suçlayan, bazan da daha yüksek bir konuma çıkararak II. Abdülhamid'i yönlendirdiğini iddia eden Batılı

•••••

165 Sırma, "Ondokuzuncu Yüzyıl Osmanlı Siyaseti", s. 186.

166 Seyyid Muhammed'in 1289 (1873) yılında Medeniyye'den icâzet aldığı kaydedilmektedir (bk. Sırma, "Fransa'nın Kuzey Afrika'daki Sömürgeciliği", s. 171).

167 Sırma, "Fransanın Kuzey Afrika'daki Sömürgeciliği", s. 170-171.

168 Sırma, "Fransa'nın Kuzey Afrika'daki Sömürgeciliği", s. 159.

raportörler bile, gerçekte Muhammed Zâfir'in siyasi bir yönünün olmadığını kabul etmek zorunda kalmışlardır. Bir rapordan alınan aşağıdaki ifadeler, Muhammed Zâfir ile Abdülhamid arasındaki ilişkilerin doğru yorumlanmadığını ve ithamların kendi içinde bile tutarsız olduğunu ispata yeterlidir: "Sultan Abdülhamid'in panislâmist şefi Muhammed Zâfir'in bütün sadakatine rağmen, Bingazi'de Medeniyye tarikatının panislâmik yönden olan hareketi hiçbir şekilde kendini göstermemiştir. Bu tarikat, lüzumu halinde yabancı bir istilâya karşı mücadele edebilecek düzenli bir ordu kurma gayesiyle sultanın çıkardığı fermanın hükümlerine uyup, askerlik yapmak istemeyenleri itaate sevk etmek için hiçbir teşebbüste bulunmamıştır."¹⁶⁹

Bu cümlelerde Muhammed Zâfir, Abdülhamid'in şefi olarak tavsif edilmiş, ürettiği politikalarla onu yönlendirdiği ileri sürülmüş; fakat uygulamaya gelince Muhammed Zâfir'in kendi ürettiği politikalara bile sahip çıkmadığı söylenmiştir. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ki, Abdülhamid ile Muhammed Zâfir'in ilişkilerine daha çok siyasi yönden bakılmış ve bu bakış açısı da abartılmıştır. Halbuki tasavvufi ilişkileri başka, idarî ilişkileri başkadır. Muhammed Zâfir Araplar'la ilgili mevzularda lüzumu halinde danışmanlık yapmıştır. Senûsîler hakkında devlete verdiğini belirttiğimiz bilgiler bunun en iyi örneğidir. Ancak onun danışmanlığı süreklilik ve devamlılık arzetmediği gibi, resmî bir nitelik de taşımaz. Devlet nezdinde Muhammed Zâfir'den ziyade, idarî işlerle ilgili eğitim almış olan oğlu Mustafa Bey'in danışmanlığı daha önemlidir. Çünkü Mustafa Bey'in danışmanlığı resmî nitelik taşımaktadır. Nitekim Yıldız Sarayı Başkitâbet Dairesi'nin 20 Receb 1311 tarihli ve 5405 sayılı beyanında, "Şeyh Muhammed Zâfir'in mahdumu mülkiye mezunu Mustafa Bey'in¹⁷⁰ 2000 kuruş maaş ile Şûrâ-i Devlet âzalığına tayinine karar verilmiştir"¹⁷¹ denilmiştir.

II. Abdülhamid Şazelîler'le olan ilişkisini Muhammed Zâfir'in ölümünden sonra da ömrünün sonuna kadar devam ettirir.

.....

169 Sırma, "Fransa'nın Kuzey Afrika'daki Sömürgeciliği", s. 177.

170 Mustafa Bey çok yaşamamıştır. Babasının vefatından dört yıl sonra 1325 (1907) yılında vefat etmiş ve Beşiktaş Yahyâ Efendi Dergâhı'nın hazinesine defnedilmiştir (bk. Revnakoğlu Arşivi, 76/2).

171 BOA, İrade-Dahiliye, nr. 1311/B-25.

Padişahlığının son yıllarında (1906) bile Şeyh Zâfir'e âsitâne içinde türbe yaptırmıştır. Tahttan indirildikten sonra da ilişki sürdürdüğü için II. Abdülhamid'in cenaze merasiminde, Beşiktaş Şâzelî Dergâhı'nın meşâyihî protokolün ön sıralarında yer almış, dergâhın zâkirbaşısının yanık bir Arabî eda ve son derece hazin bir sedâ ile okuduğu na't-ı şerif, törene katılan herkesi duygulandırmıştır.¹⁷²

Bir devlet başkanı ve halife olarak Muhammed Zâfir ile kurduğu ilişkilerden II. Abdülhamid'in beklentilerine gelince, bu husus, tasavvuftan ziyade siyaset tarihinin konusudur. Abdülhamid dönemiyle ilgili yapılan siyasi tarih çalışmaları, halifenin dindaşları, devlet başkanının da vatandaşları tarafından desteklenmesinin ve aralarında bir bütünlük gözükmesinin, Batılı devletleri rahatsız ettiğini ve onları korkuttuğunu ortaya koymuştur. Bu durumu farkederek II. Abdülhamid, ekonomik ve askerî yönden zayıf olmanın devlete verebileceği zararları telâfi etmek için, İslâm birliği siyasetini dünya kamuoyunda olduğundan daha büyük göstermeye çalışmış ve bunda da başarılı olmuştur. Halk tabanına inmenin ve müslüman tebaa ile kaynaşmanın yollarından birisinin tarikatlardan geçtiğini bilen II. Abdülhamid, intisap etmediği halde birçok tarikat şeyhi ile ilişkiler geliştirmiştir. Sultanahmet'teki Özbekler Tekkesi şeyhi Buharalı Süleyman Efendi'nin İslâm birliği siyasetini olduğundan daha etkin göstermek için padişahın isteği ile yaptığı hizmetler, Abdülhamid'in bazı tarikat şeyhleriyle kurduğu ilişkilerde uluslararası siyasi beklentileri olduğunu ortaya koymaktadır.¹⁷³

İstanbul'daki Müstakil Şâzelî Tekkeleri

Her tarikat gibi Şâzeliyye tarikatı da bir müesseseseleşme süreci yaşamıştır. Ebû'l-Hasan Şâzelî'nin hayatını zikrederken belirttiğimiz üzere o İskenderiye surlarındaki mevcut bir burcu tekke olarak kullanmış, bunun haricinde irşat ve tebliğini cami ve medrese gibi umuma açık mekânlarda yürütmüştür. Mısır'a yerleşmezden evvel Tunus'ta ise kendi evini kullanmıştır.

•••••

172 *Tasvir-i Efkâr*, 12 Şubat 1334 Salı; Ziyâ Şâkir, "İkinci Sultan Abdülhamid'in Son Günleri", s. 804-808.

173 Özcan, "Özbekler Tekkesi", s. 12-16.

Şazeli'den sonra Eb'ül-Abbas el-Mürsî de şeyhinin yolunu takip etmiş, tekke yapımıyla uğraşmamış, tekke yapmasını teklif edenlere, "Bizim tekkemizin tabanı arz, tavanı sema" demiş, bu konuda iktidar mesnupları tarafından yapılan resmî yardımları bile reddetmiştir.¹⁷⁴

Şazeliyye'nin Anadolu'daki ilk müessesesi de Mısır ile uygunluk arz ederek cami olmuştur. Kaynaklardan öğrendiğimize göre, Ali b. Meymûn'un (ö. 917/1511) halifelerinden Süfîzâde Şeyh Abdurrahman'ın (ö. 919/1513) müritlerinden Abdülmü'min isimli bir zat,¹⁷⁵ Bursa'da bir cami yaptırarak¹⁷⁶ halka vaaz ve nasihate başlar. Ancak konuşmalarında yer yer halkın anlayamayacağı tasavvuf inceliklerden bahsettiği için bazı kesimlerden tenkitler aldığı kaydedilir.¹⁷⁷

Araştırmalarımızda Urfa hariç Anadolu'da müstakil Şazeli tekeleri bulunduğu dair bir kanıt rastlanmamış, İstanbul'da ise diğer tarikatlardan bağımsız, sırf Şazeliyye tarikatına hizmet veren beş tane Şazeli tekkesi olduğu tespit edilmiştir. Ayrıca başka tarikatlara ait tekke şeyhlerinin Şazeliyye'den icâzet aldıkları, gerektiğinde Şazeliyye usulüne göre tarikat ve zikir telkininde buldukları anlaşmıştır.

Alibeyköy Şazeli Tekkesi¹⁷⁸

Alibeyköy Silâhtarğa mahallesindeki bu tekkeyi, Silâhdar Abdullah Ağa yaptırmıştır. İstanbul'da kurulan ilk müstakil Şazeli tekkesidir. II. Abdülhamid'in Hazîne-i Hâssa'dan 15.000 kuruş ayırarak tekkeyi tamir ettirdiği *Bağdat Salnâmesi* kayıtlarından anlaşılmaktadır.¹⁷⁹ 1200 (1785-86) yılında inşa edildiği belirtilen¹⁸⁰ tekkeden bugün eser kalmamıştır. Kaynaklarda "Alibeykaryesi Şazeli Tekkesi", "Abdullah Efendi" ve "Silâhdar Abdullah Ağa Dergâhı" gibi isimlerle

.....

174 Margoliouth, "Şazeliyye", s. 366-367.

175 Taşkoprizâde, *eş-Şekâik*, s. 548.

176 Baldırzâde, *Vefeyâtnâme*, vr. 131^b.

177 Taşkoprizâde, *eş-Şekâik*, s. 548-549; Öngören, *Osmanlılarda Tasavvuf*, s. 230.

178 Bandırmalzâde, *Mecmûa-i Tekâyâ*, s. 13-14; Revnakoğlu Arşivi, 30/12.

179 Talay, *Eserleri ve Hizmetleriyle Sultan Abdülhamid*, s. 382. (*Bağdat Salnâmesi*'nden naklen).

180 Özdamar, *Dersâadet Dergâhları*, s. 49.

anılan tekkenin,¹⁸¹ çevresindeki mahalleye adını verdiği anlaşılmaktadır. *Âsitâne*'deki kayıttan tekkenin âyin gününün ilk altmış yıl pazartesi olduğunu,¹⁸² ancak Bandırmalizâde'nin kaydından da daha sonra cuma gününe çevrildiğini öğreniyoruz.¹⁸³

Tekkenin şeyhlerinden sadece beş tanesini tespit edebildik. Buna göre Alibeyköy Şazelî Tekkesi'nde görev yaptığı bilinen meşâyih şunlardır:

1. Hacı Ahmed Efendi (ö. 1242/1826).
2. Ahmed İzzî Efendi.
3. Tahsin Efendi (ö. 1307/1889'dan sonra).
4. Hacı Hasan Hüseyin Efendi (ö. 1331/1913).
5. Hacı Ahmed Muhtâr Efendi.¹⁸⁴

Unkapanı Şazelî Tekkesi¹⁸⁵

Fatih ilçesi Unkapanı semti Haraççı Kara Mehmed mahallesinde Cemâleddin Efendi sokağı ile Bostan Hamamı sokağının kesişim noktasında bulunmaktadır.¹⁸⁶ Tekkenin günümüzdeki yerini bildiren bu adres, eski kaynaklarda, "Kapan-ı dakîk kurbunda Yeşiltulumba'dadır" şeklinde tarif edilir.¹⁸⁷

Cemalettin Server Revnakoğlu, "Şeyh Hacı Ahmed Şem'î Efendi Unkapanı'ndaki hanesini tekke ittihaz edip şeyhi oldu" diyerek buranın aslı ev iken tekke olarak kullanılmaya başlandığını ve daha sonra halifeleri tarafından 165.488 kuruş sarfedilerek tekkeye çevrildiğini kaydeder.¹⁸⁸ Hatırlanacağı üzere Şeyh Hacı Ahmed Efendi'nin

.....
181 Sa'dî, *Şazelî İcâzetnâmesi*, vr. 2; Revnakoğlu Arşivi, 60, 115; Özdamar, *Dersââdet Dergâhları*, s. 49.

182 Tanman, "Şazelîlik", s. 140 (*Âsitâne*'den naklen).

183 Bandırmalizâde, *Mecmûa-i Tekâyâ*, s. 14.

184 İsmi geçen tekke şeyhleri hakkında bk. Güven, *Ebu'l-Hasan Şazîlî*, s. 384-385.

185 Bandırmalizâde, *Mecmûa-i Tekâyâ*, s. 14; Revnakoğlu Arşivi, 30/112.

186 Özdamar, *Dersââdet Dergâhları*, s. 103; Tekkenin Fatih Müftülüğü'ndeki tapu bilgilerinde yukarıda verdiğimiz adrese ilâve olarak, 1019 ada 53 parsel sayılı yerde olduğu belirtilmiştir.

187 Zâkir Şükrü, *Mecmûa-i Tekâyâ*, s. 35; Revnakoğlu Arşivi, 24/12.

188 Revnakoğlu Arşivi, 24/12.

ismi, Alibeyköy Şazelî Tekkesi'nin şeyhleri arasında da geçmektedir. Alibeyköy Tekkesi şehrin merkezinden uzakta olduğu için, Şeyh Hacı Ahmed Efendi'nin merkeze yakın olma gayesiyle evini tekke olarak kullanması muhtemeldir. Evden tekkeye dönüştürme işlemini ise Ahmed Halil Ağa adında bir hayır sahibinin yaptırdığı anlaşılırken,¹⁸⁹ Revnakoğlu, ulemâdan Hacı İsmâil Bey (ö. 1256/1840) adında bir zatın bir ara bu tekkeyi tamir ettirdiğini kaydeder.¹⁹⁰ “Balmumcu Tekkesi”, “Şeyh Seyyid Ahmed Tekkesi” ve “Şem’î Şeyh Ahmed Efendi Tekkesi” gibi adlarla da anılan tekkenin,¹⁹¹ dergâh planına göre inşa edildiği tarihi tespit edemedik. Ancak buranın mülk sahibi ve ilk şeyhi olan Hacı Ahmed Efendi'nin 1242 (1826) yılında vefat ettiğini¹⁹² göz önüne alırsak, XIX. yüzyılın ilk çeyreğinde hizmet vermeye başladığını söyleyebiliriz.

Günümüze kadar ulaşmış avlu girişi üzerindeki kitâbede bulunan, “Yanmıştı inşa etti bu dergâhı Şah Abdülhamid” ibaresinden, yangın geçirdiği anlaşılan tekkeyi 1304 (1886) yılında II. Abdülhamid'in yeniden inşa ettirdiği bilinmektedir.¹⁹³ Kaynaklarda yangının tarihi verilmemekle birlikte, 1256 (1840) tarihli *Âsitâne*'de tekkenin yandığına dair herhangi bir kayıt bulunmadığından, yangının bu tarihten sonra muhtemelen XIX. yüzyılın son çeyreğine yaklaşırken meydana geldiği söylenebilir. Cumhuriyet döneminde tekkenin tevhihâne-mescit dışında kalan bölümleri yok olmuş, Revnakoğlu'nun kible tarafında bulunduğunu belirttiği hazîre¹⁹⁴ ile birlikte ortadan kaldırılarak tarihe karışmıştır. Önceleri sahihsiz kalan ve berduşların barınağı olan, sonra uzun bir süre meşhur boksör Cemal Kamacı'yı da yetiştiren Zeyrek Spor Kulübü tarafından lokal olarak kullanılan tekkenin içler acısı durumu gazetelere intikal edince,¹⁹⁵ Vakıflar Genel Müdürlüğü'nü çare aramaya itmiştir. Fatih

.....

189 Öz, *İstanbul Câmileri*, I, 137.

190 Revnakoğlu Arşivi, 24/113-2^{a-b}.

191 Tanman, “Şazelî Tekkesi”, s. 138.

192 Zâkir Şükrü, *Mecmûa-i Tehâyâ*, s. 35; Revnakoğlu Arşivi, 24/12.

193 Revnakoğlu, Arşiv, 24/13; Tanman, “Şazelî Tekkesi”, s. 139.

194 Revnakoğlu bu hazîrede ulemâ ve meşâyihden birçok kişinin kabrinin bulunduğunu söyler ve bunların bazılarının kitâbelerindeki yazıları verir (bk. Revnakoğlu Arşivi, 24/13).

195 Ahmet Tezcan, “Bir Tekkenin İçler Acısı Hâli”, *Bulvar Gazetesi*, 10.4.1982; Orhan Keleş – Kâzım Çeliker, “Unkapanı Şazelî Tekkesi”, *Türkiye Gazetesi*, 24.2.1987.

Müftülüğü'nün gözetiminde hayır sever Osman Topbaş'ın yardım ve gayretleriyle tekkenin tevhihâne-mescit kısmı 1989'da onarıp cami olarak ibadete açılmıştır.¹⁹⁶ Tekkenin mimari özellikleri bir yüksek lisans tezine konu olmuştur.¹⁹⁷

Dâhiliye Nezâreti'nin 1301 (1885) tarihli istatistik cetvelinden naklen iki erkek ile altı kadının ikamet ettiği belirlenen¹⁹⁸ tekkenin âyin günü perşembedir. Âyin perşembe geceleri yatsı namazından önce yapılırdı. Yatsıdan sonra da yarım saat kadar hikemî ve ahlâkî dersler takrir olunurdu. Bu durumun gazete ilânıyla duyurulduğu da vâkidir.¹⁹⁹

Unkapanı Şâzeli Tekkesi'nde şeyhlik yapmış kimseler şunlardır:

1. Hacı Ahmed Şem'î Efendi (ö. 1242/1826).
2. Hüseyin Şem'î (ö. ?).
3. Hâfız Abdürrezzâk Efendi (ö. 1247/1831).
4. Mehmed Kâmil Efendi (ö. 1256/1840).
5. Abacı Şeyh Hâfız Mehmed Efendi (ö. 1280/1863).
6. Mehmed Sâlih Efendi (ö. 1282/1865).
7. Hacı Mehmed Emin Efendi (ö. 1325/1907).
8. Mehmed Sâlih Efendi.
9. Mehmed Şem'î Efendi.
10. Çerkeşli Şeyh Hâfız Bekir Sâdık Efendi (ö. 1343/1925'ten sonra).²⁰⁰

Beşiktaş Şeyh Zâfir Tekkesi²⁰¹

Bugünkü konumuyla Beşiktaş Barbaros Bulvarı, Cihannümâ Yıldız caddesi, Serencebey Yokuşu, 265 nolu ada ve 4 nolu parselde

.....

196 Ebü'l-Hasan Şâzeli Camii, Fatih Müftülüğü, ilgili dosya.

197 Tekkenin mimari özellikleri hakkında daha fazla bilgi için bk. Karataş, *Tarikat Yapıları Üzerine Bir İnceleme*, tür.yer.

198 Tanman, "Şâzeli Tekkesi", s. 139.

199 *Vakit*, 5 Şubat 1338.

200 İsmi geçen şeyhler hakkında bk. Güven, *Ebu'l-Hasan Şâzeli*, s. 388-389.

201 Bandırmalızâde, *Mecmûa-i Tekâyâ*, s. 14-15; Revnakoğlu Arşivi, 30/12.

kayıtlıdır.²⁰² İstanbul'daki Şâzelî dergâhlarının son yapısını ve en büyüğüdür. Diğer Şâzelî dergâhları zâviye ölçeğinde bir yapı iken, burası âsitâne ve külliye niteliğindedir. “Şeyh Zâfir Tekkesi” ismi ile bilindiği gibi, “Ertuğrul Tekkesi” adıyla da tanınmaktadır. Bu adını külliyesinin içinde bulunan Ertuğrul Camii'nden alır. Şeyh Zâfir Tekkesi ve diğer müştemilâtını II. Abdülhamid bizzat kendisi yaptırmıştır.²⁰³ Cami, tevhihâne ve selâmlığı barındıran asıl bina ile harem ve misafirhane binaları 1303 (1886) yılında tamamlanmış, daha sonra yapılara 1324 (1906) yılında türbe, kitaplık ve çeşme eklenmiştir.²⁰⁴ Sultan Abdülhamid külliyesinin inşasına nezaret etmesi için o zamanlar Mâbeyn-i Hümâyun müşiri olan Plevne kahramanı Gazi Osman Paşa'yı görevlendirmiştir.²⁰⁵

Bağdat salnâmesinden naklen verilen bilgilere baktığımızda, çeşitli zamanlarda tekkenin bazı bölümlerinin inşası ve tamiri için toplam 821.479 kuruş harcanmıştır.²⁰⁶ Revnakoğlu, sırf tefrişat masrafı olarak Hazîne-i Hâssa'dan tekkeye 70.071 kuruş, ayrıca bu mef-ruşatın tecdit ve tamiri için de 3334 kuruş ayrıldığını belirtmektedir.²⁰⁷

Dergâhın sicil kayıtlarına baktığımızda birçok yapıya sahip olduğunu görüyoruz. İstanbul Vakıflar Bölge Müdürlüğü'ndeki *Hayrât-ı Şerife Defteri*'ne göre tekkenin yapıları ve bölümleri şöyledir: “Yıldız caddesindeki ahşap meşrutahanesinin müştemilâtı, ‘fevkanî ve tahtanî (altlı üstlü) on dokuz oda, dört sofa, beş helâ, bir hamam, bir matbah, bir odalı köşk ve bekçi odasından ibaret’. Aynı caddedeki kâgir meşrutahane ise ‘fevkanî ve tahtanî on sekiz oda, iki sofa, bir avlu, üç helâ, bir matbah, bir hamam ve bahçe’yi içermektedir.

Hasanpaşa deresi sokağındaki kâgir dervişan dairesi ise “kâgir altı oda, ahşap iki oda, bir matbah, bir kiler ve koridor, dört göz helâ, bir çamaşırhane, bir kurnalı hamam ve acı su haznesi, bahçe ve aralığı müştemil avludan ibarettir.”²⁰⁸

••••••••••

202 Özdamar, *Dersâdet Dergâhları*, s. 197.

203 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 26.

204 Tanman, “Şâzelîlik”, s. 140, Tanman, “Ertuğrul Tekkesi”, s. 196-198.

205 Revnakoğlu Arşivi, 76/2.

206 Talay, *Eserleri ve Hizmetleriyle Sultan Abdülhamid*, s. 345, 381-382.

207 Revnakoğlu Arşivi, 76/2-4^a.

208 İstanbul Vakıflar Bölge Müdürlüğü, “Hayrât-ı Şerife Defteri”, *Beyoğlu / Beşiktaş Bölümü*, I, 125-126, 131.

Genel olarak âsîtânedeki binaların duvarları kâgîr, çatıları ahşaptır. Caminin minaresi taştandır.²⁰⁹ Türbe ve çeşme ise beyaz mermerden yapılmıştır. Külliye mimari yapısına klasik Osmanlı üslûbundan ziyade Batı üslûbu hâkimdir. Külliye içindeki türbe ve çeşmenin mimarı İtalyan Raimondo D'Aranco'dur. Cumhuriyet döneminde bir ara ilkokul olarak kullanılan dergâhın muhtelif binalarının orijinalliği bozulmuş ve ilk icraat olarak taklardaki kıymetli kitâbelerin üzeri çimento ile doldurulmuştur. Sakızlı Hattat Abdülfettah Efendi'nin imzasını taşıyan caminin şadırvan aynalarındaki yazılar bile tamir ve ikmal için kısmen kazınmış, kısmen de sıvanmıştır.²¹⁰ Günümüzde az yukarıdaki misafirhane ve haremi yıkılmaya terk edilmiş olan tekkenin bazı bölümleri restore edilmiş ve sanat yönünden dikkat çekici sayılarak hakkında çeşitli araştırmalar yapılmıştır.²¹¹

Tekkenin geniş bir müstemilâta sahip olmasının sebebi, İslâm âleminin çeşitli yerlerinden gelen meşâyih ve ulemânın misafir edilmesidir. Kaynaklardan edindiğimiz bilgiye göre, aynı zamanda resmî işler için saraya gelen Arap kabile reisleri de Şeyh Zâfir Efendi'nin tekkesinde ağırlandı.²¹² Bu uygulamanın, Osmanlı Devleti'nin tasarrufunda bulunan hilâfet makamının prestijini arttırdığı söylenebilir.

Revnakoğlu'nun belirttiğine göre misafirlerin ve tekke de kalan dervişlerin, yiyecek ve içecekleri Sarây-ı Hümâyün'dan veya matbah-ı âmireden gelirdi. Meşrutiyet'ten sonra da 300 lira taâmiye konulmuştu. Dergâhın zengin bir evkafı vardı. Tekke ile birlikte içinde birçok ağaç ve çeşitli meyveler bulunan geniş bir arazi,²¹³ Akaretler caddesindeki bütün binalar ve Tophane'nin altındaki sıra dükkânların hepsi bu tekkeye vakfedilmişti. Bu vakıfların idaresi

*****

209 Öz, *İstanbul Camileri*, II, 63.

210 Revnakoğlu, *Arşiv*, 76/2-2^{a-b}.

211 Şeyh Zâfir Tekkesi'nin mimari özellikleri hakkında yapılmış belli başlı araştırmalar için bk. Ergezen, "Ertuğrul Câmii Restorasyonu", s. 69-85; Batur, "Yıldız Serencebey'de Şeyh Zâfir Türbe, Kitaplık ve Çeşmesi", s. 103-136; Aslanapa, *Osmanlı Devri Mîmârîsi*, s. 457-458; Can, *İstanbul'da 19. Yüzyıl Batılı ve Levanten Mîmarların Yapıları ve Koruma Sorunları*, s. 257-331; Rifat, "Sultan, Şeyh ve Mîmârın Öyküsü", s. 49-71.

212 Osmanoğlu, *Babam Sultan Abdülhamid*, s. 26.

213 Günümüzde bu arazinin büyük bir kısmı, turizmi teşvik kapsamı içerisinde devlet tarafından ucuz bir fiyatla satılmış ve üzerine otel inşa edilmiştir.

tekke şeyhinin elinde değildi. Evkaf Nezâreti müsteşarı tarafından tayin edilen kâim-i makâm bakardı. Müsteşarın kendisi de mütevellî sıfatını hâiz idi. Vakıf mütevellisinde tekkeyi temsilen bir kişi de bulunurdu.²¹⁴

Kaynaklardan öğrendiğimize göre tekkenin âyin günü cuma idi. Âyîn-i şerif cuma günleri cuma namazından sonra icra olunur ve her akşam yatsıdan sonra “vazife” denilen Şâzeli evradı okunurdu. Bu usul, Sultan Abdülhamid’in iradesi üzerine ihdas edilmiş ve tekkelerin kapatıldığı son güne kadar hiçbir surette terkedilmemiştir.²¹⁵ Sultan Abdülhamid’in böyle bir iradede bulunmasının sebebi, XIX. yüzyılda oluşmaya başlayan mesai kavramına riayeti temin için olsa gerektir. Çünkü saray muhiti ve devlet memurları arasında Şeyh Muhammed Zâfir’e intisap edenler olduğu gibi, sultanın kendisi de bu âyinlere ara sıra katılırdı. Tekkenin hizmete açıldığı ilk yıllarda sık sık cuma selâmlığını burada icra eder,²¹⁶ arkasından âyîn-i şerife dahil olurdu.²¹⁷ Haftalık âyin gününün cuma olması, günlük virdin de yatsıdan sonra cemaatle yapılması, devlet işlerini aksatmıyor ve mesaiyi engellemiyordu.

Şeyh Zâfir Tekkesi’nde iki şeyh efendi postnişinlik yapmıştır. İlki Şeyh Muhammed Zâfir, diğeri ise oğlu İbrâhim Zâfir Efendi’dir (ö. 10 Temmuz 1947). Muhammed Zâfir tekke inşa edilmeden evvel âyîn-i şerifi 1288-1303 (1871-1886) yılları arasında Hamidiye Camii’nde icra etmiştir.²¹⁸ 1303 (1886) yılından itibaren de kendi adına yaptırılan tekkesine geçmiş, 1321 (1903) yılında vefat edene kadar tekkenin postnişinliğini sürdürmüştür. Kabri 1906 yılında âsitâne içine padişah tarafından yaptırılmış olan türbededir.

Şeyh Muhammed Zâfir’den sonra Sultan Abdülhamid’in iradesiyle tekkenin şeyhliğine onun oğlu Şeyh İbrâhim Zâfir Efendi getirilmiştir. Sultan Abdülhamid’in evlât muamelesi yaptığı bu zata

.....

214 Revnakoğlu Arşivi, 76/2-3^{a-b}.

215 Revnakoğlu Arşivi, 76/2-1^b.

216 Kutay, *Türkiye İstiklâl ve Hürriyet Mücadeleleri Tarihi*, s. 5558; Bozdağ, *Abdülhamid’in Hâtirâ Defteri*, s. 203-205. O dönemin gazetelerinde bile cuma selâmlığının Şeyh Zâfir Tekkesi, Ertuğrul Camii’nde yapıldığını bildiren haber ve ilânlara rastlamak mümkündür (bk. Revnakoğlu Arşivi, 76/2).

217 Revnakoğlu Arşivi, 76/2-6^a.

218 Revnakoğlu Arşivi, 76/2-6^b.

tekkenin şeyhliği verildiği zaman, o kırklı yaşlarına yaklaşmıştı. İbrâhim Zâfir babası gibi faziletli ve hürmete şayan birisi idi. Zâfir ailesinin tarikatan olduğu gibi, ilim ve ahlâk bakımından da son mümessili sayılıyordu. Muhitinde iyi tesirler bıraktı, herkes tarafından sevildi ve daima hürmet gördü. Ancak babası gibi saray mensupları ve devlet adamlarıyla yakın ilişkiler kurmuş değildi, ilim ve ibadetten başka bir şeyle meşgul olmazdı. Tekke ve zâviyelerin kapatılmasından sonraki hayatı da daima inziva ile geçti. Ziyaretine gelenleri bile kabul etmez olmuştu. Ayrıca uzun yıllar şeker hastası olarak yaşamış ve âhir ömründe oturduğu yerden düşerek ciddi bir şekilde ayağını incitmiştir. Bunun üzerine on gün kadar yattıktan sonra şekeri artarak 10 Temmuz 1947 günü yetmiş altı yaşında vefat etmiştir.²¹⁹

Şeyh Zâfir Tekkesi'nin şeyhlerinin yanı sıra zâkirleri ve serzâkirleri de önemlidir. Zâkirbaşlarından bazıları aynı zamanda caminin müezzinliğini de yürütüyorlardı. Burası o devrin en seviyeli insanların gelip gittiği, ricâl-i devletin her kademesinden namaz kılanların uğradığı bir cami idi. Bu sebeple zâkirbaşlarına özel bir itina gösteriliyor, mûsikiye vâkîf güzel sesli insanlar arasından seçiliyorlardı. Vazifeli muayyen zâkirlerin ekseriyetini Mısırlı ve İskenderiyeliler teşkil ediyordu. Revnakoğlu'nun belirttiğine göre bu görevleri yürütenlerden bazıları şunlardır:

1. Eski şarkhanendelerden Hâfız Sâim Bey.
2. Hattat Hacı Nûri Bey.
3. Mescid-i Nebevî'nin müezzinlerinden Abdullah Efendi.
4. Zâkirbaşı Ahmed Beysûnî.
5. Başmüezzin İskenderiyeli Şeyh Mustafa Efendi.
6. Mülkiyeli Ahmed Fûlî.

7. Ahmed Ziyâeddin Gümüşhânevî'nin (ö. 1311/1893) oğlu Hâfız Abdülganî Efendi (ö. 1334/1916).

8. Mekke muhasebecisinin oğlu ve dergâhın üçüncü müezzinini Hattat Hâfız Hüseyin Hüsnü Efendi.²²⁰

*****

219 Revnakoğlu Arşivi, 76/2-15^{a-b}, 18^a.

220 Revnakoğlu Arşivi, 76/2-16^{a-b}.

Kabataş Çizmeciler Tekkesi

İstanbul'daki Şazelî tekkelerinden bir diğeri Kabataş'ta Çizmeciler Yokuşu'nda idi. Cemalettin Server Revnakoğlu'nun belirttiğine göre, tekke bir zamanlar Çizmece esnafının yoğun olduğu yokuşun son kısmında bulunuyordu. Bu sebeple dergâha "Çizmecibaşı Tekkesi" adı da verilmiştir.²²¹ Yokuş üzerinde günümüzde küçük bir mescit vardır. Çizmeciler Camii adıyla Beyoğlu Müftülüğü'ne bağlı faaliyet sürdüren ve mülkiyeti Türkiye Diyanet Vakfı'na ait olan bu mescidin, Çizmeciler Tekkesi'yle bağlantısını gösteren herhangi bir vesikaya rastlamadık. Bu küçük tekkenin XIX. yüzyılın sonlarında Şazelîyye'nin İstanbul'da etkinlik kazanması sonucu açıldığı anlaşılmaktadır.

Çemberlitaş Şazelî Dergâhı

Revnakoğlu'nun kaydına göre dergâh Çemberlitaş'ta bulunmaktadır.²²² Niş muhacirlerinden Hacı İsmâil Beyzâde Osman Bey, tekkeye "Havta Şazelî Dergâhı" dendiğini belirtmektedir.²²³ Yeri, Molla Fenârî'den Mimar Hayreddin'e giderken Yeniçeriler caddesinin başında II. Mahmud ve II. Abdülhamid Türbesi'nin karşısındaki sokaklardan birisinde idi. Şeyh Zâfir Tekkesi'nde olduğu gibi dergâhın âyin günü cumadır.²²⁴ Aynı bölgede saraylı kadınların defnedildiği Havâtîn Türbesi'nin bulunması,²²⁵ Havta Şazelî Dergâhı'nın hanım sultanlar tarafından yaptırılmış ya da hanım sultanlar tarafından Şazelî âyini için tahsis edilmiş olma ihtimalini akla getirmektedir. Nitekim Sultan Abdülaziz'in annesi Pertevniyal Vâlide Sultan'ın Şeyh Muhammed Zâfir'e intisap ettiği bilinmektedir.²²⁶

Havta Şazelî Dergâhı günümüze kadar ulaşamadığı gibi malesef yeri de kesin olarak belli değildir. Dergâha yakın bir mahalde bulunan ve Şeyh Mehmed Hilmi Efendi Vakfı'nın gayretleriyle

•••••

221 Revnakoğlu Arşivi, 30/12.

222 Revnakoğlu Arşivi, 30/12.

223 Hacı İsmâil Beyzâde Osman Bey, *Mecmûa-i Cevâmi'*, s. 38-39'daki harita.

224 Özdamar, *Dersâadet Dergâhları*, s. 72.

225 Öz, *İstanbul Camileri*, I, 129.

226 Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, I, 259.

günümüze kadar ayakta kalmayı başaran Karababa Rifâî Dergâhı'nı²²⁷ sohbetleriyle ihya eden Ahmed Sâdık Yivlik Bey'den (ö. 1422/2002)²²⁸ öğrendiğimiz şifahî bilgilere göre, kendisinin on beş yaşına kadar bu mahallede yaşadığını, ancak babasının işleri icabı İstanbul'dan ayrıldıklarını ve askerlikten sonra 1932 yılında mahalleye geri döndüğünde birçok şeyin değişmiş olduğunu, II. Mahmud'un Türbesi'ne yakın karşı sokaklardan birinde iki katlı küçük ahşap bir evin Şâzelî dergâhı olarak kullanıldığını söylemektedir. Bu dergâhın âkıbeti konusunda Köprülü Kütüphanesi yakınlarında yapılan büyük binaların arsalarına katılarak kullanılmış olabileceği muhtemeldir.

İstanbul'da Şâzeliyye ile İrtibatlı Diğer Tekkeler

İstanbul'da müstakil Şâzelî tekkelerinin yanı sıra, başka tarikatlara ait olduğu halde şeyhi Şâzeliyye'den icâzetli tekkeler de vardır. Bu tekkelerin postnişinleri gerektiğinde Şâzeliyye usulüne göre tarikat ve zikir telkininde bulunuyorlardı.

Şâzeliyye ile irtibatı olan en önemli tekke Hasîrîzâde Tekkesi'dir.²²⁹ Sa'diyye tarikatına ait bu tekkenin müessisi ve ilk şeyhi Mustafa İzzî Efendi'ye Unkapamı Şâzelî Dergâhı'nın beşinci Şeyhi Abacı Hâfız Mehmed Rûmî Efendi (ö. 1280/1863) Şâzeliyye'den icâzet vermiştir.²³⁰ Tekkenin Mustafa İzzî Efendi'den sonraki şeyhlerinden Ahmed Muhtar Efendi (ö. 1901) ile Meclis-i Meşâyih reisliği de

•••••

227 Karababa Dergâhı, eski Mimar Hayreddin yeni Emin Sinan mahallesi, Yeniceriler caddesi, önceki Karababa şimdiki adıyla Dönem sokakta yer alan 1167 nolu adanın 16 nolu parselinde bulunmaktadır (bk. Özdamar, *Dersââdet Dergâhları*, s. 73).

228 Ahmet Sadık Yivlik Efendi hakkında bk. <http://www.dunyabizim.com/ahmetsadikyivlik/12086/sadik-mahlasini-ona-ibnul-emin-vermisti.html>

229 Hasîrîzâde Sa'dî Tekkesi, Beyoğlu Halıcıoğlu yolu, Sütlüce mahallesi, Elifi Efendi sokak, 1895 nolu ada ve 38 parsel sayılı yerde bulunmaktadır (bk. Özdamar, *Dersââdet Dergâhları*, s. 190). 1280 (1863) senesinde yanan bu tekke, günümüze kadar ulaşmıştır. Ancak birçok yeri harap durumdadır. Hazîresinde Şâzeliyye mensubu bazı zevat medfundur. Bunların başında Alibeyköy Şâzelî Tekkesi şeyhlerinden Tahsin Efendi ile Hacı Hasan Hüseyin Efendi (ö. 1331/1913) ve Unkapamı Şâzelî Tekkesi şeyhi Mehmed Kâmil Efendi (ö. 1256/1840) gelir.

230 Revnakoğlu Arşivi, 24/12.

yapmış olan Mehmed Elifî Efendi'nin (ö. 1927) Şâzeliyye'den icâzetli oldukları ve hilâfet aldıkları bilinmektedir.²³¹

Şâzeliyye usulünün icra imkânı bulduğu tekkelerden bir diğeri de Gümüşhânevî Dergâhı'dır.²³² Ahmed Ziyâeddin Gümüşhânevî (ö. 1311/1893), Nakşibendiyye ve Şâzeliyye başta olmak üzere birçok tarikattan icâzetini mürşidi Ahmed b. Süleyman el-Ervâdî'den (ö. 1275/1858) almıştır. Bu sebeple kendisini "Tarikatan Nakşibendî, meşreben Şâzeli" diye takdim etmektedir.²³³ Müritlerine Nakşibendiyye-i Hâlidîyye usulü üzere zikir tâlim eden ve hatm-i hâce yaptıran Gümüşhânevî'nin, yer yer Şâzeliyye'den geldiği tespit edilen irşat usulüne de rastlanmıştır.²³⁴ Ayrıca Gümüşhânevî *Câmiu'l-usûl* isimli eserinde Şâzeliyye âdabından bahis açtığı gibi, *Mecmûatü'l-ahzâb*'ının bir cildini de Şâzeliyye evradına ayırmıştır.

Kaynaklardan Yenikapı Mevlevîhânesi postnişini Osman Selâhaddin Efendi'nin de Şâzeliyye'den icâzetli olduğunu öğreniyoruz. Abdülhamid döneminin ilk yıllarında Muhammed Zâfir'in babası Hasan Zâfir el-Medenî'nin halifelerinden İbrâhim Berâde'nin İstanbul'a geldiğini, henüz Şeyh Zâfir Tekkesi inşa edilmediği için Yenikapı Mevlevîhânesi'ne misafir olduğunu belirten Revnakoğlu, onun burada Şâzeli âyini icra ettiğini ve bu sırada Osman Selâhaddin Efendi'ye Şâzeliyye'den icâzet verdiğini kaydeder.²³⁵

Bir Nakşî Tekkesi olan Ahmed Buhârî Dergâhı'nın²³⁶ son şeyhlerinden Ali Rızâ es-Sa'dî (ö. 1343/1924), babası Üsküdarlı Mehmed Emin Efendi'nin Nakşibendiyye'nin yanı sıra Şâzeliyye ve

•••••
231 İnâl, *Son Asır Türk Şâirleri*, I, 291; Tanman, "Hasırızâde Tekkesi", s. 7.

232 Gümüşhânevî Tekkesi hakkında daha geniş bilgi için bk. Gündüz, *Gümüşhânevî*, s. 52-57.

233 Gümüşhânevî'nin *Levâmiu'l-ukûl*'ünden naklen bk. Gündüz, *Gümüşhânevî*, s. 44.

234 Gündüz, *Gümüşhânevî*, s. 45-47.

235 Revnakoğlu Arşivi, 30/1.

236 Ahmed Buhârî Dergâhı Unkapanı kavşağı yakınında Haraççı Kara Mehmed mahallesi Üsküplü caddesi Bostan sokak, 1020 nolu ada ve 1 parsel sayılı yerde bulunmaktadır. III. Murad'ın yaptırdığı daha sonra da 1232 (1816) yılında II. Mahmud'un yenilettiği bu tekkeden günümüze sadece şeyh evi ulaşmıştır. Yıkılan tevhihânesinin ise temelleri kalmıştır. Şeyh evi Vakıflar Bakanlığı'na restore edilmiştir (bk. Özdamar, *Dersââdet Dergâhları*, s. 103).

Sa'diyye'den de irşada mezun olduğunu belirtmiş,²³⁷ ayrıca kendisinin de Alibeyköy Şâzelî Tekkesi şeyhlerinden Ahmed İzzî Efendi'den Şâzeliyye icâzeti aldığını söyleyerek, Unkapamı Şâzelî Tekkesi son şeyhi Çerkeşli Bekir Sâdık Efendi'ye Şâzelî ve Nakşî icâzeti vermiştir.²³⁸

İstanbul dışında İzmir Tire'de Beşiktaş Şâzelî Dergâhı'na bağlı küçük bir zâviye mevcuttu. Niğde'de kurduğu Nakşibendiyye tekkesinde faaliyet gösteren Osman b. Ahmed el-Fertekî (ö. 1215/1800'den sonra), Şâzeliyye'den de icâzetli bir diğer şeyh idi.²³⁹ Nakşî-Müceddidî şeyhi olan Mehmed Emin Tokadî'nin de (ö. 1157/1745) muhaddis ve sûfî Şeyh Ahmed en-Nahlî el-Mekki'den (ö. 1129/1717) Şâzeliyye icâzeti aldığı belirtilmektedir.²⁴⁰ Zâhir ve bâtın eğitimini Antep ve İstanbul'da tekmil ettikten sonra memleketi Harput'a yerleşip Ömeriyye Medresesi'nde ders okutan, Tanzimat Fermanı'yla ilgili uygulamalar sebebiyle bir ara Konya'ya sürülen Harputlu Büyük Hacı Ali Efendi'nin de (ö. 1291/1874) Anadolu'da yaşamış Şâzeliyye şeyhlerinden birisi olduğu nakledilmektedir.²⁴¹ Son devir âlimlerinden İzmirli İsmail Hakkı'nın da (ö. 1946) Hüseyin el-Ezherî'den Şâzeliyye icâzeti aldığı bilinmektedir.²⁴²

Günümüzde Şâzelilik

Şâzeliyye günümüzde Afrika, Ortadoğu, Hint ve Pasifik ülkelerinde yaygındır. Avrupa ve Amerika'da da faaldir. Şâzeliyye mensupları tarikat hayatının yanı sıra Afrika'nın muhtelif kesimlerinde misyonerlik çalışmalarına karşı bütün imkânsızlıklara rağmen bilinçli bir mücadele vermektedirler. Geçen yüzyılda da sömürgeciliğe karşı ciddi mücadeleleri olduğu bilinmektedir.

II. Abdülhamid döneminde çeşitli yerlere sürgüne gönderilen iktidar muhalifleri vardı. Özellikle Afrika'da Sahra'ya ve Fizan civarına sürülenler orada Şâzeliyye tarikatı ve onun farklı kollarıyla tanıştılar. Bir kısmı samimiyetle Şâzeliyye'ye intisap etti. Bir kısmı da hayatını idame ve kolaylaştırmak maksadıyla veya padişaha iyi gözükerek

237 Sa'dî, *Şâzelî İcâzetnâmesi*, vr. 6^a.

238 Bu icâzetnâmelerin metni için bk. Sa'dî, *Şâzelî İcâzetnâmesi*, vr. 1-5; Revnakoğlu Arşivi, 24.

239 Bursalı, *Osmanlı Müellifleri*, I, 172.

240 Şimşek, *Mehmed Emin Tokadî*, s. 25-27.

241 Hakkında daha geniş bilgi için bk. Sunguroğlu, *Harput Yollarında*, III, 109.

242 Yılmaz, *Rûhânî Hayat*, s. 100.

affedilmek için takiyye amacıyla tarikatlara girdi. Sultan Abdülhamid'in sürgüne gönderdiği kişilerin arasından, asıl maksadını gizleyerek çeşitli kisveler altında siyaset ve masonluk faaliyeti yürütenlerin çıktığı bilinmektedir.²⁴³ Art niyetli kimselerin, tasavvuf ve tarikatları suistimal edip dünyevî emellerine yönelik kullanmaları her zaman söz konusu olabileceği gibi, bu dönem için de mümkündür.

Fizan'a sürgüne gönderilenlerden biri de Şehbenderzâde Filibeli Ahmed Hilmi'dir (ö. 1332/1914). O, sürgün sırasında Şâzeliyye tarikatını ve Şâzeli'lerin fikirlerini benimsediğini samimiyetle belirtir ve bu konuda bilgiler verir.²⁴⁴ Fizan'a sürgün edilenler doğrudan oraya gitmez ve tamamı da sürekli Sahra altında kalmazdı. Bir müddet sahile yakın yerleşim yerlerinde ikametlerine izin verilir, gözlemlenir ve sonra iç kısma intikalleri sağlanırdı. İyi halden yararlananlar sahile yakın yerlerde kalabilirlerdi. Bunlar da Fizan'a sürülmüş kabul edilirdi. Araştırmacıların belirttiğine göre Şehbenderzâde Fizan'a gidişi ve dönüşü sırasında Ziletin yakınlarında kaldı. Burada iken sık sık Abdüsselâm el-Esmer hazretlerinin türbesini ziyaret etti. Oradaki şeyhe intisap ederek Selâmiyye-i Arûsiyye üzere seyrüsülûk yaptı ve hilâfet aldı.²⁴⁵ İstanbul'a döndükten sonra da bu tarikatın intişarı için uğraştı. *İki Gavs-ı Enâm: Abdülkâdir ve Abdüsselâm* isimli eserini yazıp yayımladı.²⁴⁶ Araştırmacılar Şehbenderzâde'nin bu eserinde ve *Hikmet Gazetesi*'ndeki pek çok yazısında, "Mihr-i Dîn Arûsî" mahlasını kullanmasını,²⁴⁷ onun Arûsiyye ile olan ilişkisine açıkça bir delil olarak göstermektedirler.²⁴⁸

*****

243 Osmanlı yıkıldıktan sonra yaptıklarına pişmanlık duyanlar çıktıkça, o dönemle ilgili olarak umulmadık kişilerin tahmini güç komitacılık bağlantıları tespit edilmiştir (daha fazla bilgi için bk. Talay, *Eserleri ve Hizmetleriyle Sultan Abdülhamid*, s. 34-57). Ayrıca bk. Özbilgen, "II. Abdülhamid'e Muhalefet", s. 131-174; Yalçınkaya, *Sultan II. Abdülhamid Han'ın Notları*, s. 133-141.

244 Şehbenderzâde, *İslam Tarihi*, s. 381-382, 459-462; a.mlf., *Senüsîler*, s. 22-27.

245 Ekici, *Fikir Adamı Şehbenderzâde*, s. 41-42; Koçak, *Hikmet Yazıları*, s. 40, 42.

246 1331 senesinde Hikmet Matbaası'nda basılan bu eser altmış dört sayfadır. Hacmi küçük olmakla birlikte önemlidir. Osmanlı matbuatında Abdüsselâm el-Esmer hakkında yazılıp basılan ilk eser olma özelliğine sahiptir. Eser Arzu Meral tarafından aynı isimle yayımlanmıştır (İstanbul: Revak Kitabevi, 2012).

247 Şehbenderzâde'nin yazılarında kullandığı takma isimler için bk. Uludağ, *Şehbenderzâde*, s. 45-46; Ekici, *Fikir Adamı Şehbenderzâde*, s. 105; Koçak, *Hikmet Yazıları*, s. 393-398; Öke, *Gazi ve Süfi*, s. 97.

248 Ekici, *Fikir Adamı Şehbenderzâde*, s. 41-42; Koçak, *Hikmet Yazıları*, s. 40, 42; Öke, *Gazi ve Süfi*, s. 97.

Eldeki verilerden hareketle Şehbenderzâde'nin İstanbul'daki ilk Arûsî şeyhi olduğu söylenebilir. Zira eserin girişindeki kayıttan, hakkında başka bilgi bulunmayan Emin Sırrı adında bir ihvanı olduğunu öğreniyoruz. Bu durumu kendisi, "Bu esercik *Tarikatlar ve Ricâli* namıyla yazdığım bir nevi külliyyatın²⁴⁹ bir parçasıdır. Gizli bir köşede kalmıştı. İhvanımızdan Emin Sırrı-i Arûsî neşrini arzuladı ve bunun için bütün vasıtaları hazırladı"²⁵⁰ sözleri ile anlatır.

Filibeli Ahmed Hilmi Efendi sürgünde iken aldığı Arûsîliği saf ve duru haliyle İstanbul'da yayacağı dönemde ikinci bir sürgün daha yaşadı. Yazdığı yazılar ve yaptığı neşriyat, o dönem yönetimde bulunan İttihat ve Terakkî temsilcilerini ve masonları rahatsız etti. Tecrit amaçlı olarak mecburi ikametle Kastamonu'ya sürüldü. Sonra bu karar Bursa olarak değiştirildi. İttihat ve Terakkî'nin güç kaybetmesinden sonra Bursa'dan İstanbul'a geri dönen Ahmed Hilmi, 17 Ekim 1914 tarihinde en verimli çağında vefat etti. Hiç evlenmeyen Şehbenderzâde'nin vefatında, aleyhlerinde yazılar yazdığı masonlar tarafından zehirleme şüphesi de bulunmaktadır. Kabri Fatih Camii hazinesindedir.²⁵¹

Aradan yıllar geçtikten sonra İstanbul'da Arûsîlik tekrar faal hale geldi. Ancak bu yeni tarikatın Afrika'daki Arûsîliğe göre ciddi farklılıklar taşıdığı ve Şehbenderzâde ile de doğrudan bir bağı bulunmadığı anlaşılmaktadır. Cumhuriyet döneminde Türkiye'de gelişen bu ikinci Arûsîlik, Enver Paşa'nın yakın mesai arkadaşlarından İttihat ve Terakkî Cemiyeti mensubu, Teşkilât-ı Mahsûsa subayı ve meşhur Mardin ailesine mensup Ömer Fevzi Mardin'e (1878-1953) izâfe edilir.

1911 yılında İtalyanlar Trablusgarp sahillerini işgal edince orayı kurtarmak için görev verilen subaylar arasında Ömer Fevzi Mardin de vardı. Bu subaylar halkı eğitip silâhlandırarak İtalyanlar'a karşı çete harbine girişeceklerdi. Bu iş için en uygun mekânlardan biri tekkeler, en uygun kişiler de tarikat mensuplarıydı. Bu sebeple

••••••••••
249 Şehbenderzâde'nin yazdığını belirttiği bu külliyyat basılmamıştır ve âkıbeti hakkında bilgiye sahip değiliz.

250 Mihr-i Dîn Arûsî, *İki Gavs-ı Enâm*, s. 2.

251 Şehbenderzâde Filibeli Ahmed Hilmi'nin eserleri ve hayatı hakkında daha geniş bilgi için bk. Bursalı, *Osmanlı Müellifleri*, II, 156-157; Koçak, *Hikmet Yazıları*, s. 39-61.

yerel halk organize edilmeye çalışılmış, Senüsîler başta olmak üzere yerel bütün tarikatlarla irtibata geçilmişti. Ömer Fevzi Mardin de Trablusgarp'ta bulunduğu sırada oradaki meşâyih ile de tanışmış, vâki olan davet üzerine Abdüsselâm el-Esmer hazretlerinin türbesine ziyarette bulunmuştu. Bu ziyaret sırasında bazı hallerin zuhur ettiği ve birtakım eser ve emanetlerin âsitânedeki şeyh tarafından kendisine verildiği belirtilmektedir.²⁵² Daha sonraki yıllarda bu hadise Ömer Fevzi Mardin'in, Arüsiyye'den Selâmiyye'yi Üveysî yolla aldığına delil sayılacaktır.

Libya'dan sonra Balkan savaşlarında, I. Cihan Harbi'nde ve Milli Mücadele'de aktif vazifeler yürüten Ömer Fevzi Mardin, Mareşal Fevzi Çakmak dahil orduda birçok subayın şeyhi olan ve "Küçük Hüseyin Efendi" lakabıyla bilinen Hüseyin Hüsnü Ankaravî (1828-1930) ile de tanıştı. Nakşibendiyye şeyhi olan bu zat, 120-130 cm. civarındaki kısa boyu ve vücut yapısından dolayı Küçük Hüseyin Efendi unvanıyla meşhurdu. Emekliye sevk edilince Küçük Hüseyin Efendi'ye intisap eden Ömer Fevzi Mardin, Nakşibendiyye'den Hâlidîyye usulüne göre seyrüsülûkünü tamamladı. Küçük Hüseyin Efendi'den irşat icâzeti ve halifelik almış olmasına rağmen onun sağlığında hiç şeyhlik yapmadı. İrtihaline kadar mürsidine hizmetini sürdürdü. Ömer Fevzi Mardin, 1930 yılında Küçük Hüseyin Efendi'nin vefatından sonra Nakşibendîlik'ten ziyade Üveysî yolla aldığına belirttiği ve Trablusgarp'ta iken irtibata geçtiği Arûsîliği öne çıkardı. Bu tarik üzere içtihatla bulunarak Şazelîyye ana tarikatının Arüsiyye kolunun Selâmiyye şubesinin kendisine izâfe edilen Ömeriyye kolunu kurdu.²⁵³ Yaklaşık 500 senedir tarikatta müçtehit çıkarmayan Selâmiyye'nin pîr-i sânilik (ikinci pîr), Arüsiyye'nin de pîr-i sâlislik (üçüncü pîr) rütbesi XX. asırda Ömer Fevzi Mardin'e nispet edildi.²⁵⁴ Bu durumda Ömeriyye, tekke ve zâviyelerin kapalı olduğu Türkiye Cumhuriyeti'nde kurulan ilk tarikat olarak nitelendirilebilir.

Kur'an Şerhi ve Dînt Hasbihal başta olmak üzere kırka yakın eseri olan Ömer Fevzi Efendi, vefat etmeden önce tarikatın başına ilk halifesi ve dayızâdesi Mustafa Aziz Çınar'ı (1900-1979) tavsiye etti. Ömer Fevzi Efendi'nin Aziz Çınar'ın haricinde Arüsiyye hilâfeti

•••••

252 Öke, *Gazî ve Süfî*, s. 99; Meral, "Önsöz", s. vii.

253 Erbil, *Mir'âtü'l-hakâik*, s. 287-288.

254 Öke, *Gazî ve Süfî*, s. 99; Meral, "Önsöz", s. viii.

verdiği başka kişiler de vardır. Bunlardan biri, Üsküdar İskele Camii imam hatibi Halvetî-Şa'bânî-Nasûhî şeyhi Nazif Uncu Hoca, diğeri de Üsküdar Rifâf Âsitânesi son postnişini Sayyâdiyye ve Kâdiriyye'den de müstahlef olan Şeyh Hüsnü Saner'dir.²⁵⁵

Vâridât-ı Şerîfe isimli bir kitabı olan Mustafa Aziz Çınar'ın 1979 yılında vefatıyla Arûslik birkaç kola ayrıldı. Bir kolun şeyhi Muharrem Küçük'ten (1905-1983)²⁵⁶ Nakşî icâzeti de olan Mehmed Fâik Erbil, diğerkolun şeyhi ise Necmettin Oyman Efendi (1912-1980) idi.²⁵⁷ Önceki adı Aaron Kanduyati olup sonradan ihtida eden Müsevî asıllı Harun Kan da (ö. 1993) Mustafa Aziz Çınar'ın müritlerinden biriydi. Yurt dışından çeşitli çevrelerle irtibatı olduğu söylenen Harun Kan'ın halife olduğunu ileri sürerek Arûf şeyhliği yaptığı da belirtilir.²⁵⁸ *Gerçek Tanrı Erenleri* isimli eserde bu şüphe uyandıracak şeyhliklerin gerçek olmadığı ve Aziz Çınar tarafından Necmettin Oyman'a ve Harun Kan'a hilâfet verilmediği kaydedilir.²⁵⁹ Ancak Nezih Uzel'in verdiği bilgiye göre bahsedilen ilk iki kolda da her ayın yirmi ikisinde toplu dua edilmekte ve ritüelleri dahil olmak üzere Ömeriyye kolunun bütün vazifeleri yaşılmaktadır.

Kurulduğu andan itibaren faaliyetlerini sürdüren Ömeriyye kolu, 1942 yılında İlâhiyat ve Kültür Telifleri Derneği ismiyle müesseseseleşti ve pek çok kitap yayınladı. Derneğin bürosu Kadıköy Selamiçeşme Camii sokağında bulunuyordu. Yine Nezih Uzel, bir ara Kuzey Afrika'dan bazı Arûsiler'in Kadıköy'deki toplantılara geldiğini, ancak Afrika Arûsiliği ile İstanbul Arûsiliği arasında ciddi farkların ortaya çıktığını belirtmektedir.²⁶⁰

Arûsiyye'nin Türkiye'de günümüzdeki etkin temsilcilerinden biri Mehmet Fâik Erbil (ö. 13 Ağustos 2012) idi. *Gerçek Tanrı Erenleri* ve *Mir'âtü'l-hakâik* gibi kitapları bulunan Erbil, bu kitapların neşrinde

•••••

255 Erbil, *Gerçek Tanrı Erenleri*, s. 17.

256 Muharrem Küçük için bk. Erbil, *Gavs-ı Azam Seyyid Abdüsselâm*, s. 309-310; Erbil, *Gerçek Tanrı Erenleri*, s. 17.

257 Erbil, *Gerçek Tanrı Erenleri*, s. 21-22.

258 www.akademim.blogpost.com.

259 Erbil, *Gerçek Tanrı Erenleri*, s. 21-22.

260 Satan, "Hizmet Hilâfetli Şeyh Nezih Uzel", s. 14. Ömer Fevzi Mardin ve Arûsiyye hakkında daha fazla bilgi için bk. Öke, *Gazî ve Süfî*, s. 91 vd.; Meral, "Önsöz", s. v-x.

ihvanından, aile büyükleri arasında Ömer Fevzi Mardin ve onun Arûsiyye'siyle irtibatlı kişiler olan İhsan Nilgün Sazak ve tarihçi Prof.Dr. M. Kemal Öke'den ciddi teşvik ve destek görmüştür.²⁶¹

Fizan sürgünleri, XX. yüzyılın başındaki savaşlar ve sonrasında Şazelîyye'nin Selâmiyye-i Arûsiyye kolu vasıtasıyla dayanışma sağlayan dinden pek kopmamış bir kısım İttihat ve Terakkî mensuplarının günümüz Türkiye'sindeki takipçileri, kendi aralarında tarikat vasıtasıyla irtibatlarını devam ettirmektedirler. Ancak bu kimseler, dış dünyada tarikat yönüyle bilinmeyi pek istemezler. Şehbenderzâde'nin eserlerinde Şazelîyye vurgusu gayet açık iken, Ömer Fevzi Mardin'in Arûsiliğinde Şazelîlik pek öne çıkmaz. İçlerinde sanat ve asker muhitinden, ticaret, fikir ve siyaset sahasından meşhur bazı şahıslar olduğu gibi çeşitli üniversite ve hastanelerde çalışan doktor ve bilim insanları da vardır. Naat ve Bayrak şairi Ârif Nihat Asya bu tarikattandır. Şeyhi Aziz Çınar için bir şiir dahi yazmıştır.²⁶² Diğer taraftan gazeteci Emin Çölaşan da dinden uzak biri olmadığını beyan etmek için hararetli bir Abdülhamid muhalifi olan dedesi Emin Çölaşan'ın Şazelîyye'nin Arûsiyye koluna mensup olduğunu söylemektedir.²⁶³

Şazelîyye'nin Derkâviyye-Mehâciyye (Kaddûriyye)-Alâviyye-Hâşimiyye silsilesine mensup Abdülkadir Îsâ, 1980'li yıllarda az sayıdaki müntesibini ziyaret için Türkiye'ye gelerek Şazelîyye'nin Anadolu topraklarında intişarına zemin hazırlayanlardandır. Abdülkadir Îsâ, İstanbul, Konya, Karaman ve Kahramanmaraş başta olmak üzere birçok ili gezmiş, Güneydoğu'da birtakım tasavvuf çevreleriyle görüşmüş, yeni müntesipler kazanarak memleketi Halep üzerinden sonradan yerleştiği Ürdün'e geri dönmüştür. Halep'teki Kerâmiyye Tekkesi kendisine bağlıdır. Son olarak 1991'de tedavi görmek için İstanbul'a gelen Abdülkadir Îsâ 26 Ekim 1991 tarihinde İstanbul'da vefat etmiştir. Kabri Eyüp Mezarlığı'nda Piyer Loti tepesindedir. Abdülkadir Îsâ'nın 1961 yılında ilk baskısını yapan *Hakâik anî't-tasavvuf* isimli bir eseri vardır. Bu eser yayımlandıktan birkaç sene sonra, *İhyâü ulûmî'd-dîn*'in mütercimi olan Ahmet Serdaroğlu

*****

261 Erbil, *Gerçek Tanrı Erenleri*, s. 3, 21-22. Arûsiyye-i Selâmiyye hakkında bk.

www.takvaehlineselam.com

262 Erbil, *Gerçek Tanrı Erenleri*, s. 18.

263 Kalyoncu, "Minik Kuşun Hikayesi", s. 35.

tarafından *Tasavvufî Hakikatler* adıyla Türkçe'ye çevrilmiştir. Bugün Abdülkadir İsâ'nın Maraş, Antep, İstanbul, Konya ve Karaman gibi illerde müntesipleri mevcut olduğu gibi ülkemizde hilâfet ve vekâlet verdiği kişiler de bulunmaktadır.

Türkiye'deki halifelerinden ilki ve en etkini, hayatının bir kısmını Suriye'de geçiren ve uzun zamandır Kahramanmaraş'ta ikamet eden Muşlu Ahmet Hoca'dır. Suriye'deki müntesipleri Türkiye'dekinden daha fazla olan Muşlu Ahmet Hoca, Suriye Şazelileri tarafından "Ahmed Fethullah el-Câmî et-Türki" olarak tanınır. Hayli yaşlanan Muşlu Ahmet Hoca, genelde münzevi bir hayat sürmektedir. Kahramanmaraş'ta Hayır ve İhsan Vakfı Başkanı emekli imam Ömer Faruk Paksu ve Müftü Ali Maraşlıgil gibi önemli şahsiyetler kendisine intisap edenler arasındadır. Şeyh Abdülkadir İsâ Türkiye seyahatleri sırasında Konya-Karaman civarında gezerken, mihmandarlığını *Sünen-i Ebû Dâvud*'un mütercimi ve Muşlu Ahmet Efendi'nin dostu Karamanlı Necati Yeniçel Hoca yapar. Birliktelikleri sırasında Abdülkadir İsâ, Necati Yeniçel Hoca'ya değer verip iltifatta bulunur. Şâzeliyye usulüne uygun sohbetler ve dersler yapabileceğini söyler. İmam-Hatip Lisesi meslek dersleri emekli öğretmeni olan Necati Yeniçel Hoca, Muşlu Ahmet Hoca'dan da icâzetlidir. Ayrıca Necati Yeniçel, Ahmed Fethullah el-Câmî'nin, yani Muşlu Ahmet Hoca'nın *Nidâü'l-mü'minin ve envâühü emrûn ve nehyûn ve ahbârün* isimli eserini *Kur'ân-ı Kerîm'de Mü'minlere Nidâlar* adıyla tercüme etmiştir. Eser Kur'ân-ı Kerîm'deki "Yâ eyyühellezîne âmenû" ile başlayan âyetlerin bir tür tefsiri mahiyetindedir. Ahmed Fethullah el-Câmî'nin Halep'te Mektebetü'l-irfân tarafından yayımlanan *ed-Dürerü'l-behiyye fi'l-vesâyâ el-câmîyye* isimli başka bir eseri de vardır.

Abdülkadir İsâ'nın Türkiye'deki diğer bir halifesi ise Gaziantep'li Hasan Arslan Hoca'dır. Şeyh Hasan Arslan, 1997'de ismine nispetle kurulan Hasan Hoca İlim Yayma Vakfı çatısı altında hizmetlerini sürdürmüştür. İlk tercümesi Ahmet Serdaroğlu tarafından yapılan Abdülkadir İsâ'nın *Hakâik anî't-tasavvuf* adlı kitabının ikinci tercümesini de *Tasavvufdan Hakikatler* adıyla 2003 yılında yapmıştır. 1928 doğumlu olan Hasan Arslan Hoca, 23 Haziran 2011 tarihinde vefat etmiştir.²⁶⁴

.....

264 Hasan Arslan Hoca hakkında bk. <http://hasanhocailimyaymavakfi.com/index.php>

Abdülkadir İsa'nın kabrinin bulunduğu Eyüpsultan'da yaşayan, cami görevlilerince de bilinen ve şeyhin türbedarı gibi hizmette bulunan Sabri Meyveci isimli bir şahıs da Abdülkadir İsa'dan sadece evrad izni almış, sınırlı da olsa tarikatın intişarında vazife deruhte etmiştir.

Son yıllarda ülkemizde tasavvufa ve Şazeliliğe olan ilgi hayli artmıştır. Bunda Batı'da Şazelîler vasıtasıyla hidayete eren ilim ve fikir adamlarının da etkisi olduğu söylenebilir.

Avrupalı ilk entelektüel Şazelîler'den birisi İsveç asıllı ressam John Gustave Aguéli'dir (1869-1917).²⁶⁵ Şazelîyye tarikatına girmeden evvel 1897 yılında müslüman olan Aguéli, İbnü'l-Arabî ve eserleriyle ilgilenmeye başlamış, bu vesile ile 1901 yılında Mısır'da Şazelî şeyhi Abdurrahman Uleyş el-Kebîr'e²⁶⁶ intisap etmiş ve Abdülhâdî ismini almıştır. Dokuz sene Uleyş el-Kebîr'in derslerine devam eden Abdülhâdî Şazelîyye'den hilâfete nâil oldu. Mısır'da mürşidi ile birlikte İbnü'l-Arabî'nin eserlerini ve fikirlerini neşretmek için *Mecelle-tü'n-nâdî* isimli bir dergi çıkaran ve bu derginin işlerini bizzat kendisi yürüten Abdülhâdî, tasavvuf muarızlarının engeline takılınca 1910 yılında Fransa'ya gitti. Paris'te henüz daha müslüman olmayan fakat Doğu dinleri ve metafiziği üzerine araştırmalar yapan René Guénon (1886-1951) ile tanışarak İbnü'l-Arabî'nin fikirlerini Fransızca olarak yayımlama imkâm buldu. 1913 yılı civarında İspanya'ya yerleşen ve Barselona'da bir tekke açan Aguéli, 1917'de Barselona'da vefat etti.²⁶⁷ Aguéli, René Guénon'u Müslümanlık ve İslâm tasavvufu ile tanıştıran Şazelîliğin Batı'ya intikalinde mühim rol oynamıştır.

Şazelîyye tarikatından etkilenerak İslâm'a giren Batılı entelektüellerin sayısı hiç de az değildir. Bunların en önemlisi Fransız düşünürü René Guénon'dur (Abdülvâhid Yahyâ). 1886 da Blois'te doğan Guénon, matematik tahsili için Paris'e gitti. Daha çok

.....

265 Finlandiyalı veya Litvanyalı olduğunu belirtenler de vardır (John Gustave Aguéli için bk. Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şazelîyye*, s. 293; Dernîka, *et-Tarîkatü's-Şazelîyye*, s. 109).

266 Uleyş ismini galat olarak Aliş şeklinde okuyanlar vardır. Kendisi ve babası hakkında daha geniş bilgi için bk. Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şazelîyye*, s. 292-295; Dernîka, *et-Tarîkatü's-Şazelîyye*, s. 109, 175.

267 Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şazelîyye*, s. 293-297; Tahralı, "René Guénon", s. 47-48; Dernîka, *et-Tarîkatü's-Şazelîyye*, s. 109.

karşılaştırmalı dinler tarihi, felsefe ve metafizik konularıyla ilgilendi. Çeşitli fikir gruplarıyla münasebeti oldu. Uzakdoğu ve Hint felsefesine yöneldi. 1910 yılında tanıştığı Aguéli vasıtasıyla Şâzelî şeyhi Ulejš el-Kebîr ile görüştü ve 1912 yılında ihtida ederek Şâzeliyye tarikatına girdi. 1928'de ilk hanımının vefatı üzerine Mısır'a hicret etti. Burada ikinci evliliğini yaparak 1951'de vefat etti.²⁶⁸ Guénon traditionalist (gelenekselcilik) fikir hareketinin önemli temsilcilerindendir. Ona göre insanlığın başlangıcından itibaren bilinen bilinmeyen bütün hak dinler Allah'tan gelmiş olup menşeleri birdir. Bütün eşyanın yaratıcısı Allah'tır. Âdem aleyhisselâm ilk insan ve ilk peygamberdir. Dolayısıyla an'anevî metoda uygun saf düşünce ile düşünebilen insanların ortak paydaları pek çoktur. Bu sebeple Guénon, ne olursa olsun iyi bir dinî yaşayışın insanı İslâm'a ulaştıracağı kanaatindedir. Yaptığı yayınlar ve yetiştirdiği insanlarla Batı'da bir ekol haline gelen Guénon'un oluşturduğu akıma tarikat terminolojisi bakımından Guénon'un takipçileri anlamına gelen "Guénonien ekol"²⁶⁹ demek mümkündür.

Batı'daki entelektüel sūfler genellikle Şâzeliyye tarikatına mensup olup, Muhyiddin İbnü'l-Arabî'yi takip ederler. Bu sebeple İbnü'l-Arabî'nin ve onun mektebine mensup sūflerin eserlerini Batı dillerine tercüme etmişlerdir.²⁷⁰ Şâzelî mühtedilerin Avrupa'da açtığı çığır, tasavvuf araştırmacılarınca Oxford'da Muhyiddin Arabî Cemiyeti'nin kurulmasına da etki etmiştir.²⁷¹ Batı'da entelektüel kimliği ile bilinen diğer Şâzeliyye mensuplarından bazıları şunlardır: Michel (Mustafa) Valsan (ö. 25 Kasım 1974), Meryemiyye'nin kurucusu Frithjof Schuon (İsâ Nureddin) (ö. 5 Mayıs 1998), Titus Burckhardt (İzzettin İbrahim) (ö. 1984), Martin Lings (Ebûbekir Sirâcüddin) (ö. 12 Mayıs 2005), Felice Pallavicini (Abdülvâhid Yahyâ), Philippe de Vos, Huston Smith, Gai Eaton (Sidi Hasan Abdullah Abdülhamid) (ö. 26 Şubat 2010) ve aslen İranlı olan halen Amerika'da yaşayan Seyyid Hüseyin Nasr.

.....

268 Hayatı, eserleri ve fikirleri hakkında bk. Tahralı, "Fransız Müslüman Abdülvâhid Yahyâ'nın Eserlerinde Tasavvuf ve Mistisizm Farkı", s. 21-36; Abdülhalîm, *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, s. 281-363; Tahralı, "René Guénon", s. 47-48; Kara, "Guénon Üzerine Mustafa Tahralı ile Konuşma", s. 23-33.

269 Kara, "Guénon Üzerine Mustafa Tahralı ile Konuşma", s. 30.

270 Kara, "Guénon Üzerine Mustafa Tahralı ile Konuşma", s. 24, 30.

271 Köse, *Neden İslâm'ı Seçiyorlar*, s. 118.

İskoç asıllı tiyatro ve sinema yazarı Ian Dallas, Abdülkâdir es-Sûfî ismini alarak Şâzelî şeyhi olmuş “el-Murâbıt” adlı sûfî hareketin liderliğini üstlenmiştir.²⁷² Murâbıt grubunun İspanya’nın Granada şehrinde dergâh ve mescidi, Güney Afrika’nın Cape-Town şehrinde de okul ve üniversitesi vardır. Hareketine Haydariyye eş-Şâzeliyye ismini veren Fadlullah Haerî ile Amerika Birleşik Devletleri’nde faaliyet yürüten ve sonradan müslüman olan Hacı Mustafa Ali, Abdülkâdir es-Sûfî’den etkilenenler arasındadır. Abdülkâdir es-Sûfî’nin tasavvuf-la ilgili çeşitli kitapları yayımlanmış ve bunlardan bazıları Türkçe’ye çevrilmiştir. Birkaç defa Türkiye’ye de gelen Sûfî, 1996 yılında İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin düzenlediği “Doğudan-Batıdan Konferanslar” serisine konuşmacı olarak davet edilmiştir.

Batılı Şâzelîler’den dikkat çekici bir diğer isim de Doğu’da şeyhlik yapan Nûh Hâ Mîm Keller’dir. Aslen Amerikalı olan Keller 1945 yılında doğmuş, California Üniversitesi’nde felsefe ve Arapça okumuştur. 1977 yılında İslâmî ilimleri tahsil için Kahire Ezher Üniversitesi’ne gelen Keller, burada müslüman olmuş ve Nûh Hâ Mîm ismini almıştır. Mısır’da hadis, fıkıh ve kelâm ilimlerini tahsil ederek bu ilimleri okutma icâzetine sahip olan Keller, Şam’da da Muhammed Hâşimî et-Tilimsânî’nin (1298-1381/1880-1961) haleflerinden Şeyh Abdurrahman eş-Şegûrî ile (ö. 2004) tanışmış ve bir müddet yanında kalarak ondan Şâzeliyye’nin Derkâviyye-Alâviyye kolundan hilâfet almıştır. 1980’den bu yana Ürdün’de yaşayan Nûh Hâ Mîm Keller’in başta Ürdün ve Amerika olmak üzere dünyanın çeşitli yerlerinde müritleri bulunmakta ve 1998 yılından itibaren de Türkiye’ye gelip gitmektedir.²⁷³

Şâzeliyye tarikatının Batılı mühtediler arasında ve Mağrib ülkelerinde yaygın olan Cezayir menşeli Alâviyye şubesinin İstanbul, Ankara, Konya ve Bursa gibi bazı şehirlerde müntesipleri vardır. Cezayir’in Müstegânem şehrinde medfun olan Şeyh Ahmed el-Alâvî (1869-1934) hakkında Martin Lings *A Sufi Saint of the Twentieth Century: Shaik Ahmad al-Alawi* isimli bir kitap telif etmiş, eser *Yirminci Yüzyılda Bir Veli* (İstanbul 1982, 2009) adıyla önce Ufuk Uyan – Bekir Şahin ikilisi tarafından son olarak da Betül Özel Çiçek tarafından Türkçe’ye tercüme edilmiştir.

*****

272 Köse, *Neden İslam’ı Seçiyorlar*, s. 143-152.

273 Eygi, “Şeyh Fakih Nuh Ha Mim Keller”, *Millî Gazete*, 18 Temmuz 2009.

Bibliyografya

Klasik Kaynaklar

- Abdülkâdir Îsâ, *Hakâik ani't-tasavvuf*, Halep: Dârü'l-irfân, 1414/1993.
- Baldırzâde Mehmed, *Vefeyâtnâme*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 1381.
- Bandırmalizâde Ahmed Münib, *Mecmûa-i Tekâyâ*, İstanbul: Âlem Matbaası, 1307.
- Bursalı Mehmed Tâhir, *Osmanlı Müellifleri*, sadeleştiren Ali Fikri Yavuz – İsmail Özen, İstanbul: Meral Yayınevi, 1972.
- Câmî, Abdurrahman, *Nefehâtü'l-üns*, trc. Lâmiî Çelebi, haz. Süleyman Uludağ – Mustafa Kara, İstanbul: Marifet Yayınları, 1995.
- Erbil, Mehmet Faik, *Gavs-ı Azam Seyyid Abdüsselâm*, İstanbul: İrfan Yayıncılık, 2000.
- ....., *Gerçek Tanrı Erenleri*, İstanbul: İrfan Yayıncılık, 2005.
- ....., *Mir'âtü'l-hakâik*, İstanbul: İrfan Yayıncılık, 2006.
- Fâsî, Muhammed b. Muhammed Mes'ûd, *el-Fütühâtü'r-rabbâniyye fî tafdüli't-tarikati's-Şazeliyye*, Kahire: Matbaatü'l-maâhid, 1340/1921.
- Gümüşhânevi, Ahmed Ziyâeddin, *Câmiu'l-usûl*, trc. Rahmi Serin, İstanbul: Pamuk Yayınları, ts.
- ....., *Mecmûatü'l-ahzâb*, İstanbul: Kitapçı Hasan Hilmi, 1311/1893.
- Hacı İsmâil Beyzâde Osman Bey, *Mecmûa-i Cevâmi'*, İstanbul 1304.
- Harîrizâde, Kemâleddin, *Tibyânü vesâili'l-hakâik fî beyâni selâsili't-tarâik*, Süleymaniye Ktp., İbrahim Efendi, nr. 430-432.
- Hüseyin Vassâf, *Sefîne-i Evliyâ*, haz. Mehmet Akkuş - Ali Yılmaz, İstanbul: Seha Neşriyat, 1990.
- İbn Abbâd er-Rundî, *Gaysü'l-mevâhibi'l-aliyye fî şerhi'l-Hikemi'l-Atâiyye*, nşr. Abdülhalîm Mahmûd – Mahmûd b. Şerif, Mısır: Dârü'l-maârif, 1992-93.
- İbn Battûta, Muhammed b. Abdullah, *er-Rihle*, Beyrut: Dâru sâdır, ts.

- İbn İyâd eş-Şâfiî, *el-Mefâhirü'l-aliyye fi'l-meâsiri's-Şazeliyye*, Mısır: Mektebetü Mustafa el-Bâbî el-Halebî, 1993.
- İbn Sabbâğ, *Dürretü'l-esrâr ve tuhfetü'l-ebrâr*, nşr. İbrâhim er-Rifâf, Rabat: Dârü'r-Rifâf – Mektebetü'l-muhâcîr, 1993.
- İbnü'l-Cevzî, *Sıfatü's-safve*, Kahire: Dârü İbn Haldûn, 1994.
- İnal, İbnülemin Mahmud Kemal, *Son Asır Türk Şairleri*, İstanbul: Dergâh Yayınları, 1988.
- ....., *Son Sadrazamlar*, İstanbul: Dergâh Yayınları, 1982.
- İskenderî, İbn Atâullah, *Letâifü'l-minen*, nşr. Abdülhalîm Mahmûd, Kahire: Dârü'l-maârif, 1992.
- ....., *Miftâhu'l-felâh ve misbâhu'l-ervâh*, Mısır: Mektebetü Muhammed Ali Subeyh ve evlâdihi, ts.
- ....., *Tâcü'l-arûs el-hâvî li-tehzîbi'n-nüfus*, Kahire: Dârü cevâmii'l-ke-lim, ts.
- ....., *et-Tenvîr fi iskâti't-tedbîr*, Kahire: Dârü cevâmii'l-kelim, 1990.
- İstanbul Vakıflar Bölge Müdürlüğü, "Beyoğlu/Beşiktaş Bölümü", *Hayrât-ı Şerîfe Defteri*, I, 125-126, 131.
- Kâtib Çelebi, *Keşfü'z-zunûn an esâmi'l-kütüb ve'l-funûn*, İstanbul: Millî Eğitim Bakanlığı Basımevi, 1971.
- Mahlûf, Muhammed b. Muhammed, *Şeceretü'n-nürî'z-zekiyye fi tabakâti'l-Mâlikiyye*, Beyrut: Dârü'l-fikr, ts.
- Mihr-i Dîn Arûsî, *İki Gavs-ı Enâm: Abdulkâdir ve Abdüsselâm*, Kostantiniyye: Hikmet Matbaası, 1331.
- Münâvî, Abdürraûf, *el-Kevâkibü'd-dürriyye*, Kahire: el-Mektebetü'l-ezheriyye li't-türâs, ts.
- Peçevî, İbrâhim, *Târih-i Peçevî*, sadeleştiren Bekir Sıtkı Baykal, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1981.
- Rifâf, Kenan, *Ahmed er-Rifâf*, İstanbul: Matbaa-i Âmire, 1340.
- Sa'dî, Şeyh Ali Rızâ, *Şazeli İcâzetnâmesi*, Revnakoğlu Arşivi, nr. 24, vr. 2.
- Süyûtî, *Te'yîdü'l-hakîkati'l-aliyye ve teşyîdü't-tarikati's-Şazeliyye*, nşr. M. Hüseyinî Mustafa, Halep 2002.
- Şa'rânî, Abdülvehhâb, *et-Tabakâtü'l-kübrâ*, trc. Abdulkadir Akçiçek, İstanbul: Toker Yayınları-Bahar Yayınları, 1968-70.
- Şehbenderzâde Filibeli Ahmed Hilmi, *Asr-ı Hamîdî'de Âlem-i İslâm ve Senûsiler*, haz. İsmail Cömert, İstanbul: Ses Yayınları, 1992.
- ....., *İslâm Tarihi*, İstanbul: Hikmet Matbaası, 1326-27; sadeleştiren M. Rahmi, İstanbul: Akpınar Yayınevi, 1987.

- Taşköprizâde, eş-Şekâiku'n-nu'mâniyye fî ulemâi'd-devleti'l-Osmâniyye, nşr. Ahmed Subhi Furat, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi, 1985.
- Yeşrutî, Fâtîma, *Mevâhibü'l-hak*, Beyrut 1979.
- Zâfir, Muhammed, *el-Envârü'l-kudsiyye fî tenzîhi turukî'l-kavmi'l-aliyye*, İstanbul: Matbaatü'l-behiyyeti'l-Osmâniyye, 1302.
- ....., *en-Nûrû's-sâti' ve'l-burhânü'l-kâti'*, İstanbul 1301.
- Zâkir Şükrü, *Mecmûa-i Tekâyâ*, nşr. Mehmet Serhan Tayşi, Freiburg: Klaus Schwarz Verlag, 1980.
- Zerrûk, Ahmed, *Kavâidü't-tasavvuf*, Kahire: el-Mektebetü'l-Ezheriyye li't-türâs, 1989.
- ....., *en-Nasihatü'l-kâfiye li-men hassahullahü bi'l-âfiye*, nşr. Kayb b. Muhammed, Riyad: Mektebetü'l-İmâm eş-Şâfiî, 1993.

Araştırma Eserleri

- Abdülhalîm Mahmûd, *el-Kutbü's-şehîd Sîdî Abdüsselâm b. Beşîş*, Kahire: Dârü'l-maârif, 1997.
- ....., *el-Medresetü's-Şâzeliyye*, Kahire: Dârü'l-maârif, 1988.
- Akkâd, Abbâs Mahmûd, *Muhammed Abduh*, Kahire: ed-Dârü'l-kavmiyye, ts.
- Ammâr, Ali Sâlim, *Ebü'l-Hasan eş-Şâzeli*, Kahire: Matbaatü dâri't-te'lf, 1951.
- Aslanapa, Oktay, *Osmanlı Devri Mimârîsi*, İstanbul: İnkılap Kitabevi, 1985.
- Ateş, Süleyman, *İslâm Tasavvufu*, İstanbul: Yeni Ufuklar Neşriyat, 1992.
- Azamat, Nihat, "Ali b. Meymûn", *DİA*, II, 411-412.
- Bahadıroğlu, Mustafa, *Celvetiyye'nin Piri Hz. Üftâde ve Dîvânı*, Bursa: Üftâde Kur'an Kursu Öğrencilerini Koruma Derneği, 1995.
- Batur, Afife, "Yıldız Serencebey'de Şeyh Zâfir Türbe, Kitaplık ve Çeşmesi", *Anadolu Sanatı Araştırmaları I*, İstanbul: İstanbul Teknik Üniversitesi, 1968, s. 103-136.
- Bice, Hayatî, "Abdulkâdir es-Sûfi: Bir İnsan Çok Önemlidir", www.haber10.com, Makale, 26527 (erişim tarihi 7 Eylül 2012).
- Bozdağ, İsmet, *Abdülhamîd'in Hâtirâ Defteri*, İstanbul: Kervan Yayınları, 1975.
- Brett, Michael, *Islam in North Africa*, London 1982.
- Büzîne, Muhammed, *Ebü'l-Hasan eş-Şâzeli*, Tunus 1989.

- Büyüker, Kamil, *II. Abdülhamid Han'ın Şeyhi Şeyh Muhammed Zâfir Efendi ve Ertuğrul Tekkesi*, İstanbul 2004.
- Can, Cengiz, *İstanbul'da 19. Yüzyıl Batılı ve Levanten Mimarların Yapıları ve Koruma Sorunları* (doktora tezi), Yıldız Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, İstanbul, 1993.
- Cebecioğlu, Ethem, "Hamâdişe", *DİA*, XV, 399.
- Cour, A., "Şâzeli", *İslâm Ansiklopedisi*, İstanbul 1970, XI, 365-366.
- Çetin, Atilla, *Tunuslu Hayreddin Paşa*, Ankara: Kültür Bakanlığı, 1988.
- Dernîka, Muhammed Ahmed, *et-Tarîkatü's-Şâzeliyye ve a'lâmü-hâ*, Beyrut: el-Müessesetü'l-câmiyye li'd-dirâse ve'n-neşr, 1410/1990.
- Ekici, Mehmet Zeki, *II. Meşrûtiyet Devri Fikir Adamı Şehbenderzâde Filibeli Ahmed Hilmi: Hayatı ve Eserleri* (doktora tezi), İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul, 1997.
- Eraslan, Cezmi, *II. Abdülhamid ve İslam Birliği*, İstanbul: Ötüken Neşriyat, 1992.
- Ergezen, Hasan Rıza, "Ertuğrul Câmii Restorasyonu", *Rölöve ve Restorasyon Dergisi*, I (1974), s. 69-85.
- Eygi, Mehmet Şevket, "Şeyh Fakih Nuh Ha Mim Keller", *Millî Gazete*, 18 Temmuz 2009.
- Ferhât, Abdülvehhâb, *Ebü'l-Hasan eş-Şâzeli: Hayâtühû ve medresetühû fi't-tasavvuf*, Kahire: Mektebetü medbûlî, 2003.
- Geoffroy, Eric, *Une voie soufie dans le monde: la Shâdhiliyya*, Paris: Maisonneve - Larose (Espace du Temps Présent / Editions Aini Bennai), 2005.
- Graham, Terry, "Abo'l-Hasan Shadheli and the Shadheliya", *Sufi*, sy. 7, London 1990, s. 22-26.
- Gündüz, İrfan, *Gümüshânevi Ahmed Ziyâuddîn*, İstanbul: Seha Neşriyat, 1984.
- Güven, Mustafa Salim, *Ebu'l-Hasan Şâzili ve Şâziliyye* (doktora tezi), Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul, 1999.
- Hasan, Hasan İbrahim, *İslâm Tarihi*, trc. İsmail Yiğit – Sadreddin Gümüş, İstanbul: Kayhan Yayınları, 1991.
- İnançer, Ömer Tuğrul, "Şâzelilik", *Dünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi*, İstanbul 1993-95, VII, 140-142.
- Kalyoncu, Cemal A., "Minik Kuşun Hikayesi", *Aksiyon Dergisi*, sy. 286 (2000), s. 35.

- Kara, İsmail, "René Guénon'un Eserleri ve Fikirleri Üzerine Mustafa Tahralı ile Bir Konuşma", *Fikir ve Sanatta Hareket*, sy. 20-22 (1980), s. 23-33.
- Kara, Mustafa, "Ahmed el-Alevî", *DİA*, II, 42-43.
- ....., "Ebu'l-Hasan Şâzelî'den Duâlar ve Nasihatlar", *Dergâh*, VI/68 (1995) s. 21.
- ....., "Şâzeliyye", *Mezhepler ve Tarikatlar Ansiklopedisi*, İstanbul: Ter-cüman Gazetesi, 1987, s. 187-188.
- ....., "Şâzeliyye Literatürü Üzerine Bir Deneme", *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, IV/4 (1992), s. 19-28.
- ....., "Şâzeliyye Tarikatı ve Üç Büyük Şeyhi", *Fikir ve Sanatta Hareket*, sy. 24 (1981), s. 23-35.
- ....., *Tasavvufî Hikmetler ve Hikem-i Atâiyye*, İstanbul: Dergâh Yayınları, 1990.
- ....., "II. Abdülhamîd Dönemine Tasavvuf Tarihi Açısından Genel Bir Bakış", *II. Abdülhamîd Dönemi Sempozyum Bildirileri*, İstanbul: Seha Neşriyat, 1992, s. 65-73.
- Karataş, Neşe, *Tarikat Yapıları Üzerine Bir İnceleme* (yüksek lisans - yüksek mimarlık tezi), Yıldız Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, İstanbul, 1993.
- Karlığa, Bekir, *Islahatçı Bir Düşünür Tunuslu Hayrettin Paşa*, İstanbul: Balkan İlmî Araştırmalar Merkezi – KOBİA, 1995.
- Keller, Nuh Ha Mim, *Tarıqa Notes*, 1996 (özel yayın, baskı yeri yok).
- Koçak, Ahmet, *Hikmet Yazıları*, İstanbul: İnsan Yayınları, 2009.
- Köse, Ali, *Neden İslâmı Seçiyorlar*, İstanbul: İSAM Yayınları, 1997.
- Kutay, Cemal, *Türkiye İstiklâl ve Hürriyet Mücadeleleri Tarihi*, İstanbul: Alioğlu Yayınevi, 1980.
- Le Gall, Michel, "The Ottoman Government and the Sanusiyya", *International Journal of Middle East Studies*, sy. 21 (1989), s. 90-106.
- Mackeen, Mohamed, "The Early History of Sufism in the Maghrib Prior to al-Shadhili", *Journal of the American Oriental Society*, XCI/3 (1971), s. 398-408.
- ....., "The Rise of al-Shadhili (D. 656/1258)", *Journal of the American Oriental Society*, XCI/4 (1971), s. 477-486.
- Mağribî, Abdülmuğis Mustafa Basîr, *Târîhu't-tarîkati's-Şâzeliyye ve tetavvürühâ*, Dumaşk: Dârü ikra, 2003.

- Margoliouth, D. S., “Şazeliyye”, *İslâm Ansiklopedisi*, İstanbul 1970, XI, 366-367.
- Martin, B. G., “Five Letters From the Tripoli Archives”, *Journal of the Historical Society of Nigeria*, II (1964), s. 365-366.
- ....., *Sömürgeciliğe Karşı Afrika’da Süfi Direniş*, trc. Fatih Tatlıoğlu, İstanbul: İnsan Yayınları, 1988.
- Mihr-i Dîn Arûsî, *İki Gavs-ı Enâm: Abdükâdir Geylânî ve Abdüsselâm*, haz. Arzu Meral, İstanbul: Revak Kitabevi, 2012.
- Mustafa, Fâruk Ahmed, *el-Binâü’l-ictimâi li’t-tarîkati’s-Şazeliyye fi Mısr*, İskenderiye: el-Hey’etü’l-Mısrıyyetü’l-âmme li’l-kitâb, 1980.
- Neccâr, Âmir, *et-Turuku’s-sûfiyye fi Mısr*, Kahire: Dârü’l-maârif, 1992.
- Osmanoğlu, Ayşe, *Babam Sultan Abdülhamîd*, İstanbul: Selçuk Yayınları, 1994.
- ....., “Röportaj”, *Tercüman*, 2 Ocak 1956.
- Öke, Mim Kemal, *Ömer Fevzi Mardin: Gazi ve Süfi*, İstanbul: İrfan Yayıncılık, 2009.
- Öngören, Reşat, *Osmanlılar’da Tasavvuf*, İstanbul: İz Yayıncılık, 2000.
- Öz, Tahsin, *İstanbul Camileri*, Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, 1987.
- Özbilgen, Erol, *Bütün Yönleriyle Osmanlı: Âdâb-ı Osmâniye*, İstanbul: İz Yayıncılık, 2003.
- ....., “II. Abdülhamid’e Muhalefet”, *II. Abdülhamid ve Dönemi Sempozyum Bildirileri*, İstanbul: Seha Neşriyat, 1992, s. 131-174.
- Özcan, Azmi, “Özbekler Tekkesi Postnişni Buhâralı Şeyh Süleyman Efendi”, *Tarih ve Toplum*, sy. 100 (1992), s. 12-16.
- ....., *Pan-İslamizm: Osmanlı Devleti Hindistan Müslümanları ve İngiltere*, İstanbul: İSAM Yayınları, 1992.
- Özdamar, Mustafa, *Dersaadet Dergâhları*, İstanbul: Kırk Kandil, 1994.
- Özel, Ahmet Murat, “Şazeli”, *DİA*, XXXVIII, 385-387.
- ....., “Şazeliyye”, *DİA*, XXXVIII, 387-390.
- Pakalın, Mehmet Zeki, “Şazeliyye”, *Osmanlı Tarih Deyimleri ve Terimleri Sözlüğü*, İstanbul: Millî Eğitim Basımevi, 1983, III, 312-313.
- Palacios, Miguel Asin, “Sadilies y Alumbrados”, *al-Andalus*, XI/1-XVI (1946-1951). Makale, belirtilen sayıların muhtelif sayfalarında devam eden alt başlıklardan oluşmaktadır.

- Revnakoğlu Arşivi [Cemaleddin Server Revnakoğlu], İstanbul Divan Edebiyatı Müzesi.
- Rifat, Samih, "Sultan, Şeyh ve Mîmârın Öyküsü", *Fol Dergisi*, sy. 1 (1995), s. 49-71.
- Riyâşî, Sâlih Hasan, *eş-Şeyh Ebû'l-Hasan eş-Şâzeli: Hayâtüh, menâkıbüh, âsâruh*, Kerkük 2001.
- Saîd Efgânî, *Mecelletü'l-Arabî*, sy. 169, Şevval 1392/1972.
- Savâftah, Vefâ Ahmed, *el-Medresetü's-Şâzeliyyetü'l-Yeşrutıyye*, Beyrut: el-Câmiatü'l-Lübnâniyye, 1423/2003.
- Satan, Ali, "Hizmet Hilâfetli Şeyh: Gazeteci ve Müzisyen Nezih Uzel Yakın Tasavvuf Tarihi'nin Canlı Şahidi", *Chronicle – Hayâtın Seyir Defteri*, sy. 14 (2009), s. 14-20.
- Sırma, İhsan Süreyya, "Fransa'nın Kuzey Afrika'daki Sömürgeciliğine Karşı Sultan II. Abdülhamîd'in Panislamist Faaliyetlerine Ait Birkaç Vesika", *İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Enstitüsü Dergisi*, VII-VIII (1976-77), s. 157-184.
- ....., "Ondokuzuncu Yüzyıl Osmanlı Siyâsetinde Büyük Rol Oynayan Tarikatlar Dâir Bir Vesika", *İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Enstitüsü Dergisi*, XXXI (1977), s. 183-198.
- ....., *II. Abdülhamîd'in İslâm Birliği Siyâseti*, İstanbul: Beyan Yayınları, 1994.
- Sunguroğlu, İshak, *Harput Yollarında*, İstanbul: Elazığ Kültür ve Tanıtma Vakfı, 1958.
- Şapolyo, Enver Behnan, *Mezhepler ve Tarikatlar Târîhi*, İstanbul: Türkiye Yayınevi, 1964.
- Şeşen, Ramazan, "Eyyübiler", *Büyük İslâm Târîhi*, İstanbul: Çağ Yayınları, 1992, VI, 388-392.
- Şimşek, Halil İbrahim, *Mehmed Emin Tokâdi: Hayatı ve Risaleleri*, İstanbul: İnsan Yayınları, 2005.
- Tahrâlı, Mustafa, "Fransız Müslüman Abdülvâhid Yahyâ'nın Eserlerinde Tasavvuf ve Mistisizm Farkı", *Kubbealtı Akademi Mecmuası*, X/4 (1981), s. 21-36.
- ....., "René Guénon (Abdülvâhid Yahyâ)", *Kubbealtı Akademi Mecmuası*, VIII/4 (1979), s. 47-48.
- Talay, Aydın, *Eserleri ve Hizmetleriyle Sultan Abdülhamid*, İstanbul: Risale Yayınları, 1991.
- Tanman, Bahâ, "Ertuğrul Tekkesi", *Dünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi*, İstanbul 1993-95, III, 196-198.

- ....., "Hasırızâde Tekkesi", *Dünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi*, İstanbul 1993-95, IV, 6-9.
- ....., "Şâzelî Tekkesi", *Dünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi*, İstanbul 1993-95, VII, 138-139.
- ....., "Şâzelîlik", *Dünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi*, İstanbul 1993-95, VII, 140.
- Tavîl, Tevfik, *et-Tasavvuf fî Mısır İbbâne'l-asri'l-Osmâni*, I-II, Mısır: el-Hey'etü'l-Mısriyyetü'l-âmmeh li'l-kitâb, 1988.
- Tuğlacı, Pars, *Adalar Tarihi*, İstanbul: Say Yayınları, 1991.
- Tu'mî Muhyiddin, *Tabakâtü's-Şâzeliyyeti'l-kübrâ*, Beyrut: Dâru'l-cil, 1416/ 1996.
- Uludağ, Süleyman, "Delâilü'l-hayrât", *DİA*, IX, 113.
- Uludağ, Zekeriya, *Şehbenderzâde Ahmed Hilmi ve Spiritüalizm*, Ankara: Akçağ Yayınları, 1996.
- Yakar, Ahmet, "Sultan Abdülhamid'in Hal Sebebi", *Yeni Devir Gazetesi*, 12. 11. 1977.
- Yalçınkaya, Alaeddin, *Sultan II. Abdülhamîd Hân'ın Notları*, İstanbul: Sebül Yayınevi, 1996.
- Yılmaz, H. Kâmil, *Anahatlarıyla Tasavvuf ve Tarikatlar*, İstanbul: Ensar Neşriyat, 1994.
- ....., "Beyyûmî", *DİA*, VI, 99.
- ....., *Rûhânî Hayat*, İstanbul: Erkam Yayınları, 2000.
- Yılmaz, Necdet, *Osmanlı Toplumunda Tasavvuf*, İstanbul: OSAV Yayınları, 2001.
- Yiğit, İsmail, "Endülüs Benî Ahmer Devleti ve Kuzey Afrika İslâm Devletleri", *İslâm Târîhi*, İstanbul: Kayıhan Yayınları, 1995, IX, 284, 355.
- ....., "Memlûkler", *İslâm Târîhi*, İstanbul: Kayıhan Yayınları, 1991, VII, 249-250.
- Zeytûn, Muhammed, *el-İmâm Ebü'l-Abbas el-Mürsî*, İskenderiye 1965.
- Ziyâ Şâkir, "İkinci Sultan Abdülhamîd'in Son Günleri", *Resimli Tarih Mecmuası*, sy. 14 (1951), s. 804-808.